

*HRDINOVÉ
Srazek 6*

RYTÍŘ GALEN

*Michael
Williams*

DUANE O MYERS

cyklus DragonLance: Hrdinové
v nakladatelství **FANTOM Print**

Legenda o Humovi

Bouřný meč

Lasičkovovo štěstí

Minotaur Kaz

Brány Thorbardinu

Rytíř Galen

HRDINOVÉ
Srazek 6

RYTÍŘ GALEN

*Michael
Williams*

FANTOM Print
2008

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Knih je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga DragonLance a Wizards of the Coast jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

U.S., CANADA, ASIA,
PACIFIC & LATIN AMERICA
Wizards of the Coast, Inc.
P:O: Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-800-324-6496

EUROPEAN HEADQUARTERS
Hasbro UK Ltd
Caswell Way
Newport, Gwent NP9 0YH
GREAT BRITAIN

Navštivte www.wizards.com

Copyright © 2004 Wizards of the Coast, Inc.
Práva na české vydání vlastní **FANTOM Print**
Cover art Duane O. Meyers
Translation Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7398-032-0

www.fantomprint.cz

Otci a matce

Prolog

”Bylo jich šest,“ začal Kronikář a shýbl se, aby podrbal spícího psa u svých nohou. Lid, který seděl u stovky ohňů okolo, k němu s očekáváním vzhlédl. Jeho hlas se nesl do dáli, takže ho jasně slyšeli i posluchači u nejvzdálenějších ohňů, a vtahoval je do děje.

* * *

Bylo jich šest a pohybovali se tiše ve stínech řásníků kolébajících se ve větru. Dokonce i nejbdělejšího a nejzkušenějšího zvěda by překvapilo, že se Lidé plání vydali tak daleko na sever. Byli to sice kočovníci s velkou výdrží a vyráželi na dlouhé poutě, ale jejich domovem byla Abanasinie vzdálená dlouhé měsíce cesty od Solamnie a Vingaardských hor.

Noc se prohlubovala a schoulení lidé se sotva vlekli vpřed. Na západě vysoko nad nimi opanovala Vingaardské hory jako havrani temná mračna a mezi vrcholky šlehaly blesky. Lid plání se zachumlal hlouběji do příkryvek a kožešin, jako by už v kostech cítil déšť.

Jeden z nich, muž téměř nepřírozeně vysoký a se spletenými černými vlasy zahalenými stíny, ukázal mlčky na mýtinu mezi stromy. S povzdechem, který sotva přehlušil ševlení listů ve větru,

se Lidé plání posadili, klekli či padli k zemi – většina z nich přímo tam, kde stála.

S přáteli ležícími tiše a nehybně okolo si velký muž dřepl ve středu mýtiny a pustil se do práce. Mezi jeho dlouhými, štíhlými prsty zničehonic vzplál plamen. Přitiskl ruce na zem před sebe, sedl si na paty a díval se, jak oheň hoří. Nekouřilo se z něj a živil ho jen vzduch.

Rudé plameny stoupaly stále výš, až osvětlily tváře okolo. Lidé se za zavržení kůže a chrastění korálů najednou zvedli, jako by pohyb nacvičovali dlouhá léta, shromáždili se v půlkruhu za náčelníkem a upřeli zrak na šarlatový oheň.

Nadechli se a světlo zesílilo. Vydechli a svit potemněl. Záře se přizpůsobila jejich dechu, pulzovala a plápolala. Náčelník zvedl ruku k nadloktí levé paže, v níž obvykle držel luk, ke koženému pásku s pěti černými kameny.

„Nastal čas,“ prohlásil s nadějí. Rudá zář ohně zalévala rýhy a vrásky na jeho tváři, odrážela se v korálech vpletených do vlasů a v tmavém líčidle kolem očí.

Byly zelené. Lidu s hnědýma očima připadaly někdy zvláštní, či dokonce strašidelné, nebyly ale pouhou hříčkou přírody. Lid plání náhody neznal. Barva očí ho už v dětství označila za jasnovidce.

„Nastal čas sestoupit dolů a splétat vodu a vítr,“ pokračoval a sundal si kožený pásek z paže. Lidé vydechli a oheň zapulzoval, jako když tepe srdce. „Zvedly se ve zdejších horách a Rozdělený lid bude opět sjednocen, přesně jak legenda a proroctví slíbily.“

„Takže konečně nastal čas, Chodče? Okamžik, na který jsme čekali?“ ozvala se mladá dívka ve shromáždění. Starší muž vedle ní ji ihned zasyčením umlčel. Lidé dál zírali do ohně a dýchali do rytmu.

Náčelník, muž, kterého nazývali Chodcem, kývl a jeho větrem

ošlehaná, ošklivá tvář se roztáhla v úsměvu. „Ano, nastal, Marmot,“ odvětil. Dívka ještě nedostala jméno, a ostatní ji proto oslovovali přezdívkami. „Možná právě teď, možná ještě dnes či zítra. Nebudeme to vědět jistě, dokud k tomu nedojde. Vyprávění je už blízko, zbývá ani ne rok. Staří bohové nedovolí, abychom zažili stejnou bolest jako při posledním Vyprávění, kdy příběhy byly přerušeny a kmeny rozprášeny.“

Roztáhl kožený pásek na zemi před sebou a černé kameny z něj hleděly vzhůru na zamračené solamnijské nebe. V drahokamu uprostřed se něco třpytilo jako strážná vatra v dálce za černé noci. Dech ostatních zněl jako pravidelný tlukot jediného srdce a Chodec se zadíval zelenýma očima hluboko do kamene.

Na okamžik nic neviděl, nic než mihotavé světlo a tmu. Potom se však jas zhmotnil ve tvary, v pohyb...

Viděl tři bledé muže krácející kamenitou krajinou a nesoucí těžký vak.

Chodec pátravě zamžoural a hledal nějaký neobvyklý strom či výraznou skalní formaci, cokoli, co by mu naznačilo, kam muži míří. Věděl ale, že nic – dokonce ani kameny v pásku před ním – mu neukáže temný otvor, kterým sestoupí pod zem. Vidina mu Kronikářovu chodbu neodhalí, to věděl už roky.

Vak se v rukách nosičů zmítal a převracel. Něco v něm žilo a vzpíralo se pytlí, lanům a statným pažím, které ho nesly.

Přesně jak Chodec očekával. Vzhlédl a otočil se ke společníkům. Oči se mu v začerněných důlcích nadšeně leskly.

„Ano, Marmot. Nastal správný okamžik.“

Lidé plání na náčelníka hleděli s nadějí. Uposlechli instinkt stejně starý, jako byla jejich pouť, muži sáhli po dýkách u opasků, ženy se dotkly amuletů a talismanů.

„Ale je toho víc,“ dodal Chodec, přesunul váhu a obrátil se zpět ke kamenům a ohni. „Musíme se dozvědět víc.“

Kameny se třpytily a prohlubovaly, až se Chodci zdálo, jako by se otevřely a spolklly nebe. Po jejich hladkém černém povrchu letěly hvězdy a mračna, až jeden z nich, ten nejmenší úplně vlevo, vzplál a z jeho nitra vytryskla další vidina.

Komnata. Nebyl to stan ani chatrč, ne, stěny byly z kamene a oheň hořel v krbu.

Byl to hrad. Horská, severská stavba.

Chodec se soustředil na stěny komnaty. Čekal, až se vidina pohne a ukáže mu víc.

Štíty. Tři štíty.

Zamžoural a upřeně se zadíval na to, co mu kámen ukazoval.

Štíty. Na jednom viděl rudou květinu na bílém oblaku v modrém poli. Na druhém rudý meč na pozadí žhnoucího žlutého slunce. Třetí... neviděl jasně, protože se ztrácel ve stínech komnaty a kamene.

Chodec odevzdaně kývl. Taková už byla povaha kamenů. Tentokrát mu neukáží tváře. Věděl, že hledá muže, mladého muže, který se chystá vstoupit do něčeho, co seveřané nazývali řádem.

Ale něco v mladíkově nitru řád postrádalo. Byl stále neklidný a hluboce rozrušený.

Velký muž se posadil na tvrdou kamenitou zem. Déšť dorazil jako jemná mlha, sílil však a Chodec zavřel oči, myslel na horké slunce Prašných plání a vzpomínkami bojoval s chladem a vlhkem okolo.

Ještě nikdy mladíka, kterého hledal, nespatriil. Nyní ale věděl, že pátrání nebylo marné. Usmál se, otevřel oči a díval se, jak déšť houstne a řítí se na křídlech větru z kopců, zrychluje a míří přes Solamnijské pláně na západ. Jeho cíl byl stejně nejistý jako proroctví.

1

V ečer na hradě Di Caela prozářil svit pochodní a třpyt drahokamů. Venku se hlídky chumlaly do plášťů, aby se ochránily před nočním větrem. Stály na hradbách a hleděly na sever a západ k Vingaardským horám, kde v podhůří jako za předchozích nocí vypukly drobné požáry.

Ohně jasně hořely, jako by věstily hluboký neklid.

Hlídky se pevně držely cimbuří, protože vítr sílil. Javory u paty hradeb měnily barvu ze stříbrné na tmavě zelenou a zpět na stříbrnou, jak si dující vítr pohrával s jejich listím.

Nebyl to ale obyčejný letní větřík, který ve dne vál teple a mírně, se soumrakem chladl a za tmy pak úplně utichl. Předchozí noci se totiž v temných hodinách před úsvitem přihnala z kopců mocná bouře, hnala před sebou prach a suchou trávu a nabývala na síle, až udeřila na hrad, kde z cimbuří lehce zvedla jednoho ze strážců a srazila ho dolů na nádvoří.

Hradní posluhovačka v tu chvíli náhodou vzhledla k hradbám a spatřila, jak muž padá a plášť za ním vlaje jako obrovská černá stuha. Řekla, že když jí letěl nad hlavou, zakryl na okamžik měsíc, takže uvěřila, že se jí to jen zdálo, že to byl jen mrak.

Našli ho, jak v rudém měsíčním svitu upírá prázdné oči na nebe nad sebou.

Žádný z mužů, ani ten nejstarší, něco takového nepamatoval.

A tak se hlídky na cimbuří pevně držely, zatěžovaly se kameny a přivazovaly se jeden ke druhému jako horolezci.

Pod nimi se v úkrytu hradeb nacházely nádvoří a hodovní síň, které prozařovalo bezpečnější světlo. Vlajky a baldachýny se tiše třepotaly, vozy a stánky zely prázdnotou a čekaly na ráno, kdy se na hradním nádvoří opět rozproudí čilý obchod. Ten večer se totiž konal obřad a ze srdce světla zaznívaly lesní roh a buben. Nejbližší z vojáků, který stál na stráži v bezpečí stinného nádvoří, bezpochyby zachytil ve větru sladkou vůni růží, která se mísila s letním kořením a silným, vábivým kouřem.

To všechno, koření a růže, hudba a světlo, bylo na hradě Di Caela velmi neobvyklé. Nový pán, sir Bayard Ostromeč, solamnijský Rytíř meče, přísně dodržoval Instrukci a jako potulný rytíř byl zvyklý na útrapy cesty. Přepych nijak zvlášť nemiloval.

Ten večer byl ale hrad ozářený a slavnostně vyšperkovaný, a to navzdory nebezpečí, které přinese ráno, silnému větru a přísnému hradnímu pánovi.

Bayard dal k ceremonii svolení, protože se nestávalo často, aby do řádu vstoupil nový rytíř.

* * *

Důvod k oslavě. I když hodně drahé, pomyslel si sir Bayard Ostromeč, když za svitu svící sestupoval z panských ložnic do přízemí. Okolo tiše seděla na bidýlcích stovka kovových ptáků, jako by čekala na nějaké znamení – výkřik nebo možná změnu počasí – aby zamávala křídly a odlétla.

Bayard si jich sotva všiml, sotva si totiž všímal, kam šlape. Mladé páže jménem Rafael Juventus, slibný, talentovaný chlapec, vklouzlo ladně před svého pána a odstranilo mu z cesty židli, která mu hrozila podrazit nohy. Bayard se totiž soustředil na ceremonii,

kteřá měla kařždým okamřžikem začít.

Zdola k němu dolehl hlahol trubky. Bayard se opřel o mramorové zábradlí a zvedl rukou v rukavici obláček prachu. Rafael kýchł a pes, který spal na odpočívadle pod nimi, se s trhnutím probudil. Zabručel, najeřžil srst na hřbetě a odplížil se do prašné tmy za dveřmi na podestě.

Obřad Bayarda rozptyloval. Povařžoval ho za další domáckou pošetilst, a tam venku se toho přitom tolik děje. Nikdo nevěděł, jaké problémy mohou požáry ve Vingaardu, neřku-li strašlivý vítr, způsobit. Větru a ohně už měli dost, potřebovali děšť, děšť, ne hudbu a kořenění.

Vládnů tu teprve druhým rokem a už musím čelit suchu, pomyslel si a upravil si na velkých rukách obřadní rukavice. Znovu vykročil a minul dalšího mlčícího mechanického ptáka, který tupě zíral z bidýlka a zpod levého křídla mu visela uvolněná pruřžina.

Bayard se na okamřžik zastavil na bílé mramorové podestě, která poskytovala výhled na chodbu, již pospíchalo do hlučné, voňavé síně několik opozdílých rytířů. Rafael, který se ani navzdory svým alergiím nevzdal elegance, se opřel o prázdné bronzové bidýlko a popotáhl. Odklizení překážek mu dávalo pěkně zabrat.

A kromě sucha ještě neklid, dumal Bayard, požáry a ohně se západem slunce. A teď výměna panořů. Taková je odměna za záchranu dámy v nesnázích a zlomení kletby.

To, a nuda.

S úsměvem se znovu vydal k síni. Hlídky u velkých dvoukřídělých dveřl si ho všimly už na schodech a postavily se do pozoru. Jeden z vojáků přitom ztratil přilbu. Helmice zarachotila o podlahu a vypadly z ní dvě dvanáctiboké kalantinské kostky, na nichřž padlo „Královské výkupné“, dvě devítky, které v

nejoblíbenější hradní hře znamenaly nejvyšší výhru.

Strážce se sklonil, upustil píku a sebral kostky. Pak sáhl po zbrani a upustil kostky.

Opět Královské výkupné.

Když Bayard s Rafaelem prošli kolem, druhý strážce, ten s přilbou a se zábranami, se na společníka podezřívavě zadíval.

Dveře hodovní síně se otevřely. Bayard viděl, jak svíčky jasně září na pozadí tmavého mahagonu. Elfské cello spustilo úchvatnou jižanskou melodii protkanou ledem, elegancí a žalem.

A přesto nás čeká téměř nevkusně přepychová noc, pomyslel si sir Bayard a téměř ta slova pronesl nahlas. Nezáleželo na vichru, požárech, nebezpečí nebo zvěstech o neklidu v horách. Nezáleželo na prachu, nepořádku a falešných kostkách hlídek. Ať už se děje cokoli, dnešní noci se to netýká. Lady Enid se o všechno postará.

* * *

Navzdory větru, který se západem slunce zesílil, a studenému vzduchu, který fičel okny do hodovní síně, nadzvedával tapisérie a občas hasil svíčky, začal obřad přesně tak, jak Bayard předpokládal: bez problémů, zdržení či chyb.

Lady Enid sedící v čele stolu napadlo, že by měli i přes požáry a neklid na venkově dodržet tradice.

To její manžel Bayard si dělal starosti s věcmi mimo svoji kontrolu a vzdálená tajemství a místní zmatky mu nedaly spát. Enid zatím uspořádala hostinu, rozeslala pozvánky a zajistila pohodlí hostů, osvětlení komnat a vyleštění mahagonových stolů v hodovní síni.

A nakonec se postarala i sama o sebe, pečlivě si učesala dlouhé blond vlasy a oblékla se do sto let starých šatů své prababičky, které se třpytily nepředstavitelnými klenoty, do šatů, které

považovala za příliš okázalé pro každodenní nošení a někdy i pro ceremonie.

Vždy si myslela, že prababička Evanie měla příšerný vkus.

Ale přesto se očekávalo, že si Enid tyto šaty dnes oblékne.

A vezme si i přívěsek. Vždy přívěsek, protože ho lidé toužili spatřit.

Vyhovět lidem, kteří si chtěli prohlédnout její parádu, nebylo pro Enid vůbec snadné. A podobné potíže jí přinášela i záliba v pohostinnosti. Bayard nebyl zvyklý být hradním pánem a dál se choval jako potulný rytíř. Obklopoval se exotickými a poněkud neblaze proslulými postavami, s nimiž se seznámil na cestách. Enid už musela pohostit tři výpravy trpaslíků, tlupu šotků, kteří vesele utekli s rodinným stříbrem, a mlčenlivé Que-šu, kteří raději seděli na zemi než na židlích.

Dokonce přijala i jednoho nebo dva kentaury – šedovousý Archala toho příliš mnoho vypil, nějak se mu podařilo vyšplhat nahoru po schodech, ale kvůli kocovině nebo problémům s koleny se dalšího rána nemohl dostat dolů. Museli ho z podesty spustit pomocí kladkostroje, jinak by tam, jak se obávala, zůstal navždy.

Ale na druhou stranu ani chlapec, kterého měli dnes večer pasovat na rytíře, nebyl příkladem dobrých mravů, pomyslela si Enid. Tvářil se sice vážně, protestoval a tvrdil „u všech bohů, Bayarde, polepším se“, v minulosti ale jeho chování hraničilo se zločinností a lady Enid věřila, že se za upřímnou tvář, kterou vídávala na chodbách hradu Di Caela, ukrývá mnohem víc, než tuší.

Chlapcův seznam hostů byl rovněž velmi pestrý – zajímavý, to jistě, ale ne zrovna ctihodný. Některé osoby znala Enid jen z legend. Ale většinu naneštěstí poznala osobně. A až příliš dobře.

Tak například tu byl sir Andrew Cestybran, chlapcův otec, který spal u stolu a dlouhý rudý vous měl rozprostřený po

mahagonové desce jako vějíř. Staroch byl po dlouhé jízdě z Břehová vyčerpaný a ožíněný a stále oděný v zabláceném cestovním brnění. U nohou mu chrápal stočený do klubíčka mastif, a přestože Enid nebyla přesvědčena o tom, že je podobně hlasitá a psí společnost nezbytně nutná, mlčela, protože si nebyla jista, jak se psy nakládá dvorská etiketa v Břehově. Věřila ale, že starý muž není navzdory své odvaze zvyklý na vybrané chování.

Vedle něj se choulil stejně zablácený Alfrik Cestybran, nejstarší syn sira Andrewa. Ve svitu svící připomínal velkou rudou hroudu. Mladík se mračil a mnul si rukáv. Ve svém věku už měl být dávno rytířem, ale teprve tento měsíc se stal otcovým panošem.

Enid to připomínalo situaci, kdy dívku doprovází na bál bratr, protože se nikdo jiný nenabídl.

Kolik vlastně Alfrikovi bylo? Dvacet čtyři? Dvacet pět? Nedokázala si vzpomenout, ale rozhodně to už dávno nebyl věk pro panoše. A podle toho, jak se staral o otcovo brnění, bude trvat ještě hodně dlouho, než někdo uspořádá podobnou ceremonii pro něj.

Což byl další důvod, proč poslat do Andrewových komnat páže. Raději by se měla postarat o staříkovo pohodlí sama, když se musel spoléhat jen na ubohou péči nejstaršího syna.

Enidin vlastní otec, sir Robert di Caela, seděl bezchybně oblečený po její levici. Taktně se stranil ostatních hostů a točil líně vínem na dně cínového poháru. Od chvíle, kdy předal vládu nad hradem Di Caela zeti, aby se mohl „svobodně věnovat chlapským záležitostem“, jako byl lov či sepisování memoárů, se o dění okolo nijak zvlášť nezajímal. Dopoledne obvykle prospal, odpoledne se krášlil, urážel hosty a cvičil se v sokolnictví. Nejvíce zahanbující však bylo, že se večer oděl do plné obřadní zbroje a ucházel se o mladé a krásné hradní děvečky, dokud nepadl únavou v síni a na

lůžko ho neodnesli statní dvořané, kteří prohráli ten večer v kartách.

Enid si jeho paměti přečetla a dokázala je celé odrecitovat z paměti: „Narodil jsem se v domě svých otců,“ začínaly.

Pera, inkousty a papíry, které v obrovském množství nakoupil, když se před šesti měsíci vzdal kontroly nad hradem, zatím ležely v kupkách na stole a hromadil se na nich prach.

Alespoň že se obvykle nezačal chovat trapně před západem slunce.

Po hradě se rozneslo – a uvěřil tomu dokonce i Bayard – že se „zmatení“, které prý bylo v rodě di Caela dědičné, konečně projevilo ve vší brilantnosti i u sira Roberta.

„Dříve nebo později, Enid,“ tvrdíval Bayard v poslední době, „nabude tvůj otec dojmu, že je ještěrka nebo nějaký obojživelník. A pak už se bude jenom slunit na cimbuří nebo se ráchat v příkopu.“

Enid odpověděla, že otci prostě schází smysluplná činnost, místo v srdci hradu.

Na to Bayard namítl: „Něco smysluplného‘ není vždycky po ruce.“ Potom si povzdychl, zabručel a hodil večeři tlustým psům.

Enid se dotkla přívěsku na krku. V rukách Škorpióna to býval nebezpečný magický artefakt, nyní však představoval jen pozůstatek staré kletby di Caela. Z hroutícího se Škorpiónova Hnízda vysoko v Chaktamirském průsmyku ho zachránil její otec, i když jen bohové vědí, co ho k tomu vedlo – možná to byla trofej, dědictví nebo jen upomínka na to, čím si dříve krátil čas.

Přívěsek byl velký, zlatý a pěticipý a měl růžek pro každý z pěti starých živlů: zemi, vzduch, oheň, vodu a paměť. Jednalo se o elementy, které dnešní učenci považovali za *živly* asi stejně jako trávu, světlo či obtloustlá psiska pod stolem.

Přívěsek ji kdysi málem zabil, což byl příběh sám o sobě. Po

vyčerpání magie z něj však zbyl jen obřadní šperk, jehož jedinou mocí byly vzpomínky.

Lidé už začali zapomínat, že byl kdysi prodchnut magií.

Některé rytíře znala Enid jen podle pověsti. Sir Brandon Rus byl její vzdálený bratranec, asi dvaadvacetiletý či třiadvacetiletý mladík. Poprvé se vydal na výpravu sám, daleko od matčina tábora ve Virkuských kopcích. V Solammi si Brandon získal pověst lovce. Pokud historky o něm nelhaly, pak jeho šípy za posledních sedm let jen dvakrát minuly cíl. Jednou (tak se to alespoň vypráví) minul jelena, na kterého mířil, ale zasáhl zabijáka ukrytého v křoví za zvířetem.

K druhé chybě došlo mnohem dřív. Některé příběhy dokonce tvrdí, že se vůbec nestala. Sám Brandon trval na tom, že minul pouze jednou. Jiné historky přesto tvrdily, že dvakrát.

Při pohledu na sira Brandona musela Enid připustit, že s ohledem na otce a vzdáleného bratrance nemá právo tvrdit, že Cestybranové jsou divní. Siru Brandonovi se sice nedalo nic vytknout, přesto byl až příliš uchvácen legendami. Na zastaralých osloveních a složitých pozdravech, kterými se kdysi Solamnijší rytíři zdravili, nebylo nic zas tak špatného. Nic až na skutečnost, že starší rytíři neviděli důvod složitým rituálem pozdravu procházet a mladí zase zapomněli, kdy je potřeba se uklonit, pokud to vůbec kdy věděli.

Na druhou stranu Brandon žil jen pro dějiny a obřady řádu. Hned během první noci na hradě Di Caela je všechny zahltl protokoly a vybraným vystupováním. A následující ráno nebylo o nic lepší.

Popravdě se zdálo, že zná snad všechny legendy o všech rytířích, protože Enid při smrtelně nudné snídani obšťastnil alespoň polovinou z nich. Hučel něco o Humovi a Vinasu Solamnovi, zatímco Enidina sestřenice Danela stála za jeho židlí,

nalávala mu čaj a dělala na ni přes jeho rameno pošklebky.

A tak pokračoval dál a dál a ubíjel hosty tlacháním, až se dokonce i Bayard schovával v temných chodbách, jen aby se mu vyhnul.

Sir Robert chlapce nakonec umlčel otázkou, zda je nový učitel tance.

Dobře, že to udělal, než dorazili ostatní hosté. Sir Andrew by mu určitě natloukl už jen pro jeho „zatracené východácké cimpřlínství“.

Nyní seděl Brandon pokořeně u tabule a navzdory pestré tunice a naleštěnému náprsnímu krúnýři se tvářil mdle a zasmušile.

Připomínal jí hradního kaplana bez náboženství.

Seděl co nejdále od sira Roberta, který prý šeptem vyhrožoval, že mladíka zabije. Brandon ubíjel čas tím, že dlouze diskutoval o lidových tradicích s Gileandem, učitelem Cestybranů, kterého sir Robert jednou označil za „nejstudovanějšího tupce na planetě“. Enid se snažila neposlouchat, o čem se baví, ale Gileandos přišel před rokem, kdy mu v pracovně vybuchla těsně u levého ucha křivule, téměř o sluch. On i Brandon tedy hovořili hodně nahlas. Vedli velmi prapodivný rozhovor o málo známých skutečích velkých Solamnijských rytířů minulosti, o magických vlastnostech jejich zbraní, o jejich zbroji a o holích, hůlkách a dalších kouzelných předmětech, které našli cestou.

Zdálo se, že se Brandon musel vrátit tisíc let do minulosti, aby našel magii, v níž by uvěřil.

A přesto byl až příliš ochoten uvěřit pošetilostem Gileanda, který už si hluboce přihnul z karafy u pravé ruky. Gileandos prý vysvětlil vichry z Vingaardu jako „docela přirozený atmosférický jev, únik horka do vyšších oblastí, kde teplo reaguje nad linií lesa na ledový vzduch a vytváří... níže, kterými nyní trpíme“.

Enid si ze studia v dětství sice moc nepamatovala, ale protože často zařizovala otcovy hony, věděla toho o předpovědi počasí dost, aby pochopila, že Gileandos je imbecil.

Protože jen imbecil by se pokusil vyrvat srdce z tajemství hor, jako by je mohlo nějaké vysvětlení, ať už jakkoli hloupé, ochránit před nevysvětlitelným nebezpečím.

Enid znala staré příběhy, které tvrdily, že magie je vrozená, že se dítě narodí s věšteckými sklony, s porozuměním pro řeč rostlin nebo se schopností uvařit vodu dotykem či strhnout ptáka z nebes. Přemýšlela, jestli vrozená magie z pokolení na pokolení neslábne. Napadlo ji totiž, že by to mnohé vysvětlilo, kdyby každá rodina získala určité množství magie, která by řídla nebo se vytrácela, jak by byla předávána z otce na syna, ze strýce na synovce. Nakonec by nastala chvíle, kdy by zcela přestala existovat a mladí už by se rodili bez kouzel.

Ale přesto se dnes večer chystali pasovat na rytíře chlapce, jehož schopnosti se navzdory jeho zbloudilosti a proradnosti rozvíjely docela slibně. Magie se skutečně občas objeví, ale obvykle na těch nejnemožnějších místech, a někdy dokonce u těch, bez nichž by se tradicemi sešněrovaný Solamnijský řád raději obešel.

Z ponuré společnosti v síni se jen jeden muž nechoval neklidně, nenechal se ubít časem ani nudou.

To si alespoň Enid myslela.

Po Brandonově levici seděl sir Ramiro ze Chřtánu, Enidin milovaný „strýček“ Ramiro, zabýval se portským a bažantem a dvořil se Enidině sestřenici Danele di Caela, jejíž myšlenky ale byly určité někde úplně jinde. Mladý muž, který se měl dnes večer stát rytířem, totiž sestřenici Danelu velmi zaměstnával. Pokaždé to už už vypadalo, že upoutala jeho pohled, jeho pozornost a... láskyplnější zájem, když se k ní donesly další drby. Umývačka

nádobí, dcera pekaře, další ženské.

A patřila k nim i jejich nejvzdálenější sestřenice Marigold Celeste. Nejmladší dcera sira Jardeny z Kajolínu způsobila v otcově horské pevnosti takový skandál, že jí rozzuřený stařec, který se jako každý jiný Solamnijský rytíř na otce mladé dcery naprosto nehodil, nabídl dvě možnosti: „studium u bratrů v nížině“, nebo ostří meče.

Marigold byla zhýralá, ale ne hloupá. Otcův výnos ji ihned přiměl vydat se na cestu na hrad Di Caela, přičemž si do kufrů zabalila líčidla a sýry a vlasy si nalakovala do tvaru lomenice, aby jí nepršelo na hlavu. Soucitné přivítání, kterého se jí od dam na dvoře dostalo, však rychle ochladlo, když se zapletla s prvním lepším strážcem a hrdinsky se propracovala od stráží přes učitele šermu až k majordomovi, přičemž všechny muže náležitě vyčerpala, dokud nenašla mladíka dost statného na to, aby unesl břímě jejich záměrů – mladíka, který měl být dnes večer pasován na rytíře.

Marigold seděla tak daleko od lady Danely, jak jen bylo možné. Ačkoli po celé Solamnii proslula výstředními účesy, ten večer měla žluté vlasy pevně spletené a stočené do překvapivě skromného drdolu na vrcholku hlavy, takže vypadala, jako by nesla chleba na trh. Na Marigold bylo něco venkovského – byla statná a ramena měla stejně široká jako muž, ale zároveň působila velmi svůdně na každého, kdo se jí nechal obloudit.

Marigold se usmála a bláznivě zamrkala. V tu dobu už o ní věděli téměř všichni na hradě. Pokud byly alespoň některé drby pravdivé, pak se měl budoucí rytíř z čeho zpovídat – i když měl, jak musela Enid uznat, obdivuhodnou energii a výdrž.

A její ubohá sestřenice Danela zatím čekala.

Sir Ramiro se však nenechal odradit rozdílem věku ani Daneliným očividným nezájmem a naklonil svých tři sta liber blíž

ke štíhlé, rusovlasé dívce, která se usmála, kývla...

...a zcela ho ignorovala, protože upírala oči na dvoukřídle dveře na opačné straně místnosti.

Takže jsou tu už všichni, pomyslela si Enid, opřela se a hnědýma očima unaveně přelétla po komnatě.

Všichni až na Brithelma, druhého syna sira Andrewa, který byl kdesi na severozápadě, nepochybně ztracený v horách a v meditaci.

Enid si vzpomněla na jeho bláznivé vzezření. Kšticí hnědých vlasů míval rozcuchanou, jako by do něj uhodil blesk, a rudý háv si často oblékl naopak, a ještě k tomu naruby.

Doufala, že je nad úrovní požárů. A pod úrovní blesků.

Jak znala Brithelma, pravděpodobně je. Z úplně špatných důvodů a bez vlastního přičinění. Ale přesto byla jeho nepřítomnost nešťastná. Potřebovali by tu jeho laskavost, humor, vlídnost, a dokonce i pošetilost.

Nudný svět byl pochmurný a plný starostí.

Enid se usmála, protože do síně vstoupil Bayard. Rytíři se postavili do pozoru, aby pána hradu Di Caela pozdravili, a ke smutné melodii violy se přidaly trubky.

Proto všechna ta hudba, postoje, gesta a krásné šaty, pomyslela si. Aby alespoň na jednu noc zbavili svět chmur.

Aby si připomněli svůj cíl.

Manžel se k ní přiblížil, posadil se vedle ní, sundal si kovovou rukavici a vzal ji pod stolem za ruku. V takových chvílích mu odpustila rozbité nádoby, psy v hodovní síni i opilého trpaslíka, kterého našla ve své vaně s obrovskou uzenkou v náruči.

Pohlédla na Bayarda, jehož klopýtání, drsné způsoby a občasné ukázky šermířského umění mezi hosty jen dokazovaly, že má pravdu: ‚Něco smysluplného‘ není vždy po ruce.

Ale dnes bylo. Nastal čas pro zlatý hřeb večera, pro mladíkův

příchod. Pokud vše probíhalo podle plánu a rituálu, čeká už Galen Cestybran Ostromeč před dvoukřídlými dveřmi, až zaduní buben. Stojí na prahu dospělosti.

Buben spustil a všechny hlavy se otočily ke dveřím. Bubnování pokračovalo.

A pokračovalo.

Bayard pohlédl ustaraně na manželku, ta se pousmála a potřásla hlavou.

„Kde je?“ zašeptal Bayard.

„Je to lekce pro nás oba, drahý,“ zašeptala Enid. „Sucho i požáry v horách jsou mimo tvoji kontrolu. A s Galenem je to stejné. Je prostě přírodní úkaz. Žádný plán ani obřad...“

„...ho nepřinutí objevit se ve správnou chvíli na správném místě,“ vyštěkl Bayard příliš hlasitě.

Gileandos se s nesouhlasným výrazem otočil, ale pak si uvědomil, že to vybuchl sám hradní pán.

Do dveří nakoukl jeden ze strážců, zamračil se a zavrtěl hlavou. Něco mu hlasitě zarachotilo v přílbě.

„Je už skoro Solamnijský rytíř, ale v srdci zůstává pořád zatracenou lasičkou,“ zabručel Bayard a odložil na stůl pohár. Vstal a snažil se tvářit pobouřeně, ale přesto se cestou ke dveřím lehce usmíval. Enid si toho moc dobře všimla. Potlačila smích a pokynula pážeti, aby začali s prohledáváním hradu.

Doufala, že Galena brzy najdou. Ne nezbytně kvůli obřadu. A už vůbec ne kvůli tomu, aby se další nadutý, privilegovaný mladík mohl předvést v nové zbroji.

Ale proto, že Galena Cestybrana všude provázel zmatek. Lasička si vždycky našel na práci něco jiného, než měl.

2

„A teď k chlapci,“ pokračoval Kronikář a převrátil v ruce třpytivý kus drátu. „Mladík, který se má brzy stát rytířem. Okolo něj se točí celý příběh a sbírají se v něm a skládají dohromady jednotlivé střípky a zlomky příběhů. Slyším, jak říká...“

* * *

Nemuseli hledat dlouho.

Bayard mě našel v mých komnatách, což bylo nejočividnější a nejrozumnější místo, kde začít s pátráním. Koneckonců byla Noc rozjímání: poslední, osamělé bádání v hlubinách duše, kterým musí rytíř projít, než mu požehnají a předají mu meč a rukavice řádu.

Ještě před třemi lety bych využil šance a obřadům i zodpovědnosti unikl. Zmizel bych z dohledu a vytratil se do tajemné tmy hradu dřív, než by Bayard stačil zažehnout pochodeň na cestu z hodovní síně.

Ale to bylo před třemi lety a já býval Lasička.

Teď však, u všech bohů, toužím stát se sirem Galenem Cestybranem a přidat k celé té chásce – k otci, Bayardovi, siru Robertu di Caelovi a k ostatním. Ale zdálo se, že mé přirozené

sklony a snadný život na hradě Di Caela mě v poslední chvíli zradily.

Bayard mě totiž našel ležet na zemi v komnatě vedle zničeného stolu a mezi rozházenými věcmi. Přestože víchř nedul tak silně jako předchozí noci, byl i nadále bouřlivý. Našel si cestu pod okenicemi a nadouval kolem mě tapisérii, přikrývku i plášť, až to muselo vypadat, jako bych se opět chystal odletět na křídlech zbabělosti.

Ale já vám přísahám, že tomu tak nebylo. Historie je koneckonců plná odvážných mužů, kteří omdleli nebo ztratili rovnováhu, když je ovládlo vidění.

Musel na mě být vskutku úžasný pohled – téměř dvacetiletý mladík ležící tváří k zemi mezi troskami stolu a umyvadlem, ručníky a toaletními potřebami. Na sobě jsem měl jen zelenou tuniku a solamnijský náprsní krunýř, takže jsem jistě vypadal jako nějaká housenka, brouk či jiná šupinatá havěť, která žije hluboko pod zemí.

* * *

Noc rozjímání jsem zahájil v dobré víře. To ráno jsem si pospíšil do pokladnice di Caelů – do komnaty, z níž starý sir Robert i nadále neúspěšně vládl peněžním zdrojům sídla – a za přísného dohledu dvou starců, kteří byli jistojistě očitými svědky samotné Pohromy, jsem se ochotně vzdal všech světských statků.

„Rád vše odevzdávám pro dobro řádu,“ začal jsem a bojoval s instinkty své minulosti. „Pro dobro řádu vše rád odevzdávám.“

Dokázal jsem si představit, jak mi přes rameno zírá Lasička – mé já z doby před třemi krátkými lety – a nemůže uvěřit tomu, že se dobrovolně zbavuji hotovosti a cenností.

Ale stal se ze mě nový muž, upřímný, solamnijský a šlechtný.

O to se během výcviku postaral sám Bayard Ostromeč. Navzdory zdravému rozumu a pevnému přesvědčení, že je třeba si za každou cenu chránit vlastní kůži, vám nekonečná disciplína zahrnující jízdu na koni, dokud nevydržíte sedět ani u stolu, šermování, dokud se vám ruce nechvějí tak, že nezvednete ani lžíci, a přečtení skoro dvaceti obrovských svazků solamnijské Instrukce zdeptá úsudek do té míry, že i čest a služba zní dobře.

Když jsem položil na stůl mezi ctihodného sira Elazara a podobně ctihodného sira Fernanda své peníze, rodový prsten a tucet dalších cenností, uvědomil jsem si, že už není cesty zpátky. Staří rytíři si můj majetek nedůvěřivě prohlédli. Bezpochyby netušili, že před dvěma lety seděl na jejich místě Bayard a přinutil mě rozdat vše až na nejnutnější věci chudým v okolních vesnicích.

Byl jsem si jist, že mě Fernando, který si zachoval statnost mládí (i když v poněkud nižších partiích), obrátí vzhůru nohama a zatřese mnou, aby se přesvědčil o tom, že jsem si skutečně nic neponechal.

„To je... *všechno*?“ zeptal se a stáhl huňaté šedé obočí, až připomínalo dvě pářící se veverky.

„Opravdu vše, pane, až na panošskou trofej a moji zbroj,“ odpověděl jsem. V posledních šesti měsících se mi pravda říkala skutečně dobře.

Fernandovi očividně tak dobře nezněla.

„Přesně před tím nás sir Robert varoval,“ řekl siru Elazarovi. Dal se s ním do řeči a mě si vůbec nevšímal, jako bych byl obyčejná podnožka nebo změna počasí. „Tady Lasička by řádu zatajil celá panství, kdyby pro ně měl dobrý úkryt a šikovného účetního.“

„Promiňte, pánové, ale...“

„Tebe se nikdo na nic neptal, chlapče,“ přerušil mě sir Elazar klidně, ale přísně, zatímco se rukou v rukavici přehraboval mým

majetkem. „Mohl bys nám říct, co je to za ‚panošskou trofej‘, že ses o ní zmínil tak... neochotně?“

„Já si žádné... *neochoty*, jak říkáte, pane, nevším. Jedná se o prostou brož s glénskými opály, kterými mi Škorpión zaplatil za to, že jsem zradil Bayarda Ostromeče, pána tohoto hradu a rytíře, jemuž jsem s jistou hrdostí v posledních letech sloužil.“

„Pokud tomu tak je, Lasič... Galene, proč si ji necháváš?“ vyptával se Elazar a jeho modré oči těkaly po mé tváři a pátraly po lži.

To těkání a pátrání jsem moc dobře znal. Při různých příležitostech jsem ho viděl u mnoha lidí, od mého otce po krásnou Danelu. Sám Bayard se mnohokrát tvářil nedůvěřivě. Mohl jsem si za to sám a ti, kdo si stěžovali na mé mizerné dovednosti s mečem či kopím, asi zapomínali, že pokaždé, když jsem se za poslední rok chopil zbraní, nebojoval jsem jen s protivníky před sebou, ale také se starým Lasičkou – s chlapcem, jímž jsem byl před třemi lety, v němž se pojila zrada se zbabělostí a kterého všichni během mého panošství vyhlíželi.

Popravdě řečeno mě už jejich neustálá podezřívavost začínala unavovat.

„Nechal jsem si ji jen na Noc rozjímání,“ vysvětlil jsem chladně a opřel se o vysoké opěradlo mahagonové židle. „Připomíná mi moji pokoutnou minulost, ale také okamžik, kdy jsem se jí poprvé postavil a odolal pokušení. Po obřadu pasování ji odevzdám řádu.“

Pokud si vy dva při všech svých zkušenostech a moudrosti pořád myslíte, že solamnijské pokladnici stále něco tajím, můžete mě klidně prohledat, a to od úst po dolní partie.“

Ze všech zásad rytířstva pro mě bylo vždy nejobtížnější chovat se uctivě ke starším. A po mém zlostném prohlášení se s úctou potýkali i sir Elazar a sir Fernando. Vyskočili na nohy za řinčení kovu a vrzání kůže, a když jste dobře poslouchali, uslyšeli jste přes

všechn ten rámus, jak jim praskají klouby. Jako dva útočící ještěři zabodli oči do panoše před sebou.

Já se na ně rovněž upřeně mračil a byl bych rád, kdybych mohl říct, že má upřímnost a drzost toho letního rána zvítězily. Ale takové věci se stávají jen ve starých romancích, v nichž hrdinova ctnost prozáří jeho okolí. My se přece jen nacházeli na hradě Di Caela.

Fernando se opřel rukama o desku stolu, přimhouřil oči a zasyčel na mě.

„My tě v řádu nikdy nechtěli.“

Kývl jsem, ale oni ještě neskončili.

„Ne, nechtěli,“ souhlasil Elazar. „Užasl bys, kdybys věděl, kolika laskavostí musel sir Bayard využít, aby pro tebe získal ostruhy.“

Vlastně ne, vůbec jsem nežasl.

Ten večer, když jsem osaměl, abych strávil Noc rozjímání v odloučení, jsem se zahleděl na svůj meč, zbroj a rytířskou výstroj a uvědomil jsem si, že se Bayard musel skutečně obrátit na všechny, kdo mu dlužili nějakou laskavost či peníze.

Vzal jsem do ruky těžký meč. Když jsem jím mávl, čepel se zatřpytila.

Bayard pro mě opravdu velmi riskoval, a to už od začátku, když se rozhodl dokázat, že třetí syn chudého břehovského šlechtice, který byl zvyklý spíše na neplechu než na Instrukci, může být přetvořen v slušného rytíře. Musím přiznat, že dobrodružství, která jsme následně prožili, dokázala, že Bayard měl pravdu – vydali jsme se totiž do Vingaardských hor a do Chaktamirského průsmyku, kde jsme zničili Škorpióna a zlomili kletbu, která ležela na hradě Di Caela.

Problém však byl, že jakmile bylo po dobrodružství a došlo na každodenní výcvik, Bayard si ke své hrůze uvědomil, že většina

mých dovedností měla původ ve stresu. Ukázalo se totiž, že nemám talent pro žádný z úkolů, které měl panoš vykonávat.

Často vzpomínám na strašlivý rok výcviku...

„Držíš ten meč jako prachovku, Galene...”

„Je to štít, ne stan, Galene...”

„Při pádu z koně ses praštil do hlavy a upadl do bezvědomí, Galene, a turnaj pokračoval...”

Můj výcvik představoval jednu dlouhou, nekonečnou řadu nehod a úrazů hlavy, až si mě vzal Bayard sotva před měsícem stranou, sevřel mi pevně ramena a ujistil mě, že konečně mohu získat rytířský titul, po němž jsem začal tak oddaně toužit.

„Nevím, co s tebou dělat, Galene,“ řekl. „Řád meče rozhodně není nic pro tebe, jak nám dokazuješ pokaždé, když vsedneš na koně nebo se chopíš zbraně. A Řád růže vyznává moudrost a spravedlnost a ty... no...”

Kývl jsem, neboť jsem byl alespoň natolik moudrý, abych pochopil, o čem Bayard zdvořile pomlčel.

„Ale ještě je tu Řád koruny,“ prohlásil, „jehož hlavním cílem je věrnost a poslušnost. Poslušnost je pro tebe... nejtěžší. Ale, u všech bohů, věrný jsi. Jsi věrný mně a lady Enid, rodině a ideji rytířství, což ti pomohlo překonat ostudu a hanbu, jakou by žádný mladík neměl zažít.“

Pokusil jsem se odvážně a vesele usmát. Bayard se na mě dlouze, přemítavě zadíval, pak mnou zatřásl tak silně, až mě zprohýbaná přilba praštila do nosu.

„Jsi věrný, Lasičko, i když bych ještě před třemi lety nevěřil, že jsi toho schopen. A pokud se ti jednou podaří dosáhnout alespoň poloviny věcí, které u tebe považuji za nemožné, bude z tebe výtečný rytíř.“

Zamrkal jsem nad takovou pochvalou.

„Takže mlč a nedělej *vůbec nic*,“ dokončil Bayard, „i když si

myslíš, že bys tím mohl zlepšit své šance na rytířský titul, protože je dost pravděpodobné, že všechno jenom pokazíš. Spolehni se na mě a později na svou věrnost.“

* * *

Tak jsem poslechl a nyní mě čekala Noc rozjímání. Odložil jsem meč stranou a vzal do rukou helmici. Byla zprohýbaná a potlučená, ale v tuto chvíli jsem nic lepšího neměl. Nevadil mi její vzhled, spíše jsem netušil, jak ji ozdobit.

Víte, nasadit si přilbu není nic snadného, obzvláště v Solamnijském rytířstvu, které je přímo posedlé kavalírstvím, okázalostí a náklonností k ženám. Při obřadech se od rytíře očekává, že si přilbu ozdobí dárkem od dámy – kouskem oblečení jako například rukavičkou, šátkem nebo, v absurdních případech, střevíčkem. Znamená to, že mezi rytířem a řečenou dámou existuje zvláštní pouto – má to něco společného s uhlazeností, romancí a projevy přízně.

Já musel Danele di Caela doslova strhnout rukavici z ruky – v poslední době jsem se o ni začal totiž až nepříjemně a slastně zajímat. Včera jsem proto před ní padl na kolena u paty velkého mramorového schodiště v síni a oslovil ji před očima přijíždějících rytířů a vlezlých sluhů a za občasného zavřísknutí mechanické kukačky. Doufal jsem totiž, že se mě před svědky neopováží odmítnout a tím pádem i zahanbit, což by v soukromí určitě udělala.

Zrudla a trochu rozzlobeně se zastavila na vrcholku schodů. Zakřičel jsem svoji žádost z plných plic a otec s Alfrikem, kteří na mě čekali u dveří hodovní síně, jen zírali na rusovlasou krasavici, která do mě vztekle zabodávala oči. Svým porušením etikety jsem všem doslova vzal dech.

„Já... slyšela jsem o vás, sire Galene,“ odvětila Danela ledovým, formálním tónem a já poznal, že mám vyhráno.

„Nesmírně by mě potěšilo, kdybyste neopakovala lživé drby před mým ctihodným otcem,“ zakřičel jsem na ni vesele a ukázal na starocha u dveří. „Nechtěla byste mu přece pokazit radost z toho, že může na sklonku života spatřit, jak jeho syna pasují na rytíře.“

Danela se na mě rozzlobeně mračila, lapena v osidlech slušného chování. Obrátila se, až kolem ní šaty zavířily jako cyklon, s dupání vyrazila zpět do svých komnat a zastavila se jen na kratičkou chvíli, aby po mně hodila rukavičku.

Uzlíček vyšíváného hedvábí přistál s pánovitým plesknutím na schodu nade mnou. Vzal jsem to jako projev jejího sílícího zájmu.

Danela ale samozřejmě nebyla jedinou dámou, od které jsem mohl získat projev náklonnosti. Na stole přede mnou ležel také předmět intimnější povahy, který mi darovala Marigold Celeste, jedna ze vzdálených sestřenic lady Enid a vskutku impozantní žena.

Přísahal jsem, jako už mnohokrát předtím, že nebudu na Marigold myslet.

Odvrátil jsem myšlenky od černé krajkové věcičky a raději jsem ani neuvažoval nad tím, jak nebo proč by někdo něco takového vůbec nosil.

* * *

Pomalou, zamyšlenou jsem vzal z hromádky méně zpeněžitelných věcí, mezi nimiž byla kupříkladu psí píšťalka a pár sluncem ztvrdlých kožených rukavic, brož s glénskými opály. Ve skromné společnosti se brož vyjímal stejně jako drahokamy na stříbrném kroužku, do něhož byly zasazeny.

Kdysi dávno jsem opály získal jako úplatek za zradu. Ve stříbře však vypadaly úctyhodněji – téměř zkroceně, jako by jejich stinné počátky neměly nic společného s tímto okamžikem a s chlapcem, který je držel v ruce.

S neklidem jsem se na šperk ve svitu svíček zadíval. Uběhl sotva týden od chvíle, kdy jsem drahokamy vytáhl z váčku, ve kterém odpočívaly od doby, co jsem je obdržel a poslal je místnímu klenotníkovi, aby je zasadil do brože. Zaplatil jsem sice pěknou sumičku, ale myslím, že to stálo za to. Za nocí, kdy se vichr přihnul dolů z kopců, zaútočil na hrad a svištěl kolem hradeb a skrz okna, se můj majetek otřásal na policích, věšácích a v dalších skrýších a mně se zdálo, že slyším, jak opály ve tmě chrastí, jako by se snažily promluvit.

Opět se zvedl vítr. Svíčka zapraskala a zhasla.

„Slyšel jsem, že do hradů táhne,“ zabručel jsem, „ale tohle...“

Nedokončil jsem svoji ubohou stížnost, protože se větru v patách plížila studená mlha páchnoucí po stojaté vodě, ledu a temných jeskyních. Nesla s sebou strašlivou samotu a smutek, takže když se prese mě přelila, toužil jsem vykřiknout, sténat, plácát nesmysly, i když jsem nechápal proč.

Komnatu ovládlo napětí, jako by očekávala nějakou příšernou změnu.

A právě v tu chvíli se objevily postavy. Zhmotnily se ze srdce opálů a kouře zhaslé svíčky. Napřed vypadaly jako trik odraženého světla, jako by se noční vzduch zmatený větrem a počasím srazil v mlhu, která obklopila středový opál. Ale temnota se shlukla kolem celé brože, černý mrak uprostřed temné noci, vířila, nadouvala se a houstla.

Pak se zdálo, jako by se kameny otevřely a v temných drahokamech se objevili Lidé plání. Pohybovali se tiše a plynule, zvyklí na život ve stepích, kde běhali s vysokou i leopardy. Byl

jsem příliš překvapený, než abych se bál, a tak jsem zamžoural, abych v ošidném světle lépe viděl.

Zahlédl jsem šest postav, vysokých, vyzáblých a zaprášených, zahalených do kožešin a ozdobených koraly, drápy a koženými pásky. Pod mlhou – nebo to byla kožešina – do které se halily, jsem viděl jejich pokožku, hrubou a ošlehanou větrem, jako by si na ní vybralo daň století větrů a deště.

Jejich vůdce byl nejstarší a nejvyšší. Na hlavě mu seděla lebka antilopy, prázdnými očními důlky měl provlečené šedivějící lokny a dlouhé, tenké paroží mu dodávalo nejen výšku, nýbrž i děsivou nadpozemskost, jako by vůbec nepatřil k Lidu plání, nýbrž byl nějakou přírodní, nebo dokonce nadpřirozenou bytostí.

Pomalů, bedlivě se rozhlédl po krajině před sebou, jako by někde něco zapomněl. Potom jeho pohled probodl povrch kamene a spočinul na mně a jeho oči na okamžik vzplály jako ohňostroj v dálce, zeleně, tiše a sotva na dohled.

Polkl jsem a pevně sevřel područky křesla. Možná očekával, že něco řeknu, ale já byl tak zmatený, že jsem nevěděl co. Chystal jsem se přízračné postavy před sebou pozdravit nebo jim zasalutovat, ale především se zeptat, kdo jsou a co chtějí. Otevřel jsem ústa, ale náčelník zvedl štíhlou ruku a hleděl na mě bez zášti či zloby, a dokonce i tak trochu bez zájmu. Zdálo se, jako by hleděl někam za mě, i když současně zabodával pohled přímo do mých očí.

Pomalů a dramaticky mi pokynul. Chtěl, abych ho následoval do nitra kamene.

„Ani za život,“ zabručel jsem, rychle jsem pohnul pravou rukou a popadl meč na stole před sebou. Náhle se ve středu drahokamu úplně nahoře objevila hodovná síň hradu Di Caela. Zamrkal jsem a podíval se znovu.

Jakoby v reakci na můj soustředěný pohled se scéna v opálu

pohnula od stěny ke stěně, až nakonec spočinula na balkónu se závěsem, na němž jsem se ve strašlivých, dávno minulých dobách stal svědkem toho, jak Škorpión ohlásil v síni potemnělé velebností a nocí svůj děsivý příchod.

V mramorovém vlysu znázorňujícím Humu se k rytířům, drakům a šlahounům mramorových rostlin připojila na okraji balkónu postava mého bratra Brithelma.

Zatímco jsem přihlížel, mramorová postava se otočila a pohlédla na mě.

Brithelmovy oči byly prázdné a zastřené, vlasy i kůže mdlé, jako bych ho pozoroval přes závoj z pavučin a mlhy. Z vlysu se pomalu jako kobra vztyčující se k útoku vyloupila bledá ruka svírající nůž, zhmotnila se z kamene a dýmu. Stočila se k bratrovi a přitiskla mu ostří na hrdlo.

Bílý mramor protnula tmavě rudá čára. Zdálo se, jako by světlo i zvuk ustoupily, a já viděl bratra na konci šedého, točícího se tunelu.

Vykřikl jsem. Brithelm na mě upřel oči.

Jako by mě zaslechl, ucukl zpátky do temnoty drahokamu, splynul bezhlesně s mlhou a kamenem a opál se nad ním zavřel jako vodní hladina nad oblázkem. Lidé plání se rozplynuli spolu s ním, jako kdyby ho následovali do tmy. Jeden z nich držel v ruce pochodeň, která hořela tlumeným zeleným plamenem a ozařovala jen rozplývající se postavy. Zdálo se, že přitahují a pohlcují její zář, takže zbytek komnaty i nadále ovládaly stíny. Vyskočil jsem na nohy a zavrával, zatímco Lidé plání splývali s tmou věci v mé ruce.

Připomínali mi sloupy světla. Byli tím posledním, co jsem spatřil, než se nade mnou Bayard sklonil, zatřásl mnou a probudil mě.

3

Za prvé musíte vědět, že vidiny nikdy nebyly mojí silnou stránkou. Páchnou magií, ve kterou povětšinou nevěřím. Viděl jsem totiž na vlastní oči iluzionisty ve třpytivých hávech ozdobených měsíci a hvězdami, pentagramy a podivnými souhvězdími, jak sedí na koních na okraji mlhou zahaleného padacího mostu doma v Břehově nebo táboří ve stanech strašidelných tvarů na pláních před hradem Di Caela.

Všichni mágové, s nimiž jsem se doposud setkal, se snažili najít cestu dovnitř.

A jakmile se dovnitř dostali, ohřáli se, najedli a dostali zapláceno, předvedli pár triků, které, jak musím přiznat, byly skutečně úchvatné. Viděl jsem, jak jeden stařec podpálil svého učně. Chlapec se pohyboval otcovou síní, ladně obcházel rozbité nádobí, spící psi i převrhnuté stoly. A po celou dobu mu hořely vlasy i ruce, aniž by mu plameny ublížily.

Jiný mág vytáhl ze záhybů křiklavě rudého šatu velký třpytivý kámen. Zamumlal několik krátkých, nesrozumitelných slov a krystal se zamlžil. Ve světle a mlze v jeho nitru jsem viděl komnatu s vejci, z nichž se línily podivní, groteskní tvorové – napůl lidé, napůl ještěrky, draci nebo něco podobného. A než vidina vyprchala, zahlédl jsem, jak stejný kámen nebo alespoň podobný vězí v hrudi mladého muže a zeleně a jantarově září.

To byla skutečná zábava, protože něco podobného jsem si vskutku nedokázal ani představit.

Ale je tu také hypnóza. Zrcadla, která pod správným úhlem odráží světlo ohně. Provázky a kladky, tajné kapsy a skryše.

Vždy jsem měl sklony vysvětlovat vše triky a skrytými mechanismy. A přestože jsem během vlastních výprav zjistil, že opravdová magie skutečně existuje a někdy ji máme přímo před nosem, byl jsem ochotný to pominout, pokud existovalo jiné rozumné vysvětlení.

A stejně to bylo, i když jsem ležel bezpečně na lůžku a zmateně dumal nad záhadným zjevením Lidu plání. V komnatě hořelo všechno, svíčky i polena v krbu co jen mohl Bayard během okamžení zapálit. Objevil mě a probudil a nyní vztekle pochodoval po místnosti, sbíral mé věci a byl stále netrpělivější, protože jsem byl tak zaujat svými myšlenkami, že jsem nechal všechny přípravy na něm a na jeho pažeti.

„Chci světlo,“ řekl jsem. „Chci vidět, co se kolem mě děje.“

Chlapec jakoby instinktivně zapálil další svíčku.

„Na divadýlko nemáme čas, Galene,“ poznamenal Bayard tiše. „Dnes večer se necháš pasovat na rytíře, i kdyby jen ze slušnosti.“

V plné solamnijské zbroji vypadal přímo hrozivě. Jak se tak nade mnou tyčil, vypadal jako král ze starých legend, a ne muž, kterého jsem během dlouhých, obtížných výprav viděl zmáčeného deštěm, shozeného koněm a dřímajícího u nespočetných táboráků.

Zdálo se, jako by mu zbroj dodávala na velikosti, dělala z něj něco víc nebo alespoň víc než chrápající, vyčerpanou trosku. V tuto chvíli vypadal impozantně a téměř úplně zahnal moji vzpomínku na přízračné návštěvníky.

Posadil jsem se.

Bayard si založil paže na hrudi.

„Obleč si zbroj, Galene,“ prohlásil přísně. „Doufám, že si

uvědomuješ, jak neuctivé je podřimovat během Noci rozjímání.“

„Prosím? Řekl jste ‚podřimovat‘?“

Bayard mě drsným štouchnutím povalil zpět na postel. Páže vycítilo, že se schyluje k hádce, a odklidilo se na opačnou stranu komnaty.

„Dřímat. Klímat. Chrápat. Jak dlouho jsi spal?“ zeptal se Bayard úsečně.

Posadil jsem se, i když tentokrát zdráhavěji. „Ale já nespál, Bayarde!“ zvolal jsem. „Já...“

Znovu mě povalil na lůžko.

„Myslel jsem, že už jsem viděl všechno,“ pronesl, šedé oči se mu třpytily a zuby měl zatnuté. Náhle jsem věděl, jaké to je čelit hrotu meče, a nedivil jsem se goblinovi, zlobrovi ani nepřátelskému rytíři, že se otočí a vezmou nohy na ramena.

Já naneštěstí takovou možnost neměl. Zůstal jsem stát – nebo spíše sedět – a v komnatě se rozhostilo příšerné ticho, které přerušovalo jen praskání ohně a vrzání hadru, kterým páže leštilo kov. Až chlapec skončí se schováváním v koutě, bude můj štít zářit jako Solinár.

Bayard stál nehybně a neúprosně mlčel jako ti, kteří vědí, že jsou v právu. Připadalo mi, že světlo svící pohasíná.

„Všechno!“ zopakoval tiše, i když mu hlas sílil podrážděním. „Nehody na turnajích a zmatek v sedle, nevíтанé názory zkušených Solamnijců, kteří tvrdili, že bych tě měl propustit a poslat zpátky do Břehova. Ale já to všechno snášel, protože jsem věřil, že máš pro rytířství žaludek – že ses tam v bažině, v horách a v Chaktamirském průsmyku něco naučil, že jsi se stal upřímnějším, moudřejším a dychtivějším.“

A takhle to dopadlo,“ vyštěkl vztek. „Nedokázal jsi bdít ani jedinou noc.“

Zvedl ruku, ale než mě mohl uhodit, sklouzl jsem z lůžka.

Podřepí jsem, zatnul ruce v pěst a zamračil se na něj. Bayard vykulil překvapeně oči a já uslyšel zašoupání, jak se páže ukrylo pod štít, který leželo.

Ticho v přízemí přerušil rychlý palantaský taneček, který však skončil zmateným břinkáním, jak si hudebníci uvědomili, že každý zná jinou verzi. Na konci chodby nemelodicky zatrylkoval mechanický pták a zmlkl.

Při tom zvuku se Bayard konečně usmál.

„Vypadá to, že Enid na jednoho zapomněla,“ řekl tiše.

„Zapomněla, Bayarde?“

„Na ptáka na konci chodby.“

„Přežil Velké rozebrání z osmadvacátého,“ prohlásil jsem a oba jsme se rozesmáli.

„Od chvíle, kdy se lady Enid ujala správy hradu, podlehla většina z nich trpasličí kořalce a psímu dovádění,“ dodal Bayard.

Pohlédl dolů na mě a zamračil se.

„Pokud jsi nespal, tak co jsi dělal, Lasičko?“

„Galene,“ opravil jsem ho a sebral stehenní chrániče. Chlapec se pomalu přiblížil a štít nesl před sebou jako... no, štít. „Teď už to bude ‚sir Galen‘, takže bych byl rád, kdybyste mi říkal ‚Galene‘, pokud ovšem nepřijmete radu starších rytířů a nezbavíte se mě.“

„Takže, ‚Galene‘. Ztraceně, Galene, pomoz tomu chlapci!“ obořil se na mě Bayard, když se páže chvíli bezúspěšně snažilo připnout mi části brnění.

No, taky to byla odpověď.

Zhluboka jsem vydechl, když mi chlapec pevněji připínal náprsní krunýř, pak si ode mě vzal příliš velké, staré stehenní chrániče.

Bayard se vydal ke dveřím a netrpělivě vyhlédl na chodbu. „Obleč se sám!“ vyštěkl. „Ještě před týdnem jsi byl můj panoš...“

„A dobrý, pane,“ zalhal jsem a koutkem oka střelil pohledem

po ubohém chlapci, který se začínal potit a chvět, jak si nedokázal poradit s tkanicemi.

„No tak si připni nebo zavaž něco sám.“

„Zbroj byla vždy mojí slabinou, pane,“ zdržoval jsem a zvedl obřadní přilbici, jako by patřila někomu jinému, čímž jsem chlapci vyškubl z rukou tkanice chráničů. Klučina zafňukal a padl na břicho.

„Vzpomínám si i na další,“ prohlásil Bayard, „a na některé si ty možná ani nepamatuješ. Může tě alespoň utěšit, že tě léta nepřipravila o žádné skutečné nadání. Rafaeli!“

Bayard hodil pážeti klíč.

„Zajdi do mých komnat a přines mi meč – jakýkoli, jen ne ten neracký kuchák, který jsem sebral jako trofej v Chaktamirském průmysku.“

„To by bylo poněkud bizarní,“ poznamenal jsem kysele a Bayard se ke mně otočil.

„Jak jsem řekl, Rafaeli,“ pokračoval s pohledem upřeným na mě, „Jakýkoli meč bude stačit, jen když čepel a jílec budou... výrazně odlišné.“

* * *

V hodovní síni pod námi opět zahlaholily lesní rohy a rozduněly se bubny. Zanoťovaly taneček z Břehova, který obvykle hrávali pasáci, když se telila kráva. Hudebníci dělali, co bylo v jejich silách, ale už jim docházely písně. Když Rafael odešel, Bayard se obrátil ke mně a chopil se úkolu udělat ze mě pro tento večer rytíře.

„Ať už jsi spal, nebo ne, je na čase pasovat tě na rytíře,“ prohlásil. „Než se v hodovní síni rozpoutají šermířské souboje nebo psí závody.“

Oba jsme pohlédli na moji výstroj, která ležela poházená všude okolo.

„Není to zrovna rytířská výbava,“ poznamenal jsem.

„Já nevím,“ řekl Bayard zdvořile, a dokonce i laskavě. „Dýka. Pár ušpiněných, těžkých rukavic. Půl tuctu glénských opálů a zašlá psí píšťalka. Pokud si dobře vzpomínám, všechny ty věci ti dělaly dobrou společnost.“

Kývl jsem.

„Hrad Di Caela se zdá menší, Bayarde.“

„Menší? Zatáhni břicho, ať ti můžu utáhnout náprsní krunýř. Možná je to tím, že už nejsi tak hubený jako dřív, Galene. Pohodlný život se ti projevuje v pase, chlapče. Pokud tloustneš už v devatenácti, co teprve až budeš v mém věku...“

„Bude ze mě další Ramiro ze Chřtánu, natažený na dvou židlích a slintající dámám do výstřihu?“

„Neklesej na mysli, chlapče. A nebud' neuctivý. A vtáhni břicho.“

„Nechápete to, Bayarde. Od chvíle, kdy jsme zlomili kletbu di Caelů... no, *žije* se tu líp, to ano. Ale je to jenom další starý hrad na pláních – kámen, malta, dřevo, žíně a železo, možná jedna nebo dvě legendy pro potěchu hostů.“

„A co bys chtěl, Galene? Přízraky v kobkách? Duchy oběšených příbuzných?“ zeptal se Bayard, sehnul se a zvedl jednu z mých bot.

Vzpomněl jsem si na tvář Muže plání a zachvěl jsem se.

„Mimochodem,“ pokračoval Bayard netrpělivě, „je na čase, aby sis našel panoše, chlapče. Nejpozději zítra.“

„Ale přesto tě chápu. Víím, o čem mluvíš,“ připustil. „Nastolili jsme pořádek, vrátili vše na místo a zbavili se darebáků a vetřelců.“

„A trpasličí kořalky,“ nadhodil jsem rozptýleně.

Bayard kývl. „A psích závodů.“

Vydal se ke skříni. „Nemůžu tomu uvěřit, Galene,“ prohlásil znovu podrážděně. Trhl rukou a hodil mi botu. S hlasitým bouchnutím dopadla na zem před postel a zvedla oblak prachu.

„Prostě tomu nemůžu uvěřit. Čeká tě rytířský titul, toužíš dodržovat Zákon a Instrukci... Jak můžeš tohle všechno riskovat kvůli hodině spánku?“

„Riskovat?“

„No,“ řekl Bayard a natáhl se po druhé botě. „Podle Instrukce je třeba Noc rozjímání strávil hlubokými úvahami a rozjímáním od západu slunce do západu slunce, protože dokonce i denní světlo je temné, když paměť bloudí.“

„Ale já *rozjímá*, Bayarde!“ protestoval jsem. „Rozjímá a dlouze uvažoval. Snažil jsem se vám říct, Bayarde, že jsem nespál. Měl jsem... vidění!“

Bayard na mě nedůvěřivě pohlédl. Po tváři se mu pomalu začal šířit úsměv, až nedokázal pobavení skrýt. Můj ochránce se rozesmál, a čím víc jsem vysvětloval, tím hlasitěji se chechtal. Opřel se o skříň, snažil se popadnout dech a zachovat rovnováhu a vrtěl hlavou, zatímco já vyprávěl o Lidu plání, Brithelmovi a podivné návštěvě.

„Takže chtěli... abys je následoval do *brože*?“ lapal po dechu.

Trucovitě jsem kývl.

„Ach, to je jako za starých časů!“ zvolal. „Jeden uskok za druhým, jen aby ses vyhnul službě, nebezpečí a povinností...“

„Tak dobrá!“ vykřikl jsem vztekle a udělal výhružný krok směrem k Bayardovi, než mi zdravý rozum připomněl, že je silnější, rychlejší a zběhlejší v boji. „Říkejte tomu spánek a skoncuje s tím! Klidně skoncuje i *se mnou*!“

„A co si mám myslet?“ odvětil Bayard, když jeho smích utichl. Znovu se chopil tkanic na chráničích stehén.

Z postele na mě zírala černá očka brože.

„Že přicházím o rozum, pane?“ zeptal jsem se nešťastně.

Rozhostilo se ticho, proto jsem sebral brož a píšťalku a začal s nimi cvakat o sebe, abych slyšel nějaký, jakýkoli zvuk.

Můj společník se znovu usmál, ale v očích měl ustaraný pohled. Zatahal za tkanice náprsního krunýře. Vymáčkl ze mě dech a já zavrával a musel se chytit sloupku postele.

Obrátil jsem se tváří k oknu. Venku na parapetech praskaly a vlály praporce, a jak den mizel za horami, zachytávaly poslední rudé paprsky slunce. Náhle jsem se cítil pošetile. Ať už bych řekl cokoli, kvůli minulosti mi nikdo neuvěří. Znělo to, jako bych se neštítel ničeho, jen abych se pasování na rytíře vyhnul. Dokonce ani halucinací.

„To je jedno,“ řekl jsem tiše a odhodil předměty na lůžko. „Byl to jen klam světla v chodbě.“

Opět se zvedal vítr. Sliboval další nebezpečnou noc.

„Na ‚klamy světla‘ bude čas, až budeš rytířem,“ prohlásil Bayard, odstoupil ode mě a opřel se o křbovou římsu, takže na okno padl jeho dlouhý, temný stín. „A bezpochyby i na další věci, když vidím, jak jsi strávil Noc rozjímání. Ale teď máme na práci něco jiného. Jídlo je uvařené, hudebníci hrají a hosté sedí u stolu už skoro hodinu.“

„Myslím, že jste... obrátil pořadí důležitosti, pane,“ protestoval jsem, sebral píšťalku a obrátil ji v rukách.

„Patřila Brithelmovi,“ vydechl jsem.

„Já vím, chlapče,“ řekl Bayard tiše. Přiblížil se a položil mi ruku na rameno. Na okamžik jsme se odmlčeli a vzpomínali na bratrův malý tábor vysoko v bouřemi sužovaných Vingaardských horách.

Venku se ztišil vítr a hudebníci v přízemí se znovu pustili do hraní. Tentokrát zvolili šotčí odrhovačku, která prozrazovala, že jsou u konce svých hudebních znalostí.

„Nezapomeň, Galene,“ zašeptal Bayard, „že Brithelm je

Cestybran s vidinami. Ty jsi stejně přičetný jako kdokoli jiný na tomhle praštěném hradě – stejně přičetný jako Robert, Brandon nebo tvůj otec, a to jsou Solamnijsí rytíři prvního řádu. Ať už se ti to líbí, nebo ne, zítra z tebe bude Rytíř koruny, Galene Cestybrane Ostromeči.“

„Ale...“

„A nezajímá mě, jestli máš nějaký problém se ctí, poctivostí, přičetností nebo s čímkoli jiným solamnijským. Oblečeš si zbroj a pak... no, pak uvidíme. Věřím, že brnění splní úkol.“

To mi nepřipadalo zrovna promyšlené. Ale přesto mi Bayardova slova dodala odvahu, protože to znělo, jako by věřil, že až si nasadím zbroj, něco se stane. Ihned jsem si vzpomněl na legendy. Zbroj Ardena Zelenorukého se na jeho příkaz měnila v oblak a v náprsním krunýři sira Lysandera z Hýla byla vyrytá mapa světa, která ho dokázala přenést na jakékoli místo na pevnině, kterého se na mapě dotkl.

Ale navzdory škrubání a svazování byla moje zbroj druhořadá, příliš volná a obyčejná. Nejen že nebyla zbrojí z legend, ale nebyla ani nijak magická, zvláštní či krásná.

„Tahle zbroj mi dokáže tak akorát přidat na váze a spoutat mě, pane,“ namítl jsem. „Ale jsem si jistý, že vy znáte její tajemství lépe.“

„Luskinská etika,“ řekl Bayard hrdě.

„Prosím, pane?“

„Přece víš, co to znamená, Galene. Copak tě Gileandos nic nenaučil?“

„Mé studium bylo poněkud nevyvážené, pane, a řídilo se především Gileandovým ginem a vrtochy. Netuším, na co se ptáte. Pokud vím, je luskin malý šedý pták. Někdy zpívá a vždy spoléhá na to, že jiní ptáci vychovají jeho mladé.“

„Po vylíhnutí se chová jako vrabec nebo špaček,“ dodal Bayard.

„Nebo střízlík či jiný pták, záleží na tom, do jakého hnízda samice naklade vejce.“

„To zní dobře, Bayarde, dobrá lekce v přírodopisu. Ale nechápu...“

„Luskinská etika. Když vypadáš jako rytíř a ostatní se k tobě chovají jako k rytíři, nakonec začneš jako rytíř i jednat.“

„To není zrovna dobré povzbuzení, pane.“

„Ale i tak. Dooblékej se.“

Tiše jsem naposledy vyleštil přilbu i její hřeben a upravil bláznivé pero, které vzbuzovalo dojem, že mi na hlavě chcipl pták – z celého srdce jsem doufal, že právě luskin – když se vrátil Rafael a přinesl právě ten meč, kterého jsem se hrozil – velkou, dvouruční zbraň velkou jako já a tak těžkou, že mě při každém kroku převažovala. Se zamručením jsem ji zvedl nad hlavu a bolestivě zasunul do pochvy u opasku, kde zůstala podivně trčet s dobře šesti palci čepele odhalenými.

„Obávám se, že já se vylíhl v orlím hnízdě,“ postěžoval jsem si, Bayard se zasmál a znovu zavrtěl hlavou.

Zachvěl jsem se. Nemohl za to sílící vítr, který rachotil okny a točil se pod parapetem, komíhal plamenem svíčky a zvedal papíry ze stolu. Rafael k oknu ihned přiskočil a pečlivě ho zavřel, zatímco Bayard se vydal ke dveřím, otevřel je a pokynul mi.

Byl to strašidelný obraz, jako když mě lákali do srdce kamene.

Ale kvůli rytířskému titulu jsem cvičil dlouhé roky a dosáhl jsem ho navzdory předpovědím ostatních obyvatel hradu Di Caela. Sebral jsem píšťalku a rukavice, schoval je do kapsy tuniky a vlhkýma, ale klidnýma rukama jsem si broží s opály sepnul kolem ramen plášť.

„Dnes večer vypadáš téměř rytířsky, Galene,“ připustil Bayard, když jsem ho následoval chodbou a za svitu svící a zvuků hudby jsme sestoupili po schodišti do hodovní síně.

Na tu noc si vzpomínám jen neurčitě. Pochodně v držácích na stěnách hodovní síně hradu Di Caela jasně ozařovaly tmavé stoly a zrudlé tváře hostů – koneckonců jsem celý obřad pozdržel a víno zatím teklo proudem.

Mezi hosty byli i mí příbuzní. Otec, který sobě navzdory jako správný voják hrdě povstal, když mi Bayard předával meč. Ostatní si jeho gesta všimli a mylně se domnívali, že v Břehově při podobných příležitostech běžně vstáváme, proto ho napodobili.

Nikdo nevěděl, že tak otec děkoval bohům, že alespoň jeden z jeho synů – i když zrovna ten, který k tomu měl ty nejmenší předpoklady – konečně oblékl solamnijskou zbroj. Ale postavil se i sir Robert a Ramiro a po nich také Brandon a nakonec i nadutí pedanti Elazar a Fernando.

Vstala i Danela di Caela, přestože z toho nebyla zrovna nadšená. Hleděla jasně zelenýma očima přímo skrz mě a já z celého srdce doufal, že nevěří klepům. V hrůze jsem si uvědomil, že jsem zcela zapomněl na její rukavičku a že mi přilbu zdobí jen to hloupé pero.

Vzpomínám si na zpěv elfského barda, na ženský chór, který mě provázel cestou k čestnému místu na pódiu. Krátce jsem se zaradoval nad sotva potlačovaným odporem ve tváři Gileanda a s překvapením mě přepadla lehká lítost, když jsem spatřil, že Alfrik sice vstává, aby mi vzdal čest, oči však má tupé a bezvýrazné a vypadá rozptýleně, jako by trpěl nějakou podivnou smrtelnou chorobou.

Na samotný obřad si však vzpomínám dobře. Vzpomínám si, jak jsem poklekl a Bayard, sir Robert a můj otec se postavili přede mě, položili velké ruce na hrušku mého meče a pronesli šeptem vážná slova, která musí zůstat naším tajemstvím, zatímco hudba

sílila v crescendo. A pak přišla Přísaha meče, koruny a růže – chránit, dodržovat zákony a především porozumět.

Nakonec mě Bayard vzal za ramena a obrátil mě k lidem v síni a já po nich přelétl pohledem.

Po Brandonovi, který s nesoustředěným, smutným výrazem ve tváři zíral do obrovského mramorového krbu, jako by v plamenech viděl vzdálenou, znesvěcenou zemi.

Po Ramirovi, který se na chvíli přestal věnovat hovězímu a zaměřil zdvořilou pozornost tomu, co se dělo na pódiu.

Po Marigold, která pronesla bezhlesně něco lákavého, svůdného a téměř obscénního, když zachytila můj pohled.

Po Danele, která se odvrátila.

Po Gileandovi s odtazitým, pohrdavým výrazem v obličeji.

Po Alfrikovi, který se zvláště pousmál, potom sklopil nešťastně oči k netknutému jídlu na talíři před sebou.

Bayard sestoupil z pódia a velké ruce měl zvednuté v ponurém, vítězném gestu. Po boku mu kráčeli můj otec a sir Robert. Zamířili ke svým místům, a jak se vzdalovali, s každým krokem mládli, až se zastavili vedle židlí a měkké světlo pochodní jim s trochou mžourání vrátilo vzhled, kterým se pyšnili před půlstoletím v Chaktamirském průsmyku, kde na jejich malou, ale odhodlanou jednotku zaútočili Nerakani.

Všichni teď upírali oči na mě, všichni hosté stáli obrácení tváří ke mně. Zvedl jsem vypůjčený meč a přesně jak starší rytíři pravili, i když to žádný z mudrců nedokázal vysvětlit – dokonce ani Gileandos ne – čepel se zatřpytila tisíci barvami: zelenou, žlutou, rudou a dalšími, které ani nedokážu pojmenovat, protože jsem je do té noci nespátl.

A chór zatím po celou dobu zpíval obřadní hymnu starou jako samotný Věk světla:

*Navrať tohoto muže na Humovu hrud'
do výše, tam za oblohu lhostejnou.*

Ve tmě pestrobarevné síně se k chóru připojil mužský hlas –
myslím, že patřil Fernandovi. Pak se ke zpěvu přidali i Bayard,
otec a ostatní.

*Spočinutí válečníka přej mu, buď jak buď,
necht' svobodné jako hvězdy jsou
teď jiskry jeho zraku,
ať už pryč jsou z dusivých válek mraků.*

*Kéž jeho poslední dech
v kolébce vánku útočiště najde,
nad vzpomínkami,
kam jen jestřáb vzlétne.*

*Do výše, tam za oblohu lhostejnou,
tam jsi své sídlo připravil,
ve hvězdách, kde meče zvedají ze všech sil,
touha nás zpěvem spojuje.*

*Spočinutí válečníka přej mu, buď jak buď,
nad naším zpěvem, nad písni tou,
kéž věky míru jako den uběhnou,
kéž odpočívá v Paladinově srdci.*

*Necht' svobodné jako hvězdy jsou
v neměnném a svatém místě,
nad zemí milovanou tak jistě,*

jak věky kolem nás plynou.

Chtěl jsem se k nim připojit, ale unikala mi slova. Místo obrazů šesti věků muže jsem před sebou viděl scénu v kameni: Lid plání, bledou ruku a nůž na bratrově hrdle. Ucítíl jsem vůni pouštní růže. Nic víc si z ceremonie nepamatuji.

Probudil jsem se později na lůžku ve svých komnatách. Někdo mi svlékl zbroj a pečlivě ji rozložil na stůl – bezpochyby mladý Rafael. Obklopovaly mě svíce, ticho a naleštěné solamnijské brnění a já se pokoušel spát. Jeden by si myslel, že to bude snadné, když jsem strávil noc a den bděním a zaútočily na mě tajemné přízraky.

Mysleli byste si, že budu příliš unavený, než abych přemýšlel.

Ale já přesto ležel s očima dokořán až do rána a hlavou se mi honily temné myšlenky týkající se bratra a Lidu plání.

4

Služebnictvo se shluklo v blízkosti mých komnat. Když jsem otevřel okno, abych dovnitř vpustil tlumené světlo, uviděl jsem je dole na nádvoří, kde se všichni krčili pohromadě, tiše spolu rozmlouvali a něco si předávali.

Teprve později jsem se dozvěděl, že Rafael poslouchal u mých dveří, tiskl ucho na dřevo a zaslechl proto, jak mluvím o vidinách. A přirozeně se vydal za přáteli mezi služebnictvem a o tuto novinu se s nimi podělil.

Takže věc, kterou si předávali, byly peníze. Vypadalo to, že se na moji početnost začaly uzavírat pěkně vysoké sázky. Sluhové tomu říkali „šplhání na Kočičí věž“ a označovali tím zneklidňující okamžiky v rodové historii, kdy některý z di Caelů odvrhl pouta zdravého rozumu a provedl něco, čím se pak bavila celé následující pokolení.

Řečená Kočičí věž byla spojena s osudem tety sira Roberta Mariely, která se v ní zavřela a přestala se věnovat naprosto všemu – povinnostem, jídlu, hygieně, a jak se ukázalo, také svým mazlíčkům.

Kočky ji nakonec po měsíci nedobrovolné izolace v nejvyšší komnatě věže sežraly.

Mezi sluhy se říkalo, že šílenství lady Mariely je dědičné. Já byl do rodiny jen adoptován, na tom ale spekulantům jen pramálo záleželo a uzavírali sázky na to, komu z nás – siru Robertovi,

Bayardovi, Enid, Danele nebo mně – začne strašit ve věži jako prvním.

To ráno asi mnohým z nich připadalo, že nastal čas vybrat si výhru. Stál jsem u okna a díval se, jak se pomalu rozcházejí. Při tom pohledu jsem sebral veškerou vážnost svého nového rytířského stavu, zašilhal jsem, roztáhl si koutky úst palci a vyplázl jazyk.

Poté jsem ustoupil zpět do komnat uspokojen vědomím, že se dole jistojistě blýská další stříbro a uzavírají nové sázky.

Stál jsem na cimbuří, hleděl na západ, a jak mi za zády vycházelo slunce, stíny vrhané hradbami se pomalu zkracovaly. Solamnijská pole pode mnou zeleně a zlatě zářila.

Z nádvoří ke mně dolehl rámus a rozhádané hlasy. Zdálo se, že se sir Robert di Caela rozhodl potrestat neteř Danelu, která odmítala být potrestána. Malá neshoda, jejíž původ jsem neznal, nabyla nebývalých rozměrů a skončila záplavou velmi peprných jižanských nadávek zahrnujících jed, matky, gobliny a celý solamnijský panteon.

To u nás dříve končily hádky rvačkou, všeobecným ničením nebo popíjením Brithelmovy limonády. Sice mi chvíli trvalo, než jsem si na solamnijské hašteření zvykl, ukázalo se ale, že pro ně mám nadání.

Pro tuto chvíli jsem se však zaobíral vážnějšími věcmi. Pohled na Brithelma ve vlysu, na nůž u jeho hrdla, mě skutečně rozrušil. Jedinou pozitivní věcí na celé vidině byla její jednoduchost. Obrázek bratra ve smrtelném nebezpečí se dá jen těžko vyložit jinak, než že je bratr ve smrtelném nebezpečí.

Co si pamatuji, vyvázl Brithelm zatím pokaždé i z těch největších potíží bez jediného škrábance. Přestože se svět kolem něj hroutil, on zůstával stát bez újmy na zdraví či rozumu, přesně takový, jaký byl, než ke katastrofě došlo.

Když hlídky před několika týdny poprvé ohlásily, že podhůří zachvátil požár, nijak se mě to nedotklo. I poté co do Solamnie pronikli prchající trpaslíci a farmáři v okolí hradu Di Caela si začali stěžovat na to, že se medvědi a panteri stahují z hor a napadají jim stáda... dokonce ani v tu chvíli jsem si nedělal velké starosti, protože jsem byl přesvědčen, že než se oheň dotkne třeba jen jediného vlásku na hlavě mého bratra, změní vítr směr, začne sněžit nebo pršet nebo se stane něco jiného, co požáry uhasí.

Koneckonců utíkající trpaslíci a naříkající farmáři nebyli v těchto dobách a na tomto místě ničím neobvyklým.

Požáry ale přetrvávaly. Jak plameny stoupaly, můj neklid sílil. S ohledem na to, že bratrův tábor tvořilo půl tuctu dřevěných domků, stanů a přístavků, byl oheň vskutku velkou hrozbou.

Zlé znamení, které narušilo mé pasování na rytíře, rozhodlo za mě. Jakmile to bude možné, vyrazím do Vingaardských hor a pokusím se bratra najít. Napřed jsem si ale samozřejmě musel promluvit s Bayardem.

A právě proto jsem se to ráno vydal na hradby. Vydal jsem se za Bayardem, který se ve zbroji z předchozího včera opíral o zubaté cimbuří.

Hleděl na západ k zamlženému podhůří Vingaardských hor. Z dálky vypadal úplně stejně jako tehdy, když mě před třemi lety přijal za panoše – jen vous měl možná trochu delší a hnědé vlasy mu začínaly prokvétat stříbrem.

Teprve zblízka byl znát rozdíl. Některým mužům usedlý život prostě nesvědčí a já ze starého přítele v posledních měsících cítil neklid a napětí, jako by mu na hradě plném ženských a starců uložili domácí vězení.

„Vyhlížíte zlá znamení?“ zažertoval jsem, když jsem se k němu připojil.

„Kdepak, čekám na vidění,“ poškádlil mě na oplátku laskavě.

„Na Lid plání, který prý obývá hory stejně snadno jako drahokamy brož.“

Opřel jsem se o zeď vedle něj.

„Vy mi nevěříte, že ne, Bayarde?“

Obrátil se ke mně a v očích měl pronikavý, přímý pohled.

„Abych byl upřímný, Galene, nevím, čemu mám věřit. Celou noc jsem zvažoval své činy a přemýšlel, jestli jsem udělal dobře, když jsem tě donutil stát se rytířem.“

„A k jakému... závěru jste dospěl, pane?“

„Nejsem si jistý,“ odpověděl Bayard. „Ale možná začíná tvá zbroj působit.“

„Prosím?“

Tajuplně se usmál.

„Dopomohl jsem ti ke zbroji, chlapče. Zahnal jsem tím sám sebe do kouta. Teď se musím alespoň *tvářit*, že tvým vidinám věřím.“

Takže,“ prohlásil jednoduše a položil ruku v rukavici na hrušku meče, „se spolu vydáme najít tvého bratra.“

Chystal jsem se promluvit, poděkovat mu, ale Bayard ještě neskončil.

„Nesnaž se z toho vykroutit, Galene.“

Ucukl jsem, protože mě podezření zabořilo. Bayard pokračoval a hlas mu sílil dychtivostí.

„Ať už jsi měl vidinu, či ne, ani jeden z nás nepozná klid, dokud tu záležitost s Brithelmem nevyřídíme. Myslím, že by se nám trocha dobrodružství hodila. Potřebujeme na chvíli zmizet z hradu. Nebude mi vadit, když se na pár dnů zbavím tchána, a sir Ramiro se už opět stal naprosto nesnesitelným.“

A tobě se jistě uleví, když se na chvíli vymaníš z... něžnějších pout. Alespoň dokud se nerozhodneš, čím projev lásky chceš nosit na přilbě.“

Bayard na mě vážně mrkl. Ušklíbl jsem se, protože jsem pochopil, že mluví o Marigold.

„To je vše. Chybí nám dobrodružství, a proto za dva dny vyrazíme v časných, tichých hodinách před úsvitem na cestu. Opustíme hrad Di Caela jen s hrstkou rytířů, koní a panošů, vydáme se do Vingaardských hor a dostaneme tvého bratra Brithelma do bezpečí.

Bude to jako za starých časů, Galene,“ zvolal téměř rozjařeně, zatímco já přemýšlel o větru, vzdálených požárech a prudkých, kamenitých, nezpracovaných stezkách. Tam někde na konci cesty, která se teprve začínala odvíjet, čekal můj bratr a má odvaha.

„Do té doby si seženu panoše, Bayarde Ostromeči,“ slíbil jsem tak obřadním a dramatickým tónem, že jsem sám sebe nepoznával.

Napřáhl jsem ruku a Bayard kývl.

„A já, sire Galene, vyberu naše společníky, pokud to bude nutné.“ Po tradičním solamnijském potřesení rukou se každý z nás vydal vstříc vlastní katastrofě.

* * *

„Nikdy se nežeň s násoskou,“ říkávala moje babička, „pokud ji chceš změnit. Nepodaří se ti to a místo toho se stanou opilci z vás obou.“

A taky mi poradila, že až se budu chtít oženit, mám si dobře prohlédnout tu nejošklivější ze svých budoucích příbuzných, protože přesně tak bude moje nevěsta vypadat za dvacet let.

Tato rada se zrodila z hořkosti a bažin Břehová, ze světa, kde se zoufalé podmínky stávaly ještě zoufalejšími, čím déle jste čekali na nápravu.

Babička by určitě vybuchla smíchy, kdyby spatřila zástup rekrutů, který na mě a na Bayarda čekal, když jsme sestoupili dolů

z hradeb.

Bayard bezpochyby věřil, že nás čeká snadná výprava. Navzdory mé věštbě byl přesvědčen, že Brithelm je v pořádku a bez problému ho přivedeme domů. A proto si přál cestovat v dobré společnosti – pobavit se, zalovit si a pořádně se projet na koni.

Zdvořile proto požádal sira Brandona Ruse, aby se k nám připojil. Nebyl to zas až tak špatný nápad. Mladý rytíř byl brilantní, nikdo jeho věku se mu nemohl vyrovnat v bojových dovednostech, znalostech či fyzické odvaze. Jistě by se postaral o naše bezpečí a odehnal jakoukoli armádu či zlobry. Tam venku by se nám ho možná podařilo přesvědčit, aby mluvil také o něčem jiném než jen o protokolu a historii, a možná bychom zjistili, co ho trápí – proč ho služebnictvo slýchávalo každý den v brzkých ranních hodinách pochodovat sem a tam po komnatě, jako by sira Brandona Ruse navzdory všemu, co ho ve skutečném světě neděsilo, lekal něco ve vzpomínkách nebo snech.

Mladík naneštěstí odmítl. Tvrdil, že se musí vydat na vlastní výpravu, která ho zavede daleko na východ, za Neraku a Kernen. Šeptalo se, že míří až ke Krvavému moři Ištaru, ale Bayard, který sira Brandona zdvořile požádal o společnost, se ho zdvořile nezeptal na cíl cesty.

Bayarda to velmi zklamalo, ale takový už byl úděl rytířů. Svět byl plný výprav, během nichž se dalo zažít dobrodružství. Copak by si nějaký Solamnijský rytíř, kterému se nabízela možnost cesty na východ na nebezpečné území, zvolil prostou záchrannou výpravu do místních kopců?

Ramiro ze Chřtánu očividně ano.

Velký rytíř říhl, vyklepal si drobky z vousů a ihned se dobrovolně nabídl. Položil Bayardu Ostromečovi k nohám tupý meč a slíbil mu věrnost, znalosti a silnou paži. Bayard si odkašlal,

zakoktal se a zdvořile se pokusil odvést Ramirovu pozornost jinam, ale byl příliš pomalý a zdvořilý. Než stačil Bayard vymyslet dobrý důvod k odmítnutí, Ramiro už byl sbalený a připravený na cestu.

* * *

Ramiro si ze srdce rád užíval jídla, vína a žen, takže v dobách sira Roberta byl skutečně zábavným společníkem – v dobách, kdy se všichni těšili na zábavy, slavnosti a turnaje. Ale v posledních letech si na něm víno a jídlo vybraly daň a ze srdečnosti se stala nešikovnost a tupost. Ramiro se loni na jaře málem utopil v sudu sladkého portského, a kdyby se do sklepení nevpízl Gileandos, aby si taky trochu přihnul, neodkryl víko sudu a neobjevil rytířovy kopající nohy, konal by se na jaře pohřeb.

Ale nebyla to první nehoda spojená s jídlem. Před rokem se Ramiro málem udusil, když spolkl najednou celé kuře, aby vzdal hold Bayardu Ostromečovi a Enid di Caela. Na *tohle* si vzpomínám i já. Sir Robert se sirem Fernandem tehdy jeden na druhého obezřetně hleděli a snažili se sebrat odvalu k tomu, aby sáhli Ramirovi do masivního chřtánu a zaseknutého ptáka vyrvali. Nakonec, když už obrovský rytíř fialověl na podlaže hodovní síně, k němu přispěchal Bayard, nakopl ho do žaludku, pták vystřelil Ramirovi z úst a odlétl mezi hudebníky elfského orchestru.

To byly zlaté hřeby Ramirových každoročních návštěv. Ale pokaždé, když se objevil, farmáři si ještě víc stěžovali na řídnoucí stáda a ženy rodu di Caela, které byly před jeho hřmotným příchodem předem varovány, se odstěhovaly do střežených komnat pro hosty v horních patrech Kočičí věže.

Tentokrát to nebylo jiné. Dvě noci před mým pasováním našel Bayard velkého rytíře zapleteného do postroje a visícího ze střechy řečené Kočičí věže. Ramirův vyčerpaný sluha Oliver

spouštěl rytíře dolů, ale ten se zasekl, když se snažil šmírovat Danelu di Caela při koupeli. Bayard byl nepřítel, ale mohl se jen zdvořile vztekat, protože sir Robert připsal celou věc na vrub „pošetilosti mládí“.

„Ti starouši se proti nám spikli,“ pošeptal mi Bayard pobaveně, ale bylo znát, že opět počítá dny do Ramirova odjezdu.

Proto není divu, že neměl slov, když se Ramiro rozhodl k nám připojit.

* * *

Mně se nevedlo o nic lépe.

Kdyby byl malý Rafael o něco starší nebo alespoň tak velký, jak byl přičinlivý, byla by moje volba snadná. Místo toho se mi snažil pomoci tím, že mi představil asi tucet kandidátů sesbíraných po solamnijském venkově, kterým jsem udělil audiencí ve svých komnatách.

Překvapilo by vás, kolik beznadějných mladších synů rytířů se objeví, když se rozdává panošství. Snažil jsem se být pozorný a zdvořilý, ale prostě se to nedalo snést.

Na některé si dobře pamatuji – občas dokonce na jejich jména a ještě řidčeji i na tváře. V konečném důsledku mi však splynuli v jednoho velkého náctiletého tupce dychtícího po místu panoše...

„Fabián, syn sira Elazara!“ oznámil Rafael.

Do komnaty vpochodovaly obrovské nohy – chodidla měl velká jako moje předloktí. Vypadalo to, jako by se jeden z banditů od Ledové Stěny – jeden z mužů, kteří sjížděli dolů z hor na dlouhých dřevěných lyžích a napadali poutníky a karavany – ke svému překvapení a pramalému nadšení ocitl uvnitř s lyžemi stále na nohách. Nemotorně se vyhýbal nábytku, vrážel do židlí a jednou mi nenadálou obrátkou málem převrátil stůl. A po celou

dobu přitom pronášel svoji řeč, kterou dokončil povzbudivými slovy ...bych rytíři fakt pomoh, kdyby se dostal do průšvihů, pane...

Vzhlédl jsem k Rafaelovi, který si odfrkl a vyběhl z místnosti.

„Zapamatuji si to,“ odpověděl jsem neutrálně.

„Gismond, druhý syn Banta z Kaolínu,“ oznámil Rafael...

„Bez ohledu na nebezpečí,“ dokončil mladík, přimhouřené zdravé oko mu nekontrolovatelně cukalo a taseným mečem švihal nebezpečně blízko mé ruky na stole, „se postavím mezi vás a nepřátelského bojovníka, netvora, zemětřesení, oheň či výbuch.“

„To mě uklidňuje, Gismonde,“ lhal jsem.

„Anatol z Lemíše,“ oznámil Rafael.

„Jsi synem sira Olvana?“ zeptal jsem se a prohrábl papíry před sebou.

„Ano, pane,“ odvětil chlapec.

„Počkej. Tady stojí, že jsi synem sira Katriela.“

„Ano, pane.“

„No... tak koho, chlapče?“

„Ano, pane.“

„Toland z Kargotu!“ řekl Rafael.

„Bez ohledu na to, co jste slyšel, pane,“ začal chlapec, sotva vstoupil do místnosti, „oba už byli mrtví, když jsem je našel.“

S Rafaelem jsme si vyměnili vyplašené pohledy. Kývl jsem a on otevřel dveře.

„Oliver ze Chřtánu!“

„Olivere! To je ale překvapení, když...“

„Tři roky. Sloužím u Ramira už tři roky.“

„A?“

„Jak ho pořád musím zvedat a spouštět, v postrojích a na kladkách, přehazovat ho namol opilého přes koně a ukládat do postele, obávám se, že jsem se tak polámal...“

A tak to pokračovalo, dokud se Rafael neunavil a zástup rádoby panošů nedospěl ke konci. Odložil jsem papíry, mávnutím poslal páže pryč a ulehl na lůžko. Nalil jsem si půl sklenky vína, usrkl jsem, abych se uvolnil, a zahleděl se na strop.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Rafaeli, na dalšího žadatele už nemám čas ani trpělivost. Pokud jsi...“

„To jsem já, bratře,“ ozvalo se tiše.

„Alfriku!“ řekl jsem a posadil se na posteli. „Prosím, pojď dovnitř.“

V ničem se nepodobal bratrovi, kterého jsem si pamatoval z dětství nebo z počátků svého panošství – zdálo se, že ho nadutost a hrubiánství zcela opustily, protože na židli usedl tichý, sehnutý a potupený mladík a stydlivě na mě hleděl přes rozčuchanou čupřinu.

Kdysi dávno mě na hradbách mnoho mil a mnoho let vzdálené tvrze začal bratr vydírat. Provedl jsem tehdy něco strašně pošetilého, obyčejná klukovina však při bratrových hrozbách narostla do katastrofy, jakou od dob Pohromy nikdo nezažil. Bylo mi tehdy sotva devět a byl jsem hloupý. Uvěřil jsem bratrovu děsuplnému hřímání a na osm let jsem se stal jeho poskokem – uklízel jsem po něm, překládal za něj ze staré solamnijštiny a qualineštiny, dělal jeho počty a přebíral odpovědnost za veškerou neplechu, kterou v tvrzi i v jejím okolí napáchal.

Těch osm let mě naučilo opatrnosti.

Bratr si odkašlal.

„Neprobouzí to v tobě vzpomínky, Galene?“

„Nevím, o jakých vzpomínkách mluvíš, drahý bratře,“ odvětil jsem vyhýbavě. Neměli jsme zrovna blízký vztah, proto jsem si dával pozor na každý jeho pohyb. „Proč máš ruku na jílci dýky?“

Alfrik vyrazil krátké, překvapené zasmání a zvedl ruce.

„Promiň, Lasičko, síla zvyku.“

„Galene.“

Zamračil se na mě.

„Ode dneška budu nazýván pouze Galenem,“ prohlásil jsem, potom jsem si ale uvědomil, jak nadutě, pošetile a solamnijsky má slova zní, jak kysele se rozléhají komnatou.

Alfrik kývl. „Jak chceš,“ souhlasil. „Asi je to taky starý zvyk.“

Zíral chvíli na svá kolena, potom se zamračil na mě.

„Otec chce, abych se stal panošem, bez ohledu na to jak a u koho.“

„A ve mně vidíš východisko, protože se ode mě očekává, že otce poslechnu a uvážu si tě na dalších deset let, ne-li na déle, na krk. Je mi líto, Alfriku.“

Jistým způsobem mi to skutečně *bylo* líto, protože rytíř, který by si vzal mého bratra za panoše, se ještě nenarodil, a já sám budu dědečkem, prošedivělým a roztřeseným, než se mu znovu naskytne podobná šance.

Bratr upřel oči na své ruce a pomalu promluvil. Poslouchal jsem, vstal a přistoupil k oknu.

„Vlastně se ti nedivím, Lasič... Galene. Ne, vůbec se ti nedivím, protože jsem ti nebyl zrovna dobrým bratrem a vůbec.“

Proti tomu se dalo jen těžko něco namítat.

Otevřel jsem okenici. Do komnaty pronikl těžký odpolední vzduch vonící po bahnu a dešti.

„Proto tě nežádám jako tvůj bratr, ale kvůli otci, Galene. Sedává doma v tvrzi, přemýšlí o méj budoucnosti a neví, co se mnou. Tvrdí, že moje budoucnost je temná, pokud mě vůbec nějaká čeká. A já mu věřím.“

Bratr složil hlavu do dlaní a zhluboka si povzdychl.

„Ale jaký máš *skutečný* důvod, Alfriku?“

Vzhlédl, tvář měl bezvýraznou a oči suché. Zjevně ho poněkud

překvapilo, že si i po dlouholeté nepřítomnosti stále pamatují všechny jeho triky.

„Proč se chceš stát mým panošem a přivolávat potíže, když můžeš zdědit starochův hrad a strávit zbytek života rozhazováním dědictví?“ zeptal jsem se.

Poprvé za dlouhé roky na mě bratr pohlédl zpříma a já v jeho pohledu nenašel žádnou lstivost, zášť, zlou vůli ani krutost. Skoro jsem ho nepoznával.

„Holky, Galene. Chci se stát panošem, abych mohl balit holky.“

Srdce mi pokleslo, protože jsem tušil, kam rozhovor směřuje. Bratr poznal, že už na mě výhrůžky a vydírání neplatí, ale našel jiný způsob, jak docílit svého – vzal to zpříma a otevřeně apeloval na můj smysl pro absurditu.

„Poslední z děveček opustila Břehov měsíc předtím, než jsme sem dorazili, víš? Schovali ji venkovani... a řekli, že radši zemřou, než aby mi prozradili, kde je. A v tvrzi je bez ženských dost smutno. No a tak jsem si řekl: ‚Existuje snad něco úctyhodnějšího než rytířský titul a dámy jako Enid, Danela a Marigold?‘“

Při posledním jméně na mě lstivě pohlédl, pak pokračoval.

„Napadlo mě, že panošství je vlastně jenom období čekání, než budou všechny ty holky jistou věcí. A bude na mě snad někdo mírnější než můj vlastní bratr?“

Zadíval jsem se ven z okna přes hradby do obrovského příkopu, který nechal Bayard kolem hradu vyhloubit, aby uvolnil tlak obrovské artézské studny, ze které hrad čerpal vodu. Ještě nebyl hotový, ale nedávný déšť už ho z půlky naplnil a mě napadlo, že bych mohl vyskočit z okna, běžet, nezastavovat se a uprchnout ctižádostivým otcům, záletnickým bratrům i Marigoldám všech velikostí, tvarů a chutí.

Myslím, že existuje nějaké místo, kde bych se mohl ukrýt. Někde určitě.

Vál teplý vítr ze západu. Nesl s sebou nádech kouře, jako když k vám v zimě náhodou zavane kouř z komína domu v mnoho mil vzdáleném městě, temná vůně jehličnanů a tepla. Ale byla teprve půlka léta, strašlivého léta s teplými rány a suchými dny, které jako by nikdy neměly skončit, a kouř v tuto roční dobu znamenal, že někde hoří.

Na západě se nad oblaky tmavého dýmu tyčily štíty Vingaardských hor a vypadaly, jako by se vznášely na bouřkových mračnech.

„Dobrá,“ řekl jsem a překvapil víc sebe než svého bratra. „Od tohoto okamžiku jsi mým panošem.“

5

A tak jsem získal panoše, kterého jsem si, podle názoru některých lidí, zcela zasloužil. Přiznávám, že mé rozhodnutí zaměstnat vlastního bratra nepramenilo z čistoty srdce. S blázny nebo darebáky v rodině se rytíři nevede v řádu nijak dobře – stačilo se podívat na otce, jak on trpěl kvůli svým mizerným synům, abych pochopil, že rytířstvo nezná slitování. Má vlastní minulost stála proti mně, proto jsem jen těžko mohl namítat něco proti Alfrikově.

Ale na druhou stranu to nemohl udělat ani otec. Musím přiznat, že mi bylo starocha líto. Prostřední syn žil jako mystik v horách, nejmladší se stal rytířem jen díky švindlům sira Bayarda a nejstarší potomek a dědic se zdál být z těch tří nejhorší. To, že jsem se Alfrika ujal, bylo skutečně zčásti pro otcovo dobro.

A bylo by to samozřejmě ještě lepší, kdyby měl Alfrik alespoň nějaké panošské sklony. No a co, že se bratr rozhodl stát rytířem jen z neověřeného důvodu, že ženy přitahují muži ve zbroji? Někteří hrdinové začínali bezpochyby ještě za horších okolností a s ještě sobečtěšími motivy.

Přestože jsem na Alfrika pohlížel s cynismem, nevzdával jsem se naděje, že bych ho mohl obrátit, že by z něj pod přísným dohledem řádu přece jen mohlo něco být.

Tedy až do chvíle, kdy se bratr pustil do práce.

Byl chodící katastrofa. Do poledne se Alfrikovi podařilo přetrhnout jeden z třmenů na mém sedle a rozbourat tři stání ve stáji, protože až příliš hrubě hřebelcoval mého koně.

Moji zbroj ztratil až později.

„Bratře,“ začal jsem podrážděně, když dva stájníci odklidili vylomená prkna. Třetí seděl omámeně na slunci, kam ho dveřmi vykopl kůň. „Bratře, poslal jsem tě, abys mi připravil koně, a tys zatím rozboural stáj.“

Alfrik zašoupal nohama a snažil se tvářit kajícíně.

„A zkroušený pohled si schovej pro někoho, kdo k němu už od dětství necítí odpor. Otec ti možná všechny neplechý odpouští, protože jsi jeho dědic, ale jako můj panoš se budeš zodpovídat mně a já falešnou lítost nestrpím.“

„Za všechno může tvůj kůň, Lasičko. Není to moje vina. Vůbec bych se nedivil, kdybys to celé narařičil v naději, že mě ta bestie zabije a zbaví tě tak nechtěného panoše.“

„Tak se *nediv*, drahý bratře,“ blufoval jsem v naději, že někde v temných zákoutích bratrovy mysli vzbudím zdravý respekt. „Ale to zvíře mé problémy očividně nevyřešilo. Takže nám nezbývá než ti prostě najít nějaké uplatnění.“

* * *

Což vedlo k tomu, že Alfrik ztratil moji zbroj.

Přikázal jsem mu, aby mi vyleštil náprsní krunýř, i když Rafael odvedl předchozí noc výtečnou práci. I kdyby se Alfrik sebevíc snažil, nemohl to zas tolik pokazit, proto jsem zariskoval a nechal ho naolejovat řemeny stehenních chráničů, aby nevyschly a nepopraskaly, protože nás čekala kdovíjak dlouhá cesta.

Ani ne za hodinu jsem na bratra narazil v hradní koželužně, kde se úzkostlivě skláněl nad kádí s olejem, která se používala ke

změkčování vyschlé kůže, k umlčení vrzajících strojů a ve žhavém stavu k odražení obléhatelů nepřátelské armády. Alfrik stál vedle mé přilby, náprsního krunýře, štítu a meče a zíral do temnoty kádě, jako by v ní něco ztratil.

„Nedostal jsi snad úkol, bratře?“ začal jsem.

Ale Alfrik dál zíral.

Zavolal jsem na něj jednou dvakrát. Ale on dál hleděl na lesklou hladinu, jako by se chystal věštit nebo pátral po zlých znameních. Konečně vzhlédl a otvíral a zavíral ústa jako nemotorný pstruh ulovený za velkého sucha v řece Vingaardě.

„Bratře, obávám se, že jsem utopil tvé stehenní chrániče,“ začal chabě.

„Utopil? Jako namočil? Do vody?“

Pomalů a tupě zavrtěl hlavou.

„Do oleje.“

Zadíval jsem se na kád'.

„Napadlo mě, že si ušetřím práci, a tak místo abych postupně namazal jednotlivé řemeny, prostě jsem celé chrániče ponořil do oleje,“ vysvětlil Alfrik a tvářil se zarmouceně.

„Ponořil?“

„A tak trochu mi vyklouzly.“

Obrátil pohled zpět ke kádi. Sáhl jsem po meči.

„Alfriku, skočíš pro ně.“

„Cože?“

„Pro chrániče. Nechal jsi je klesnout ke dnu, takže buď je z tohohle bahna, při všech bozích, vytáhneš, nebo už nevyplaveš.“

Zvedl jsem meč, abych svá slova zdůraznil.

Bratr se ke mně otočil s nepřátelským výrazem, který mu tak dobře sloužil během mého utrápeného dětství. Napřímil se a opovržlivě mi pohlédl do očí.

„Blufuj a naparuj se, jak chceš, Alfriku,“ zašeptal jsem klidně,

obrátil jsem meč a vsunul ostrý hrot bratrovi pod zarostlou bradu. „Já držím v ruce zbraň.“

Nevím, zda ho k ústupu přiměla přirozená zbabělost nebo zdravý rozum, který nutí člověka spolupracovat, když na něj zamíří mečem. Zdráhavě se zadíval do kádě, ale pak se zarazil.

„Bratře,“ řekl horečně. „Zabij mě, pokud musíš, ale, u Siriona, já se toho nedotknu! Podívej!“

Ukázal na olej.

„Ta zatracená věc vaří!“

Opravdu, hladina se otřásala a vlnila a objevovaly se na ní kruhy, jako když do rybníku hodíte kámen.

V tu chvíli jsme ucítili první otřes. Stěny se začaly chvět a trámy nad našimi hlavami se kymácely a praskaly. Z prastarého stropu se sypal prach a štěrk a mě napadlo, že mě zaživa pohřbí tuny sutě.

Alfrik ihned zapomněl na svá slova a vrhl se do oleje dřív, než první štěrk dopadl na zem, vklouzl do kádě jako groteskní ondatra či vydra. Hladina se nad ním zavřela a já na okamžik děsivě osaměl, zatímco stěny okolo mě se strašidelně otřásaly.

Z držáku vedle dveří vypadla pochodeň, zřítíla se na zem, zaprskala a zhasla. Místnost ovládly šedé stíny, do nichž pronikalo světlo jen vysokými okny, a zvedl se prach, takže skoro nebylo vidět a těžce se dýchalo. Budova se i nadále chvěla a já popadl okraj kádě, abych se udržel na nohách.

„Alfriku! Alfriku!“ křičel jsem, vrazil jsem ruku do oleje, prosmátral jeho mokrou, těžkou temnotu a snažil se bratra najít. Dvakrát jsem nic nenahmatal, ale potřetí jsem ho vytáhl za masné rusé vlasy nad hladinu.

„Není tu bezpečno, bratře!“ pobízел jsem ho a snažil se ho za paži vytáhnout z kádě. Dvakrát mi vyklouzl a rozplácl se v oleji, znovu a znovu jsem ho ztrácel z očí, zatímco nás zasypával prach a

podlaha se vlnila.

Potřetí se mi ho podařilo přitáhnout k okraji kádě, ale ztratil jsem přitom na dobře promazané podlaze rovnováhu. Bratr přistál přímo na mně a oba jsme zůstali na chvíli ležet bez hnutí, protože se zdálo, že komnatu docela opustily světlo a vzduch.

Potom Alfrik vyskočil na nohy, srazil mě zpátky na zem, vzal dveře útokem a vyřítil se jimi ven do denního světla. Popadl jsem dech, vyrazil za ním a s výkřikem jsem se vrhl do otevřeného prostoru nádvoří.

Celý hrad se zmateně otřásal. Připadalo mi to, jako bych se ocitl zpátky ve Škorpiónově Hnízdě toho příšerného odpoledne v Chaktamirském průsmyku. Zdi okolo se chvěly. Kámen, omítka i trámy praskaly a jasné odpoledne zahalil prach.

Z hradeb se ozvalo zavřísknutí. Ze žebříku, po kterém jsem to ráno vylezl za Bayardem, visel osamělý voják, který stál zrovna na hlídce. Žebřík náhle s hlasitou ránou, jako když obuškem uhodíte do kamene, praskl, voják spadl a zůstal neohrabaně ležet na nádvoří.

Všude okolo křičeli muži a řehtali koně. Vypadalo to, jako bychom se ocitli uprostřed bitvy nebo nové Pohromy. Rozhlédl jsem se po Alfrikovi.

Ten ovšem někam zmizel.

Potom jsem uslyšel povědomý výkřik a pospíšil si k místu, odkud se ozval, protože jsem se obával nejhoršího. Hlas totiž patřil Bayardovi.

Našel jsem ho ležet ve středu nádvoří, obklopeného sirem Brandonem, Ramirem a Modrým rytířem. Řek, Bayardův černý hřebec, zdá se, že katastrofě nechtě přispěl a nyní stál neklidně opodál.

Jak jsem pospíchal k padlému příteli, dunění ustalo stejně náhle, jako začalo, a Brandon se ke mně otočil s popelavou tváří a

vytřeštěnýma očima.

„Rychle! Nosítka!“ vykřikl. „Má zraněnou nohu.“ K tomuto závěru nedospěl díky moudrosti nebo znalostem, nýbrž proto, že si Bayard držel roztržštěnou nohu rukama.

* * *

Odehrálo se to strašně rychle, jako všechny katastrofy. Otřesy přicházely toho strašlivého rána stále častěji a byly čím dál prudší a Bayard se očividně rozhodl procestat v sedle věrného hřebce hrad a co nejvíce omezit rozsah škod.

Bylo to dramatické a odvážné gesto...

„Ale ne zrovna moudré,“ zachechtal se Bayard. Ležel omámený a zmatený na lůžku v péči lady Enid a dvou léčitelů se staženými obličejí. „Když je půda nestálá pro nohy, je nestálá i pro kopyta, moji milí.“

Ramiro, Brandon a já jsme se stali, jeho ‚milými‘ poté, co do sebe Bayard, který obyčejně nevypil ani pohár vína, obrátil třetí sklenku trpasličí kořalky – podle sira Ramira to byl lék na všechno, co rytíře trápilo nebo ho popřípadě mohlo trápit.

Vypadalo to, že pinta Thorbadinského orla napáchala stejnou škodu jako zemětřesení a kůň dohromady.

Enid si myslela totéž. Pokynula Rafaelovi, který láhev ihned sebral. Bayard však už v tu chvíli nevnímal nejen bolest, ale ani své okolí, a dál přihloupě tlachal.

Jeden z léčitelů se vytasil s textrálními kameny, malými oblázky z elianské Divočiny ve tvaru vajíčka, které umí spojovat rozbité věci. Pokud budou neustále přiloženy k ráně, do měsíce nohu zcela uzdraví. Kámen praskal, přesně jak měl, a zatímco jím léčitel přejížděl po zlomené noze, stoupal z něj dým vonící po jehličí, jeteli a spánku, Bayard nám pověděl, jak k nehodě došlo.

„Řek byl sotva sto stop od stáje, když se vzepjal,“ začal Bayard.
„Nešťastně se vzepjal.“

Odmlčel se a dramaticky se na nás zadíval.

„Skutečné žalostně a přistál těžce na mém... údu.“

Pleskl se po zlomené noze. Enid zalapala vylekaně po dechu.

Léčitel uskočil, textrál byl jen z poloviny vypálený.

„Máme tě svázat, drahý?“ zeptala se Enid mile, když se ovládla, ale Bayarda zaměstnávalo vyprávění. Přisahal na Humu, Paladina a kohokoli, kdo měl cokoli společného s některým z bohů, na něž se přísahá, že za nehodu nemohla Řekova nemotornost, že ubohý tvor nemohl nic dělat, že se nemohl reakci vyhnout.

Přisahal, že slavný hřebec byl „nadpozemsky vyplašen“.

„Prosím, Bayarde?“ zeptal se zmatený Ramiro.

„Něco Řeka vyděsilo, Ramiro!“ vysvětlil Bayard. „Vylekalo to koně, který neutekl před zlobrem ani minotaurem, goblinem ani oživlou mrtvolou a ustál zemětřesení i požár. Měl jsem dojem, jako by chudák spatřil ducha nebo přízrak.“

Ospalý Bayard se zarudlýma očima klesl na lůžko a já si znovu vzpomněl na zažloutlé tváře v kameni.

„A vy jste... něco viděl, pane?“

„Galene?“ Jeho mysl se vznášela na nějakém vzdáleném, neskutečném místě – bezpochyby plavala v thorbardinských sudech. „Zapomněl jsem, že jsi tady, chlapče.“

Opile se na mě usmál.

„Takže je z tebe rytíř. I když jsi blázen.“

Dospěl jsem k názoru, že na vyptávání není příhodná chvíle, proto jsem se jen usmál a kývl.

* * *

Když jsem osaměl ve svých komnatách, dlouze a úporně jsem se

zamyslel nad Bayardovými přízračnými návštěvníky.

Události na hradě Di Caela nabraly na můj vkus až příliš nadpřirozený směr. Přehraboval jsem se vzpomínkami na lidové pověsti, které mě učil starý Gileandos, zatímco jsem mu seděl na roztřeseném koleni. *Muse!* přece vědět něco i o duších.

Nebo viděl duchy, jenom když si přihnul?

„Tak se na to podívejme...“ prohlásil jsem nahlas, usadil se před slabě žhnoucí krb a marně se snažil setřít hadrem olej z chráničů. „Duchové se vrací, aby... někoho přiměli dodělat něco, co sami za života nestihli.

No, pokud se jedná o duchy Lidu plání, pak nás bezpochyby čeká temná a krvavá výprava, dlouhé míle a hromady mrtvol. A na jejím konci bratr v nesnázích.

Ale někdy duchové po žádné výpravě netouží. Někdy se vrací, protože... touží po pomstě.

O tom pochybují. V takovém případě by si to Lidé plání určité vyřídili mezi sebou, jako to dělají Cestybranové nebo di Caelové. V každé rodině je dost intrik a zrady na to, aby do celé věci nemuseli zatahovat ještě cizince. A nechápu, co by měl Brithelm společného s tajemným příběhem pomsty.“

Odložil jsem chrániče stranou, prohrábl jsem svůj zbývající majetek a vzal do ruky brož.

„Zatraceně! Elazar s Fernandem mě nechají vykopnout z řádu, pokud tohle okamžitě nedostanou do nenasytných pracek.“

Ale brož probudila moji představivost a já se opřel, podržel ji na světle a dál spekuloval.

„Ale duchové také přivádějí lidi k pokladům.“

Doby, kdy jsem toužil po penězích, však už dávno minuly. Sice jsem pocítil bodnutí chamtivosti, ale dlouho jsem se tím nezabýval. Lakomství zmlklo při vzpomínce na ubohého Brithelma s přízračným nožem na hrdle.

V tu chvíli se začal opál ve středu blýskat. V srdci kamene se objevilo slabé světlo, šířilo se a sílilo, až to vypadalo, jako by temný drahokam rozdělil ohnivý sloup. Komnatu okolo zahalila tma a vypadalo to, že kámen v mé ruce je jediným zdrojem světla.

Zalupal jsem po dechu a nadechl se vlhkého a studeného podzemního vzduchu, který zatuchle páchl po vodě a bahně. Měl jsem dojem, jako bych se propadl do kamene nebo se ocitl v tmavé jeskyni.

Bílé světlo ve středu opálu nabralo zřetelný tvar a proměnilo se v hubenou bledou ruku svírající děsivou, dlouhou dýku.

Popadl jsem podničky křesla a čekal. Nepochyboval jsem o tom, že je to stejná ruka jako předtím – ruka, která ohrožovala mého bratra. Obrnil jsem se a zadíval se pozorněji do kamene, pátral jsem po pohybu, po jiném zdroji světla, po jakémkoli znamení či mezníku v krajině, které by mi napověděly, kde se vidina odehrává.

Místo toho jsem viděl jen světlo, ruku a dýku a nakonec za lehce se třpytícími obrázky bledou tvář Muže plání s klapkou ve tvaru kosočtverce přes pravé oko. Pak mě ze všech stran obklopil hlas a šeptal do šokované tmy komnaty.

Nebojte se, utěšoval, i když útěcha byla rezavě ostrá a ukrývala temnou, ledovou zášť. Nebojte, mladíku, váš bratr je v pořádku. Je jen prostředkem... jak upoutat vaši pozornost.

„Odpusťte, že vám nevěřím, ale když jsem ho viděl naposledy, měl na krku nůž,“ opáčil jsem. Snažil jsem se být statečný, ale můj hlas zněl tence, téměř křehce ve velké místnosti, v níž jsem, jak jsem cítil, nyní seděl – cítil jsem to, i když bych vám ani za život nedokázal říct, jak jsem se z malého pokoje přesunul do obrovské temné rotundy.

Vítám vaši energii, vysvětlil hlas. V energii leží počátek vztahu.

Sevřel jsem podničky křesla ještě pevněji. „A co to znamená?“

Klapka se pomalu zvedla a odhalila prázdný oční důlek, který zářil mrtvým fosforeskujícím světlem – bledě zeleným světlem, které neozařuje nic než samotný zdroj světla. Začalo měnit tvar, vytvořily se hlava, čtyři údy a ocas, až se na černé podlaze komnaty svíjel a třpytil salamandr. Točil se ve stále se zmenšujících kruzích, zakousl se do vlastního ocasu a běhal pořád rychleji, až se z něj stala pouhá vířící šmouha světla, z níž se znenadání znovu vyloupila tvář, tentokrát však byla zřetelná a ostrá s orlími rysy.

Muž měl neupravené tmavé vlasy se zapletenými koraly. Jeho nezakryté oko připomínalo černý opál, v jehož středu hořel sloup ohně, ve kterém vězela stejná tvář. Vypadalo to, jako by se obraz přede mnou donekonečna opakoval a byl menší a menší jako odraz v odrazu ve dvou zrcadlech naproti sobě.

Znamená to, že nastal čas seznámit se, pane... Hlas se v očekávání odmlčel.

„Žádná jména. Alespoň ještě ne,“ zašeptal jsem.

Jen Brithelmovo, co? posmíval se rozléhající se hlas.

Naklonil jsem se vpřed a sevřel brož v dlaních. Komnata se naklonila a ustálila.

„Jen... jaký *vztah* máte na mysli?“ zeptal jsem se.

Je to jednoduché, odvětila tvář a tentokrát zformulovala slova ústy. *Jde mi o prostý obchodní vztah – pokud chcete ještě někdy spatřit bratra, dáte mi opály.*

„Chápu. Výkupné.“

Tvář přede mnou se v šeru zavlnila a otočila. Ve tmě za ní jsem na vteřinku zahlédl lesklou skálu, bledou kaskádu stalaktitů nebo stalagmitů – nikdy jsem je nedokázal správně pojmenovat.

„*Výkupné*“ *není to správně slovo. My dáváme přednost „shledání“.*

„Chápu.“ Zmlkl jsem a snažil se odtrhnout oči od drahokamů. Ale zdálo se, jako by tvář byla všude, jako by se odrážela od husté, nadouvající se tmy okolo.

„No, opály jsou očividně vaše. Rád vám je vrátím. Jsou tady, v mých rukách. Můžete si je klidně vzít.“

Nejsem takový blázen, abych mezi vás sestoupil, pokáral mě hlas. Chci, abyste mi je přinesl.

„Ale kde vlastně jste? Nebo se mám spíše zeptat, jak hluboko jste?“

Tvář v broži na okamžik potemněla. Místnost ztichla a já kolem sebe cítil blízkost stěn, jako bych se vrátil zpět do svých komnat.

Jste chytrý. Statečný a bystrý Solamnijec.

„Který s radostí vymění hrst opálů za bratra. Ale musím vědět, kam je mám odnést.“

To by se vám líbilo, co? Vrhli byste se na mě po tuctech a bratra mi vyrvali.

Očividně mi nevěřili ani darebáci.

„Ano, to by se mi líbilo. Ale nevím, o jakých ‚tuctech‘ mluvíte. A ani bych světu nepřál, aby mě byl tucet. Podívejte, taktika, dohody a transakce mě nezajímají. Prostě chci, aby byl bratr v bezpečí, a mám opály, které mu ho zajistí. Máte mé slovo.“

Samy opály vám prozradí, co potřebujete vědět, prohlásil hlas tajemně a strašidelně. Najdete v nich mapu mé temnoty. Mapu k místu, kde je ukryt váš bratr. Následujte kámen pod kamenem a nakonec nás najdete.

Drahokamy znenadání zmatněly, jejich oheň pohasl a komnatu zalilo světlo svící. Postavil jsem se, zhluboka se nadechl a rozhlédl se. Vše bylo na svém místě, jen okno bylo pootevřené a do komnaty se vplížil chlad.

Znovu jsem pohlédl na brož, která se ještě před chvílí blýskala

a věštila. Teď vypadala neškodně. Byla sice pěkná, ale nehodila se k ničemu jinému než k sepnutí pláště pod krkem mladého a zneklidněného rytíře.

„Čeká mě skutečné dobrodružství,“ řekl jsem si. „Nebo možná katastrofa. Anebo prostě mluvím s kamením.“

6

Nedá se říct, kdy Bayard učinil své následující rozhodnutí ani jestli byl zrovna při smyslech.

Léčitelé mu asi podali zprávu o jeho stavu krátce poté, co jsme odešli. Kvůli zlomené noze se nebude moct alespoň několik měsíců vydat na cesty. Jízda na koni by byla příliš bolestivá a kamenité kopce Vingaardských hor byly přirozenými nepřáteli všech tvorů snad až na trpaslíky a kamzíky.

Dospěl jsem proto k závěru, že se naše výprava odkládá na neurčito, a to nejen kvůli zranění jednoho ze zúčastněných, ale také proto, že se mě můj patron neodváží spustit z očí.

Kdysi dávno, v dobách mého promarněného lišáckého mládí, by mi podobná zpráva přinesla obrovskou úlevu a já bych tiše děkoval bohům, kteří si libují v suchých hradech, teplých postelích, a obzvláště ve zlomených nohách. Ale ty doby už očividně pominuly.

Neklidně jsem se šťoural v krbu ve svých komnatách a přemýšlel o Brithelmovi, o vidinách a hrozbách v opálech a o tom, jak Bayardovo zranění ovlivní naše plány.

A jak se do Vingaardských hor dostanu sám.

Téměř se mi proto ulevilo, když ten večer přišel do mých komnat Rafael se zprávou, že sir Bayard Ostromeč přikazuje, aby se k němu sir Galen Cestybran Ostromeč ihned dostavil. Ale má

úleva pominula, sotva jsem do komnat sira Bayarda skutečně vstoupil.

Za poslední dva dny jsem zažil tolik šoků a nečekaných zvratů, že mě nijak nepřekvapilo, když jsem u Bayardova lůžka našel Ramira s Brandonem. Polekalo mě však, jak ponuře, zdeptaně a rozpačitě se tváří, jako dva staří alchymisté zkoušející zjevně neúčinné projímadlo. Okamžitě mě napadlo, že byli pověřeni záchranou Brithelma.

Jakmile jsem vstoupil do komnaty, rozhovor ustal. Rytíři se na mě upřeně zadívali, Bayard podivuhodně zvědavě a hrdě, ostatní dva prázdně a nečitelně.

Rafael, který vstoupil dovnitř přede mnou, se ihned ujal nějaké neurčité a dozajista zbytečné práce.

„Sir Galen Cestybran Ostromeč z hradu Di Caela, pánové,“ oznámil Bayard a já poznal, že se prospal, odpočinul si a hlavně vystřízlivěl.

Jeho společníci mlčeli.

„Dobrý večer, Lasičko,“ zabručel Ramiro nakonec. Rozhodl jsem se ho ze zdvořilosti a také z opatrnosti ignorovat. Uklonil jsem se všem přítomným a usedl na židli v nohách postele svého ochránce.

Venku ustupoval večer noci. Slyšel jsem, jak se ve větvích stromu pod okny usadily dvě hrdličky a za šustění a vrkání se připravují na nadcházející bouři.

„Galene, tohle se mi obtížně říká,“ začal Bayard, nadzvedl se na lůžku a zašklebil se. Ramiro sebral ze stolku láhev Thorbardinského orla a nabídl mu ji, ale Bayard mávnutím odmítl. V očích měl vzdálený a strašlivě melancholický pohled.

„Léčitelé se radili, Galene,“ pokračoval, „dlouze diskutovali a hádali se. Na jednom se však shodli: následující půlrok pro mě bude jízda na koni nemožná, a ještě další půlrok by mi ji také

zrovna nedoporučovali.“

„Ale za šest měsíců už bude příliš pozdě, pane!“ zvolal jsem, vyskočil na nohy a porazil přitom židli. Ramiro instinktivně položil ruku na jílec meče. Brandon mě však klidně sledoval z křesla u ohně.

„Příliš pozdě?“ zeptal se Bayard. „Proč to říkáš?“

Téměř jsem zavrával, když jsem si uvědomil, co všechno by se mohlo stát. Brithelm by mohl uhořet, mohl by se zranit během zemětřesení nebo se ztratit v temném podzemí, a to vše z vrtochu bledých Lidí plání. Bez ohledu na okolnosti byl můj bratr sám, pohyboval se na ostří nože a o přežití nevěděl zhora nic.

„Řekl jsem snad něco o tom, že se výprava odkládá, Galene?“ vyštěkl Bayard a mé myšlenky se rozutekly.

Mohla snad jeho slova a tato schůzka znamenat něco jiného, než že se Bayard rozhodl vyslat do Vingaardských hor jednotku rytířů a mě nechat trčet tady na hradě se ženami, mrzáky a starci?

To nepřipustím.

„Příliš pozdě,“ oznámil jsem chladně, „protože mi vidina oznámila, že bude ‚příliš pozdě‘, zatraceně! A já *vím*, že jste změnil názor, Bayarde, že pošlete Ramira a jakéhokoli jiného dobrovolníka, jen když to nebude lstivý, nezodpovědný Lasička! Ani netušíte, jakou pošetilost, jakou chybu děláte, protože opály mi řekly...“

„Prosím?“ přerušil mě Ramiro. „*Opály ti řekly?*“

Už nebylo cesty zpátky. Můj úkol byl prostý a hrozivý zároveň, neboť jsem musel bratrům ve zbrani prozradit, co se v srdci opálu udalo. Držel jsem se holých skutečností, nijak jsem je nevyšperkoval (*skutečně jsem se změnil*), mluvil jsem do hlubokého ticha a ke čtyřem párům vykulených očí.

„Proto se musím vydat do Vingaardských hor, Bayarde,“ dokončil jsem. „Vážím si vaší dobré vůle a toho, že jste za mé

nepřítomnosti shromáždil tuto výpravu, ale uráží to mě i vaši víru ve mě a já...”

Ramiro na Bayarda nevěřicně pohlédl. Bayard sebou trhl, jak mu zraněnou nohou vystřelila ostrá bolest. Na okamžik mě pro něj zbolelo srdce – byl v nejlepších letech, a přesto zůstával nečinně upoutaný na lůžko. Ale pak jsem si vzpomněl na to, co se chystá udělat – poslat do Vingaardských hor skupinu cizinců, aby pátrala po mém bratrovi, když já jediný znám skutečné nebezpečí. Bylo očividné, že mi nevěří, že mi nikdy nevěřil ani jako panošovi, a rozhodně ne jako rytíři.

V tu chvíli jsem si z celého srdce přál, aby si zlámal i druhou nohu.

„Lituji, Ramiro, že mým vidinám nevěříte ani vy,“ řekl jsem.

„Obávám se, že když jde o tebe, Lasičko, nevěřím spoustě věcí. Ale musím přiznat, že jsi se v Chaktamirském průsmyku docela dobře držel, když se Škorpiónovo Hnízdo okolo nás začalo hroutit...”

„Děkuji vám za tuto připomínku, pane,“ řekl jsem a ironicky se zadíval na Bayarda. V tichu, které následovalo, jsem si uvědomil, jak řízně a nevrle jsem odsekl, jako učitel nabádající šeptajícího studenta, aby se „podělil o své tajemství s ostatními žáky“.

A přesně to asi chtěli. Když pohlédli na sira Galena, viděli jen Lasičku ve špatně padnoucí zbroji.

„Zadrž, Galene,“ řekl Bayard tiše. „Prokázal bys bratru Brithelmovi službu, kdyby ses k těmto mužům, a především pak k Ramirovi choval přátelsky a nesnažil se zasít nešvár a nerozum. Prokázal bys službu i sám sobě.“

Galene, čeká tě velká zodpovědnost, větší než ta moje, než mužů, které vidíš před sebou, větší než úctyhodné povinnosti sira Ramira ze Chřtánu, který se na příštích několik dní stane tvým zástupcem a rádcem.“

„Mým zástupcem?“

Mně i Ramirovi poklesla čelist, jako by se země znovu otřásla a my se puklinou v podlaze propadli do středu země.

Bayard kývl a na rtech mu pohrával zvláštní úsměv.

„Tvým zástupcem, sire Galene. Protože tě jmenuji velitelem výpravy.“

Bayardova slova ještě nedozněla, když se venku spustil liják a otevřeným oknem hnal do komnaty proudy vody. Rafael okno rychle zavřel a komnata se ponořila do tmy.

Vypadalo to, jako by se svět nad mým velením rozplakal. Lilo celé hodiny, a přestože v minulosti pustošila Pohroma zemi požáry a výbuchy, tentokrát hrozila záplavami a přívalovými dešti, které nás všechny utopí, pokud se nebi dostane času a vody.

Za zavřenými okenicemi ošetřovny se tedy konala porada Solamnijských rytířů a já se dozvěděl, co si každý z nich o velení Galena Cestybrana myslí.

Ramiro dlouze rozváděl všechna má selhání. Brandon se k němu přidal a já brzy začal kývat i na ty nejhorší věci, které na mě vyhrabali. Když nasloucháte takovým řečem dostatečně dlouho, začnete jim totiž věřit a zapomenete na detaily.

Jako třeba že hovoří o vás.

Poslouchal jsem hašteření rytířů, páral si vlákno z tuniky a chystal se vyslechnout další učenou diskusi, jejímž hlavním předmětem byla má maličkost. Liják smáčel ve vlnách okenice a byl tak silný, že dokonce bylo slyšet, jak buší do zdí ošetřovny.

Bayard byl v ráži, jak jsem zjistil, když jsem se občas zaposlouchal pozorněji, a hovořil o cti, povinnostech a cílevědomosti. Tvrdil, že se mohu hodně naučit o zodpovědnosti a velení, i když je velmi pravděpodobné, že Brithelm je v pořádku a podivné události na západě se ho nijak nedotkly. Průtrž mračen neustávala a já začínal doufat, že je Bayard přece jen získá na svou

stranu, že až skončí, bude mě Ramiro následovat do rozšklebeného chřtánu samotné Pohromy nebo do hlubin Krvavého moře, a to jen proto, že Bayardovi před několika dny slíbil, že bude někoho někam následovat.

Zanechal jsem svých úvah, protože se Ramiro postavil, a já si uvědomil, že mluví.

Něco o přípravách.

„...zítra. Vezmeme to Plánovou cestou na západ, přebrodíme Vingaardu a s horami po levici se vydáme na sever. Urazíme tak rychle docela velkou vzdálenost, aniž bychom... *kohokoli* zbytečně vysilovali.“

Významně na mě pohlédl.

„Vše samozřejmě závisí na tom,“ dodal, „jak rozhodne náš... vůdce. Pokud zná nějakou jinou cestičku, po které by se rád vydal...“

Moji podřízení mě očividně zcela přijali.

„Samozřejmě že ne, sire Ramiro,“ odvětil jsem hladce a postavil se. „Vlastně vás považuji za znalce místní krajiny a ode mě jako od velitele by bylo nesmírně pošetilé, kdybych nevzal na zřetel doporučení svého rádce, není-liž pravda?“

Já vím, neznám studu.

„A co víc, sire Ramiro, když už se musím tak mlád vydat na své první rytířské tažení, když se musím v čele výpravy, za kterou jsem byl nucen z tragických příčin převzít tíživou zodpovědnost, vydat do neznámých krajů, pak děkuji bohům, že tak učiním po boku nejstatečnějšího, nejdůmyslnějšího a nejimpozantnějšího rytíře, jaký kdy v Solamnii žil.“

Bayard zrudl a Rafael vzápětí po něm. Má slova byla tak sladká, až jsem se obával, že přitáhnu všechny včelí roje v okolí. Ale přesto jsem pokračoval a z nejtajnějších zákoutí fantazie se snažil vydolovat nejlepší způsob, jak spolčníky co nejpríznivěji

přirovnat k Humovi, aniž by prohlédli moji faleš.

Ale Ramiro zvedl ruce a ukončil mé podlézání.

„To je dobré, chlapče, to stačí. Připadá mi, Bayarde, že ten chlapec má dobré úmysly a úsudek a že ho možná ještě čeká... zářná budoucnost.“

Bayard na mě nevěřicně pohlédl.

„Děkuji, sire Ramiro,“ odvětil jsem. „Vaše laskavá slova jsou pro mě téměř stejnou ctí jako samotné pasování na rytíře.“

Můj ochránce sebou trhl, jako bych mu zlomil druhou nohu, zatímco Ramiro si liboval v mých poklonách jako mrož v teplé vodě.

„Dobrá, mladíku,“ zafuněl. „Dobrá. Teď se... hm, postarejte, abyste byl zítra ráno připraven vyrazit na cestu.“

Tedy,“ opravil se rychle, „pokud vám to vyhovuje. Velitelem jste koneckonců vy.“

Vyhovovalo mi to a taky jsem ho o tom ujistil.

* * *

Je obtížné připravit se na cestu a postarat se o zbroj, koně a zásoby nejen pro sebe, nýbrž i pro ostatní.

A je to dvojnásobně, kolosálně těžký úkol, když máte za panoše naprostého nekňubu.

Krátce poté, co zemětřesení odeznělo, vylezl Alfrik ze sutin, sice nezraněn, ale už jen pramálo nadšen představou panošství. Uvědomil si totiž, že nebezpečí číhá všude kolem, že může dokonce vyrazit i ze samotné země. Krutý osud může zasáhnout kohokoli z nás cestou ze stáje do ložnice a z ložnice na toaletu.

„Není nutné po čemkoli pátrat,“ prohlásil Alfrik dramaticky a poté se s prkny, kladivem a hřebíky vydal do jedné z kůlen a zatloukl se uvnitř.

Byla to přinejlepším zdržovací taktika. Otec něco takové samozřejmě odmítal připustit. Alfrik přece musel vědět, že jakmile se stane mým panošem, otec ho raději uškrtí, než aby mu dovolil to vzdát.

A zatímco se Alfrik schovával v kůlně a staroch postával vztekle venku před ní, já si musel poradit sám. Vydal jsem se proto do stáje, abych zařídil poslední detaily, zjistil jsem ale, že kvůli panošově nepozornosti musím začít úplně od začátku a vybavit a vyzbrojit napřed sám sebe, potom osedlat všechny koně. Čištění stehenních chráničů mi zabralo příliš mnoho času a noc už se chýlila ke konci, když jsem si uvědomil, že rytíř má před odjezdem ještě i jiné povinnosti. Chystá se koneckonců vydat do neznámého nebezpečí...

Ze kterého už se nemusí vrátit...

S muži, kteří nevěří nejen jeho velitelským schopnostem, nýbrž ani zdravému rozumu...

A jeho panošem je neschopný starší bratr, který promarnil den i noc zbabělými uskoky...

Tvrdě jsem se posadil na podlahu koželužny a chrániče mi těžce ležely v klíně. Bylo to už dlouho, kdy jsem musel naposledy přemýšlet o svých neradostných vyhlídkách, o tom, že se nemusím odněkud vrátit, a to ve mně vyvolávalo strašlivé myšlenky. V duchu jsem viděl sám sebe, oběť přepadení, jak mě rodina zlobrů vysoko v horách otáčí na rožni a slintá hlady.

Ale i kdyby k něčemu podobnému došlo, nebudu v tom sám. Nebudu totiž zodpovídat jen za vlastní kůži, protože mi Bayard předal velení – nad Ramirem, jeho panošem a Alfrikem.

Vstal jsem, přehodil si těžkou, umaštěnou zbroj přes rameno a vrávoravě se vydal přes široké nádvoří ke stáji. Pod stříškou ve výběhu stáli v bezpečí před deštěm tři dokonale osedlaní koně – tři velcí hřebci patřící Ramirovi.

Věděl jsem, že já budu mít štěstí, když mě nenakopne dětský poník.

Najednou mi úkol, který ležel přede mnou, připadal tak obrovský, že mě téměř zmohl. Stál jsem na otevřeném nádvoří, rusé vlasy mi v lijáku ztmavly a přilepily se na kůži a stružky vody mi tekly z čela do nosu a úst. Stáj přede mnou se na okamžik rozplynula, i když netuším, jestli za to mohl déšť nebo slzy čiré hrůzy, protože mě promáčelo obojí.

„Existuje přísloví, které lidi nabádá schovat se před deštěm, sire Galene,“ popíchl mě sladký hlas za mnou a vytrhl mě tak ze zamyšlení a sebelítosti. Vyskočil jsem, rychle se otočil, upustil zbroj a málem uklouzl na bahně.

Mezi koni v zastřešeném výběhu stála v lehké kroužkové košili Danela di Caela a v ruce držela hřebelcovací kartáč. Podobný vzhled a postoj mi obvykle atraktivní nepřipadal, ale ona byla dokonalá – měla zářivě zelené oči a husté rusé vlasy, kterých se strašlivý liják ani nedotkl. Když upoutala moji pozornost, věnovala mi okouzlující úsměv, díky němuž jsem na ni v posledních třech letech musel neustále myslet a toužit po ní.

Cítil jsem, jak se mi zahřály uši.

„Jsem rád, že mi děláte společnost a citujete nesmrtelné filozofy, lady Danelo,“ odvětil jsem nakonec, sehnul se, zvedl stehenní chrániče a odnesl je do teplé, koňmi páchnoucí tmy pod přístřeškem. „Ale musím osedlat koně na cestu.“

Dívka se však nenechala odradit, přidala se ke mně a neustále se rozhlížela, jako by pátrala po špezích a zvědavcích. Zblízka jsem zjistil, že úžasně voní. Ucítil jsem z ní závan levandule, který byl, pokud jste se někdy ocitli v koželužně, na dešti nebo v blízkosti koní, příjemnou změnou oděru. Víтанá vůně mě odzbrojila. Všimla si toho a usmála se na mě, což mě odzbrojilo ještě víc.

„Osedlej jednoho koně navíc,“ zašeptala vesele, „protože jedu s

vámi.“

„Cože?“

Byl jsem tak šokovaný, že jsem ani netušil, jak zareagovat.

„A... ale, Danelo! Přece vám musí být jasné, že hlavy řádu by dostaly mrtvici, kdyby se dozvěděly, že jste něco takového vůbec navrhla, natož kdybych takovému šílenství vyhověl.“

Klidně se usmívala. Myslela to smrtelně vážně.

„Dokážu si představit horší osud,“ prohlásila výhruzně.

Myslí mi rychlostí záplavové vlny prolétly všechny špatnosti, jaké jsem kdy provedl, cinknuté karty na zdejší hradě, černý trh s kořením ze špižírny, zpeněžení ukradených koní a vypůjčeného brnění, vše, co jsem plánoval, než na mě zapůsobil strach, pochyby a Bayardovo učení.

To všechno už jsem si odpýkal. To všechno až na Marigold.

Když jsem dorazil na hrad jako nevyzrálý sedmnáctiletý mladík hladovící po oddechu, penězích a zákuscích, sdílela Marigold můj zájem o laskominy do té míry, že croissanty a buchty vedly... k jiným věcem. Častokrát jsem se pak v brzkých ranních hodinách plížil málo používanými chodbami hradu a vyhledával nejtemnější cesty zahalen jen do drobků a prostěradla.

Byla to skulina v mé zbroji. I když jsem se s panošstvím upsal službě a cudnosti, dospěl jsem k názoru, že dodržet obě ctnosti by na mě bylo příliš. A tak laškování s Marigold pokračovalo, až mě začalo zahanbovat: Tvary zákusků, které posílala do mých komnat, nabývaly stále nemravnějších a nemravnějších tvarů, až se i stájníci červenali, když o nich klevetili.

„Počkejte na nás krátce po úsvitu asi půl míle od hradu,“ pošeptal jsem. „Na Horské cestě z dohledu hradeb. Vezměte si dobrého koně, přikrývku a zásoby na týden.“

Danela s každou větou víc a víc kulila oči. Když jsem skončil, chvíli na mě zírala, pak tvrdě polkla a přikývla.

„Půl míle od hradu,“ zašeptala. „Krátkce po úsvitu.“

Potom se jako přízrak vytratila do tmy výběhu, proklouzla mezi koňmi a deštěm ke vchodu do věže a zavřela za sebou těžké dveře.

Opřel jsem se o svoji starou klisnu Lily, která spala vestoje ve stání, a vzhlédl závoji deště k Danelinu oknu.

Ano, bude lepší, když ji vezmu s sebou.

Protože kdyby se někomu zmínila o mých dostaveníčkách s Marigold, zemětřesení, které by na hradě nastalo, by zlámalo přinejmenším další pár noh. Bude mnohem lepší vzít ji s sebou, vyhnout se tak skandálu a umlčet její historky, klepy a odhalení.

A kromě toho byla *opravdu* pěkná.

Zasmál jsem se.

Nepochyboval jsem o tom, že nás zpomalí a způsobí další rozkol v našich řadách. Budu muset dohlédnout na Alfrika a ani Ramirovi se nedalo věřit.

A přesto...

Pamatuji časy, kdy výběh byl sadem a okno porůstaly šlahouny. Vzhlížel jsem tehdy křovím a nocí k jejímu oknu jako vyjící pes čekající na východ rudého Lunitáru.

Opravdu už od těch poblázněných nocí uběhlo několik let?

Asi po minutě zaplápolalo v Danelině okně světlo. Usmál jsem se a opřel si bradu o Lilyin chladný, vlhce páchnoucí hřbet. Stará klisna zaržála a přešlápla. Určitě se jí zdály hořkosladké sny.

„Kdysi jsem si myslel, že mě má ráda,“ zašeptal jsem. „Myslíš, že mám ještě šanci, holka?“

7

Očividně přšlo v celé Solamnii. Řeky vystoupily z břehů a přelily se přes kamenné zídky, které rozdělovaly krajinu na jih od Vingaardy. Hladina se popravdě zvedla natolik, že pod ní ploty zcela zmizely, a sluhové tvrdili, že z vrcholku Kočičí věže jsou na severu a na západě, v místech, kde se Vingaarda rozlila do kraje, vidět jen doškové střechy v místech, kde kdysi stávaly domky – střechy, které nyní pluly na bahnitě, rozvířené vodě.

I my jsme samozřejmě zneklidněli, protože jsme si uvědomovali, že hrad je postaven na zřídle. Celé roky si obyvatelé hradu Di Caela užívali tekoucí vody, protože jeden z předků sira Roberta byl natolik prozíravý, že postavil sídlo nad obrovskou artézskou studnou. Nyní se však ze štěstí stala smůla, protože podzemní zřídla vytékají jen v nebezpečně malé míře na povrch a povrchová voda nyní obvyklé odčerpávání ještě víc omezila. Nervóznější stavitelé trpěli nočními můrami, v nichž celý hrad Di Caela i s obyvateli vylétl na obrovském gejíru až do nebe a při pádu se roztránil o zem.

Zdálo se, že jen vysočina zůstává víceméně suchá. Od hradu Di Caela se dvacet mil na západ až do podhůří Vingaardských hor a vzhůru po jejich úbočí táhl úzký hřeben vodou nasycené půdy. Na přebrození řeky mohl poutník zapomenout, a tak mu nezbývalo

než se vydat po dlážděné páteři, které se říkalo Horská cesta. Ta ho pak podivnou oklikou zavedla zpět do známých horských průsmyků.

Z této doby pochází mnoho legend a neuvěřitelných příběhů o podivném stěhování a utonutích. Když vody konečně opadly, asi měsíc po mém slavnostním pasování na rytíře, poutníci a metan nalézali po kraji kosti mrtvých ptáků – vrabců a slavíků a těžší kostry sov a dravců. Říkalo se, že stromy, v nichž velcí ptáci dřímali, strhla voda tak nečekaně a prudce, že spáče zaskočila. Menší ptáci prostě padli vyčerpáním poté, co museli celé dny bez přistání či odpočinku kroužit.

A co se týkalo venkovanů v jižní Solamnii, pro jednou se zdálo, že se chudým vede lépe než bohatým. Chudí totiž stavěli domy ze dřeva, ne z kamene, a mnoho z nich proto jednoduše odplulo na severovýchod přes pláně a usadilo se v kopcích za hradem Vingaardem, nebo dokonce až v půli cesty k Dargaardským horám.

Ať už byly okolnosti jakékoli, mnoho lidí zmizelo, mnoho se jich utopilo. Lidé odpluli a jejich konečný cíl zůstal zahalen tajemstvím.

Na naší výpravě však nic tajemného nebylo.

Následující ráno po setkání ve stáji jsme na nádvoří shromáždili šest koní a odvedli je na vyvýšený kus země, kde jsme nemuseli nasedat po kotníky ve stojaté vodě. Dva koně nesli zásoby – jídlo, suché oblečení, zbraně, to vše bylo zabaleno v plátně, po kterém většina vody stékala ve stružkách na zem.

Naše výstroj tedy prozatím zůstávala suchá, ale pokud bude pršet i nadále, obával jsem se, že tomu tak dlouho nezůstane.

Zbývající koně byli pro nás: pro Ramira a jeho panoše Olivera a pro dva Cestybrany, Alfrika a mě. Alfrik teprve před chvílí opustil páchnoucí úkryt a docela úspěšně se mu podařilo vyvést Lily z

nepřirozeně tiché stáje do chladného a vlhkého vzduchu brzkého solamnijského rána. Zařadil se spolu s Oliverem za mě a za Ramira a s trucovitým výrazem ve tváři držel otěže jednoho z nákladních koní.

Byl jsem ospalý, protože jsem si jen neklidně zdříml ve stáji, zatímco Oliver sedlal koně – Ramirova, svého a dvě nákladní zvířata. Tu a tam jsem se probudil do rozkmitaného světla lucerny, do deště šumícího na střeše a Lilyina spokojeného chrápání. Oliver se po celou dobu s mlčenlivou pohotovostí věnoval nezbytným drobnostem a já se děsil a přemýšlel, jestli se má takto chovat skutečný panoš.

Nakonec jsem vstal, vyšel ze stáje ven do deště, přeběhl nádvoří a celý promočený a prskající vrazil do hradu. Vydal jsem se naposledy do svých komnat. Rafael pečlivě rozložil všechny mé věci, abych nezapomněl nic podstatného.

Ve tmě na mém lůžku ležely brož, rukavice a psí píšťalka. O žádném z předmětů jsem nezapochyboval.

Rychle jsem sebral píšťalku a schoval ji hluboko do kapsy tuniky. Jistě Brithelma potěší, až ho najdeme. Rukavice jsem také vzal téměř bez přemýšlení.

Brož jsem však pečlivě prostudoval, abych se ujistil, že žádný z drahokamů neschází.

Co to vidina o opálech říkala? *Najdete v nich mapu mé temnoty.* To znělo i na vidinu dost podivně. Opály se ve svitu pochodní zatřpytily. Spočítal jsem je a přidal brož k píšťalce hluboko v kapse.

Elazar s Fernandem si budou muset na můj světský majetek ještě chvíli počkat, obzvláště když může být klíčem k nalezení Brithelma.

Sebral jsem tedy své poklady, vrátil se zpět do stáje a ještě hodinku si neklidně zdříml. Zdálo se mi, že na mě hlasy Lidu plání

promlouvají skrze chrliče na hradních římsách.

* * *

A tak jsme opustili hrad Di Caela. Bok po boku jsme s Ramirem projeli velkou hradní bránou na promočená pole na západě, za sebou jsme měli panoše a jen bohové věděli, co před sebou.

Bayard se s námi přišel rozloučit až k bráně. Na lehátku ho nesli dva upocení léčitelé a třetí držel nad mým ležícím přítelem a pánem trucovitě deštník.

„Pánové,“ prohlásil Bayard nejformálnějším a nejobřadnějším hlasem, „nechť vás na cestách provází bohové. Doufám, sire Ramiro, že laskavě přijmete rozkazy rytíře v čele této výpravy.“

Z celého srdce jsem si přál Bayarda okřiknout, protože jsem si všiml postranního pohledu, který po mně Ramiro vrhl. Ale pán hradu Di Caela se projevil jako skutečný Solamnijec, a když jednou začal, byl k nezastavení.

„A ty, sire Galene Cestybrane-Ostromeči. Kéž Huma vzpruží tvého ducha a ty prokážeš obratnost a duchapřítomnost a ukážeš se být hoden velení, které ti bylo svěřeno. Uděluj podřízeným rozkazy taktně, neboť velitel se často učí od těch, kteří ho následují. Zároveň však projev železnou vůli a nedovol, aby kdokoli zpochybnil tvoji moudrost či odhodlání.“

Tím mi úkol zrovna neulehčil. Teď mě budou nenávidět dokonce i koně. Chabě jsem se na Bayarda usmál a požádal ho, aby předal můj pozdrav lady Enid a siru Robertovi.

Potom jsem se jen velmi zdráhavě vydal na cestu a muži, chlapec a koně se zařadili do průvodu za mě.

* * *

V Břehově se říká, že ohlédnutí na počátku cesty přináší smůlu. V tom případě tedy bylo vše neblahé, nebezpečné a podivné, co nás v následujících dnech potkalo, moje vina, protože když jsme projížděli branami a mířili k vyvýšenému hřebeni a suché půdě na západě, neustále jsem se ohlížel po věžích a hradbách svého nového domova a snažil si vše co nejlépe zapamatovat.

Budovy za mnou vypadaly velmi monotónně – to místo mě dohnalo téměř k šílenství, ovšem za nemalého přispění Marigold, a já si vždy myslel, že ho rád opustím.

Ale přede mnou ležela nejistá budoucnost. Pláně zalévala voda, takže bylo prakticky nemožné sledovat stezky nebo se řídit mezníky v krajině, a směr se dal určit jen podle hvězd. Bylo snadné představit si, co krajina odhalí, až vody opadnou, a já měl vždy nepříjemně bujnou fantazii. Představoval jsem si vyplavené mořské netvory, kteří se naučí používat ploutve a drápy jako nohy a jimž budeme muset čelit, protože je hlad bezpochyby dožene k zoufalství. Představoval jsem si utopené lidi visící ve větvích stromů. To vše mě pronásledovalo spolu s tajemným děním v horách a strašlivou situací, v níž bezpochyby najdeme bratra Brithelma, zatímco jsme se plížili blátem a šerem úsvitu.

Byla to velmi pochmurná představa a mě napadlo, že jsem se možná měl raději postavit Bayardově nelibosti, Marigoldinu zájmu, hrozbám a nadcházející společnosti Danely di Caela i podivnému úkazu věštecké brože.

Několikrát jsem se už už chystal obrátit Lily, opustit Ramira, Alfrika a Olivera a vrátit se západní branou do hradu Di Caela, kde bych se tak na šest či sedm měsíců ukryl pod příkrývkami. Marigold by mi s vlasy nalakovanými a vyčesanými do žlutého srdce bezpochyby zaťukala na dveře s náruči plnou svůdných laskomin. Udělal bych to, kdyby se rytířova dezerce netrestala podle starého solamnijského kódu smrti. A Ramiro by můj čin při

své současné náladě dozajista s radostí za dezerci označil.

Proto jsem se naposledy otočil k hradu Di Caela, potom jsem upřel pohled na západ, na temný hřeben nejvýchodnějšího výběžku hor, který byl za šedého deštivého rána sotva vidět. V zamlženém hájku na začátku Horské cesty nás čekala malá, do pláště zahalená postava.

Došlo mi, že mé potíže teprve začaly.

Děsil jsem se okamžiku, kdy se s Danelou setkáme, hrozil jsem se otázek, solamnijského funění, vrtění hlavou a tichého odsouzení.

Proto jsem na okamžik zadržel dech, když vyvedla koně z lesíku. Vlasy měla na cestu stažené, byla zahalená do příkrývky, obutá do pevných bot a ozbrojená, už ji ale promáčel déšť a nalepilo se na ni bahno.

Přesto jsme všichni zalapali po dechu, dokonce i třináctiletý Oliver, který určitě považoval dvacetiletou ženu za stařenu nad hrobem. Posunula si kápi na hlavě, na malého šedého koníka nasedla obkročmo jako kavalérista a zahleděla se na cestu před námi.

„Díky Humovi!“ zamumlal Alfrik. „Ženské už jsou mi v patách.“

Jako první oslovil Danelu Ramiro. Uvážlivě se jí uklonil v sedle, až se mu z kapes vysypaly pečené kaštiny.

„Je mi ctí, má paní, že jste v tak nevlídném počasí opustila hrad, abyste se s námi rozloučila. Ale jak jste si bezpochyby všimla, déšť neustává, což musí být pro někoho tak jemného a křehkého velmi nepohodlné.“

„Neopomenu se o tom jemným a křehkým lidem zmínit,“ odvětila Danela úsečně, „až se vrátíme z výpravy domů.“

Ramirovi poklesla čelist a obrátil se ke mně. V tu chvíli se ozval zvuk tříštící se lahvičky a Alfrikovo klení a téměř nás

zahltila vůně velmi levné kolínské.

Všichni jsme pohlédli na Danelu, která se půvabně usmála. A i když si nikdo z nás určitě nemyslel, že se k nám doopravdy připojí, nechali bychom se raději natáhnout na skřípec, rozčtvrtit a uvařit v oleji, než abychom ji spustili z očí. Mlčky zaujala místo vedle mě.

Ramiro na ni zíral, jako by byla pudink nebo karafa s vínem. Alfrik se naopak protlačil kolem chudáka malého Olivera, shodil mladého panoše do bahna a přiblížil se na doslech, aby mu neuniklo jediné inteligentní slůvko či něžnůstka.

Dorazili jsme na sušší území a vydali se na západ k Vingaardským horám jako včely následující královnu.

* * *

Nemusím ani říkat, že Ramiro neměl v úmyslu nechat se ode mě komandovat, a obzvláště ne nyní, když mohl okouzlit, oslnit a ohromit Danelu di Caela. Dostál sice Instrukci i slibu, který dal Bayardovi, ale asi po hodině cesty jsem pochopil, co má v plánu.

„Zastavíme na chvíli, odpočineme si a pozřeme trochu polední stravy?“ zeptal se mě Ramiro a zaklonil se v sedle. Jeho obrovský hřebec zabručel a statečně přesunul váhu, aby se přizpůsobil. Jeho malá, lesklá očka na mě hleděla zpod promočené střechy „cestovního klobouku“ – slaměné příšernosti, která páchla vodou, potem a léty užívání – a ze stínů mu přitom trčel jen široký nos.

Ihned jsem zpozorněl, protože jsem si vzpomněl, co si mezi sebou vykládali kuchaři a pekaři na hradě. Když sir Ramiro ze Chřtánu požádá o oběd, je lepší být někde jinde a mít plné ruce práce, jinak budete pracovat až do večere.

Znal jsem Ramira natolik dobře, abych pochopil, že jedno jídlo by splynulo s druhým. Výprava by se s každým jídlem

prodlužovala, až bychom se na západ doslova plazili. Na cestě, která měla trvat tři dny, bychom tak strávili přinejmenším měsíc.

„A co kdybychom jeli ještě chvíli dál, pane?“ nadhodil jsem laskavě, ale vložil jsem přitom do hlasu podtón rozkazu. Zatímco jsem mluvil, déšť ustával a já náhle zjistil, že do ticha přerušovaného jen šuměním lehkého deštěku a šploucháním podkov, téměř křičím. Ramiro přitáhl velkému koni uzdu a úskočně se na mě zadíval zpod sklopené střechy širáku.

„Chci říct... večer bude času dost. Na jídlo. Na klábosení. Dokonce i na hřejivý oheň, pane, až usedneme k hojné večeři s přáteli,“ vysvětlil jsem.

„Támhleten strom je na zastávku stejně dobrý jako kterýkoli jiný,“ odvětil vesele, jako by můj návrh byl jen deštěm, který smetl do bláta pod kopyty koně.

„Ale, sire Rami...“ začal jsem. Obrátil velkého hřebce a odklusal k starému sukovitému řásníku. Oliver ho následoval a Alfrik rovněž.

Danela na mě sotva pohlédla a rozjela se za ostatními.

Znovu se rozpršelo a zvedl se vítr, který byl na léto docela chladný. Vanul z hor a nesl s sebou nádech ledovců, jehličí a řídkého vzduchu. Ale navzdory čerstvosti byl studený a dolehl na mě jako náhlá změna ročních období.

Na okamžik jsem dostal strach.

Rychle jsem ztrácel kontrolu.

Pobídl jsem Lily za ostatními.

Zásoby, které měl Ramiro s sebou, rozhodně nesestávaly ze sušeného ovoce nebo nasoleného masa. Velký rytíř vytáhl zpod nepromokavé plachty na hřbetě nákladního koně obrovskou šunku. Následovalo několik bochníků chleba a dvě láhve vína – určitě ho štípl z Bayardova vinného sklípku s vědomím, že se po něm jeho majitel, který pil jen zřídkakdy, nebude mnoho let

shánět.

Mezi jednotlivými sousty šunky a chleba nám Danela povyprávěla svůj příběh.

Vše se točilo kolem omezených možností ženského pohlaví, přesně jak jsem očekával.

Všichni tři – Ramiro, Alfrik i já – jsme soupeřili v projevech soucitu, starosti a rozhořčení nad tím, jak mužská část světa nebohou Danelu zneužívá.

Úcta a upřímnost představovaly jako vždy dokonalou přetvářku.

A tak jsme krčili ustaraně obočí a přetékali city, a což bylo ze všeho nejdůležitější, jen zřídkakdy jsme Danelu přerušili, když nám vyprávěla o krutém týdnu, kdy byla vydána na milost svému strýci, a o tom, jak jeho omezení vyprovokovala výbuchy hněvu a týrání služebnictva, jaké hrad Di Caela nikdy dřív nepoznal.

„Záležitosti mezi mnou a sirem Robertem dospěly do slepé uličky,“ začala Danela. „Chtěla jsem se totiž projet na Carnifexovi, víte? A to on nemínil žádné dívce dovolit.“

S Alfrikem jsme si vyměnili vyplašené pohledy. Bratr tiše hvízdal. Carnifex byl strašlivý, zpola divoký hřebec, kterého sir Robert dostal před pěti lety darem od nějakého bohem zapomenutého nomáda. Koni bylo už téměř deset let a nebyl o nic klidnější nebo poslušnější, než býval jako hříbě. Sir Robert si ho ponechával jako obrovskou, nezvladatelnou trofej, která jen požírala oves a občas i stájníky.

„Když jsem ho požádala poprvé,“ pokračovala Danela, „snažila jsem se mu vlichotit jako všichni ostatní, řekla jsem ‚ano, pane‘ a nechala tu věc na měsíc být. Pak jsem se vrátila a použila osvědčenou strategii, kterou zdokonalila Enid, když strýc ještě vládl hradu.“

„Řekla jste mu, že když jste s ním mluvila posledně, souhlasil?“

zeptal se Ramiro.

„Samozřejmě. Předtím to vždycky zabralo,“ vysvětlila. „Ale zrovna tentokrát dával pozor, a když si uvědomil, co dělám... no, vyhrožoval mi, Galene.“

„Řekl mi, že pár týdnů ‚ženských prací‘ vyžene myšlenky na Carnifexe z mé, jak tomu řekl, ‚pěkné hlavinky‘.“

Potlačil jsem úsměv. V tomto ohledu vynikal sir Robert skutečně nad všechny Solamnijské rytíře, kteří všeobecně zastávali na schopnosti žen velmi zpátečnické názory. Dlouhá léta si je nechával pro sebe především proto, že všechny ženy okolo něj patřily k rodu di Caela a nedalo se jim tedy ani poroučet, ani radit. Ale nyní, když se sir Robert vzdal nadvlády nad sídlem, si říkal, co se mu zlíbilo, a já z vlastních zkušeností věděl, že ze všeho nejradši uráží prakticky všechny okolo.

Sir Robert považoval za „ženskou práci“ vše, čím opovrhoval.

Danela se na mě dlouze zadívala. Tvářil jsem se bezvýrazně.

Pokračovala.

„Řekl mi: ‚Neteři,‘ když je rozčilený pokaždé zapomene moje jméno. ‚Neteři, zdá se mi, že se potřebuješ naučit respektovat služebnictvo na zdejším hradě, když tě neustále obskakují dva tucty sloužících a plní ti veškerá přání.‘

Pak řekl: ‚Slyšíš, jak venku hřmí?‘ A protože mě napadlo, že zase sní, usmála jsem se a kývla. Chystala jsem se ho totiž znovu zeptat na Carnifexe, a pokud by byl skutečně mimo, možná by mě považoval za někoho jiného a nechal mě na koni svézt. Ale pak jsem v dálce zaslechla hrom a uvědomila si, že sluch je pravděpodobně jediný smysl, který strýci ještě zůstal. A najednou jakoby na znamení začalo lít, déšť bušil do kamenných zdí hradu, staroch se pustil do zpěvu ‚prší, prší, jen se leje‘ a já najednou dřepím nad kádí a valchou a peru prostěradla.“

Sotva jsem se ovládl a nevybuchl smíchy. Z celého srdce jsem

litoval, že jsem neviděl okouzující Danelu di Caela, jak drhne hradní prádlo. Ale opanoval jsem se, nasadil jsem vylekaný, téměř bolestivý výraz a vybidl ji, ať pokračuje.

„A to není všechno, Galene. Sir Robert se totiž rozhodl, že mám prát, dokud bude pršet, a jak sám nejlíp víš, lijí, jako by nikdy nemělo přestat. Po dvou dnech nad prádlem jsem skoro ztratila o Carnifexe zájem. Místo toho jsem se začala modlit ke všem bohům, aby strýc nezačal přijímat prádlo z Palantasu nebo Kalamanu, jinak bych nad kádí strávila zbytek života.

Snažila jsem se přijít na způsob, jak se z toho vyvléknout – napadaly mě temné, násilné věci, které se strýcům obvykle nepřejí. Přiznávám, že jsem se často přestala ovládat, když mě sluhové v jakoukoli denní dobu odváděli do mýdlem vonícího vězení.“

„To snad ne!“ zašeptal jsem, protože jsem sotva spolkl smích a svému hlasu jsem nevěřil.

Danela ponuře pokývala hlavou, protože mě brala naprosto vážně.

„Někteří světloonoši neměli v mé společnosti na růžích ustláno.“

Kývl jsem a několikrát si odkašlal.

„Dlouhé hodiny jsem trávila v chmurném zamyšlení, Galene. Nakonec jsem se rozhodla, že nejlepší bude, když uteču. Zbytek příběhu v každém případě znáte nebo si ho alespoň domyslíte. Potají jsem se vydala do stáje s úmyslem připojit se k vám a k Ramirovi a opustit hrad, dokud sir Robert...“

„Nezapomene na prádlo,“ dokončil Ramiro s obdivem. „A možná dokonce i na vás.“

Zavrtěl jsem hlavou. Danela musela být blázen, když se nás rozhodla tam, kam jsme mířili, následovat. Ale na tom nezáleželo. Hodně toho věděla, a protože jsem nebyl v minulosti žádný svatoušek, zahнала mě do kouta a já neměl na vybranou.

A tak jsem se rozhodl udělat, co se dá. Koneckonců brzy nastane noc. A pod příkrývkou bylo místo pro dva...

Otvíraly se přede mnou nové možnosti, které byly pod bedlivým dohledem Roberta a Bayarda nejen nemožné, ale doslova nemyslitelné.

* * *

Navzdory naléhání jsme na cestu znovu vyrazili až pozdě dopoledne následujícího dne. Ramiro spořádal tučt vajec a tři bochníky chleba a slunce už nám stálo vysoko nad hlavou, když si konečně uvědomil, že nejsme na májovém pikniku, nýbrž že někam míříme a čeká nás úkol.

Teprve v tu chvíli se naše malá výprava dala znovu do pohybu. Danela, Ramiro a já jsme jeli v čele průvodu a panoši tvořili ucouraný zadní voj. Jízda byla napjatá a tichá, protože já i Ramiro jsme nepřátelsky mlčeli. Byly slyšet jen klapot kopyt, frkání koní a Alfrikovo občasné zabručení či nepohodlné povzdechnutí.

Před námi se jako široký, travnatý most táhla do dálky vysočina. Byla asi míli široká a tvořila jedinou sjízdnou cestu mezi promočenými solamnijskými pláněmi a podhůřím Víngaardských hor. Ale i zde stál dobrý palec vody.

Stébla trávy plavala v temné tůňce.

„Lidé na této výpravě prosazují spoustu věcí, Danelo,“ prohlásil jsem, když jsme pozdě odpoledne zastavili. Danela, Ramiro a já jsme zůstali v sedlech a čekali jsme, až panoši rozdělají oheň. Zatímco jsme spolu hovořili, tichý, výkonný Oliver a bručící Alfrik posbírali ve zmáčené krajině trochu téměř suchého dřeva. Brzy vzplál na vlhkém místě pod hustým řásníkem a příkrývkou přehozenou přes nízko visící větve ponurý, kouřící ohýnek, zatímco my trčeli na deštivé cestě.

„Napřed jste se k nám rádoby potají přidala vy,“ rýpnul jsem si. „Včera večer pak Ramiro odmítl přestat jíst a v tuhle chvíli už se určitě snaží najít nějaký způsob, jak nás tady udržet co nejdéle. A brzy mi panoši jistě řeknou, že se mám o naše zbroje postarat sám, a koně budou tvrdit, že je mám nést. Rychle ztrácím veškerou autoritu a...“

„Vaše autorita mě zajímá jen pramálo, sire Galene,“ přerušil mě Ramiro a zazubil se na lady Danelu. „Měl byste vědět, že podle Instrukce je povinností podřízeného předpokládat přání svých velitelů‘ a já předpokládal, že budete k naší cestě a výstroji přistupovat... rozumně.“

„Tak moment, Ramiro!“ vyštěkl jsem chladně a oba jsme se nadmuli a naježili, abychom se předvedli před samičkou. Ale v tu chvíli se šerým lesem rozlehl vrískot, jako by křičelo něco ušťvaného a ztraceného. Ramiro prudce zvedl hlavu a sáhl po meči.

Z lesa se vynořil trol.

8

Ještě nikdy jsem podobného tvora neviděl a doufám, že už ani neuvidím.

Z dálky vypadal jako pohybující se kámen, protože byl celý šedý, zelený a hnědý jako starý mech. Vystoupil z krajiny za námi, jako by se samotná země nadmula a vyvrhla ze svých útrob něco divokého a nepřírozeného. Trol byl vysoký asi devět stop a jeho krok odpovídal jeho velikosti. Pelášil v podřepu přes mokrou krajinu rychlostí až děsivou, protože byla vskutku nelidská. Asi v půli cesty padl na všechny čtyři a ještě zrychlil.

Na okamžik to vypadalo jako během strašlivých okamžiků ve snu, kdy se za nic na světě nedokážete vyrovnat rychlosti útočníka. Před smrtí, vykucháním a sežráním nás zachránil až bedlivý malý Oliver, ten jediný nebyl naprosto uchvácen Danelou. Než stačil Ramiro položit ruku na jílec meče, Oliver naskočil na černého koně a vyrazil k trolovi. Meč se mu modrobíle zaleskl v ruce a z hrdla vyrazil varovný pokřik.

Trol na okamžik zpomalil a téměř se zastavil. Pohled na ozbrojeného, útočícího chlapce na koni ho rozptýlil, protože byl pravděpodobně příliš hloupý, než aby se vyděsil. Netvor na panoše zíral a čelist s velkými tesáky mu poklesla jako vadný padací most. Ze vzdálenosti asi tuctu yardů jsem spatřil, jak vytřeštil pronikavá černá očka.

Víc času jsme nepotřebovali. Ramiro pobídl koně vpřed a objel tvora v širokém oblouku. Obtěžkanému hřebci chvíli trvalo, než se k trolovi přiblížil, ale jakmile se Ramiro zapojil do boje, jen těžko se dal zahnat. Rytíř sekl mečem dolů a opřel do rány polovinu své váhy, takže čepel hladce pronikla trolovou paží a usekla mu ji u ramene.

Tvor vykřikl – byl to bezdechý, suchý jekot připomínající praskání obrovského řásníku. Myslel bych si, že useknutí paže bude stačit. V dobré společnosti tomu tak bývá. To ale naznačuje, jak málo jsem toho o trolech věděl. Levou paží se ohnal po Ramirovi, který ránu zablokoval štítem. Velký rytíř se však otrásl a zakymácel v sedle a štít se po úderu prohnul a zkroutil.

Trol přitom v žádném případě nevydal poslední zoufalé zbytky sil. Byl zraněný, ale to ho nijak nezastrašilo. Obrátil se pomalu k Ramirovi a upřel na něj černé oči, které se zuřivě leskly. Rozpoutal se mezi nimi opatrný, téměř majestátní tanec násilí, bedlivě se navzájem měřili a Ramiro vodil koně v kruzích okolo točícího se trola.

Když souboj na okamžik ustal, sesedl Oliver z koně, vplížil se za trola a přiblížil se k němu asi na krok či dva. Chystal jsem se vykřiknout, zavolat chlapce zpátky, ale Oliver se pohyboval tak rychle, že bych výkřikem jen zburcoval trola. Chlapec přeběhl po rozbahněné zemi, sehnul se, zabručel a přehodil si useknutou paži přes rameno. Na vteřinu pod těžkým břemenem zavrával, ale uskočil dřív, než se k němu trol stačil otočit.

Z paže totiž najednou začalo pučet rameno a během několika minut narostlo do obrovského trupu.

Objevil se krk a hlava a ze svíjejícího se masa se jakoby z kamene či z vody vynořily skvrnitě šedé uši a nos. Oliver hrdinsky sebral poslední zbytky sil a hodil tu věc do ohniště, kde ji plameny hladově pohltily.

Alfrik, Danela a já jsme společně zalapali po dechu. Seděli jsme na koních v bezpečné vzdálenosti jak od ohně, tak od souboje, proto jsme si jen vyměnili zděšené pohledy. Téměř ihned mi na mysli vyvstaly naléhavé otázky.

Jako například k čemu Ramirovi jsem, když se držím tak zbaběle daleko.

Netuším, jak dlouho by má nerozhodnost trvala, kdyby sebou Lily náhle netrhla a nevykopla tak divoce, že jsem téměř slétl do bláta. Než jsem stačil zareagovat, vrhla se klisna k chumlu spárů, zubů a kovu – Ramiro totiž obrátil koně a znovu se se zvednutým mečem vrhl na trola.

Než jsem k šarvátce dorazil, ohlédl jsem se krátce přes rameno a spatřil Danelu, jež držela v ruce jezdecký bičik.

Dozajista švihla moji klisnu.

Neměl jsem čas pomodlit se ani zaklít. Obrátil jsem se zpátky a pohlédl přímo do netvorovy obrovské, flekaté tváře, která se tyčila nad Lilyinou hlavou. Trol se rozmáchl, aby roztrhal nejnovějšího Solamnijského rytíře na cucky.

Zavýskl jsem, sklonil se a cítil, jak mi netvor mávl paží těsně nad hlavou.

Opřel jsem se rukou o jeho suchou, kožnatou hrud' a zatlačil. Ani se nepohnul. Bylo to jako plavat kovem. Napadlo mě, jak asi bude vypadat moje tělo, až si ho bude má hlava prohlížet odněkud z křoví.

Ta představa mnou tak otřásla, že jsem sklouzl z Lilyina boku a s hlasitým šplouchnutím přistál na promočené zemi. Rychle jsem se vyškrábal na nohy.

Ramiro a trol byli úplně všude, kam jsem se podíval, a když jsem se zběsile otočil a tahal za meč, který držel v pochvě jako přilepený, zjistil jsem, že jsou i tam, kam jsem se nedíval.

V tu chvíli jsem poznal, že situace už není jen vážná, nýbrž

přímo kritická.

Trol totiž vyhodil Ramira ze sedla, a zatímco se rytíř snažil překulit na nohy jako obrovská želva, netvor obrátil pozornost ke mně.

Devítistopý trol se nade mnou tyčil a byl tak blízko, že jsem cítil mech a výkaly na jeho kůži.

Poprvé, co si pamatuji, jsem byl zahrán do kouta, ze kterého jsem nenacházel východisko.

Nic mě nenapadalo.

Zavřel jsem oči.

Ve tmě jsem uslyšel šoupání a jekot.

Když jsem oči otevřel, zjistil jsem, že Danela skočila s dýkou v ruce trolovi na hřbet. Znovu a znovu bodala netvora nožem do masitého krku a hloupý, překvapený výraz na trolově tváři se měnil v poznání. Prudce sebou trhl a odhodil ji do bláta.

Na kavalírství nebyl čas. Zoufale jsem škubl za meč, přetrhl kožený provázek, který ho držel v pochvě, a se zasvěštěním tasil. Máchnul jsem zbraní nad hlavou a vrhl se trolovi na břicho. S vědomím, jak snadno si netvor dokáže poradit s useknutou rukou, jsem se zaměřil na citlivější partie.

Místo toho však má čepel neškodně sklouzla po trolově koleni a seškrábla mu asi palec drsné kůže, jinak však napáchala jen pramalou škodu. Přesto asi tvora napadlo, že vím, co dělám. S nesrozumitelným žvatláním ode mě rychle ucouvl. Slyšel jsem, jak se Ramiro konečně vyškrábal na nohy, tasil jsem proto také dýku a zůstal pevně stát, zatímco netvor vzal nohy na ramena.

Stejně rychle, jako se na nás trol vrhl, také zmizel. Vrčel, kňučel, plazil se přes vyvrácené stromy a klouzal po bahně a mokré trávě, až zmizel v lese.

Vítězoslavně jsem se otočil k ostatním. Zdálo se, že učení Instrukce, nad nímž jsem tak dlouho dumal, mělo přece jen

pravdu – bez ohledu na to, jak je protivník velký nebo podlý, ucouvne před odvahou, vytrvalostí a především před spravedlivým hněvem.

To jsem se jim chystal říct, dokud jsem nespatřil Danelu s Oliverem. Drželi totiž v rukách hořící pochodně, kterými hrozivého nepřítele zahnali.

* * *

Většina mých společníků obstála v první zkoušce docela dobře. Ramiro podpořil své tlacháni šermířským uměním a Danela projevila víc odvahy, než jsem mohl očekávat. Malý Oliver, kterého jsem považoval za nepřipraveného jak na cestu, tak na trolly, byl z nás ale nejlepší. Ukázalo se, že je to duchapřítomný, chytrý a statečný hoch, který věděl, že se trolové dokáží zregenerovat a oheň je jedinou zbraní, která na ně platí.

Byli tady ale i jiní, kteří udělali menší dojem. Chvíli poté, co se nám trol ztratil mezi balvany a jehličnany, přicoural se zabahněný Alfrik a začal se vymlouvat. K našemu obrovskému překvapení jsme se dozvěděli, že se k nám plížil ještě jeden trol a chystal se nám vpadnout do zad a že se mu Alfrik samojediny postavil... a zahnal ho.

Alfrik nám dopodrobna popsal strašlivý souboj, ke kterému prý během naší nepřítomnosti došlo, a hleděl přitom dramaticky na Danelu. Nechala ho mluvit, žasla nad divokým příběhem a přerušila ho až ve chvíli, kdy se nabídl, že na jejím těle ukáže, kam všude trola bodl.

Poznal jsem Alfrikovu strategii, protože jsem ji během svého panošství několikrát sám použil a odrazil jsem armádu satyrů, obra, tři gobliny a draka. Mimo dohled ostatních a s vymyšlenými nepřáteli se vždy bojuje nejsnadněji.

Ramiro na mě pohlédl a usmál se, protože si pravděpodobně vzpomínal na stejnou věc.

Já se však neusmíval. Popadl jsem bratra za paži a odtáhl ho pryč, protože Cestybranové se zrovna čestně neprojeví. Můj bratr se vypařil a já zatím zápasil s koněm, mečem a hrdostí, jen aby mě nakonec zachránily dítě a mladá dívka.

Bezútešně jsem se posadil do bláta a schoval tvář do dlaní. Když jsem opět vzhlédl, Ramiro se škrábal do sedla, kam ho vysazovali Danela a dva panoši. Nasadil si přilbu, jejíž šedé pštrosí pero ve večerním mrholení viselo směšně na stranu, a tasil meč, jako by nás čekala další bitva.

„Na koně, Galene!“ vykřikl vítězoslavně. „Ještě není daleko!“

„Co prosím, Ramiro? Kdo není daleko?“

„Samozřejmě trol!“ zvolal Ramiro. „Do setmění zbývá hodina a já ještě nepoznal zvíře, které by dokázalo utéct mému hřebci!“

„Já nemyslím...“ začal jsem, ale nebyl jsem si jist, jak pokračovat. Velký rytíř však už obrátil koně a vrazil do vodou zčernalého podrostu na okraji lesa. Vyrazil na vyjížďku, na hon na trola, a od nás očekával, že se sebereme a budeme ho následovat.

Ze sedlových brašen neohroženého hrdiny visely klobásy.

Oliver ihned vyskočil na koně a vydal se za svým ochráncem. Alfrik s Danelou za ním hleděli, dokud nezmizel mezi stromy, potom se obezřetně obrátili ke mně.

„*Musíme* za tím trole, bratře?“ zakňoural Alfrik a já cítil, jak mě popadá vztek – zlobil jsem se, protože byl tak zbabělý, protože jsem neměl dost kuráže na to, abych Ramirovi zabránil dělat, co se mu líbí, a protože na mě Danela hleděla s tajemným, nesouhlasným výrazem ve tváři.

„Váš bratr má pravdu, Galene,“ řekla. „Hon na trola je pošetilý.“

Byl jsem si ale jistý, že se prostě necítí bezpečně, když jejími

jedinými ochránci byli neschopný rytíř a jeho zbabělý sluha.

Už jsem jich měl všech až po krk – otce a sira Roberta, Elazara, Fernanda a Gileanda, Ramira, který se řítíl podrostem vstříc nebezpečí, Olivera a Alfrika, který dozajista přemýšlel o opovržlivých věcech. Ať už jsem udělal cokoli, pochybovali o mně, obviňovali mě a šeptali si *Lasička, Lasička*.

Danela di Caela zjevně šepotu a minulosti, na kterou poukazoval, věřila. Budu muset udělat něco skutečně velkého, abych změnil její názor.

„Ne, Danelo!“ prohlásil jsem a můj hlas zněl tak silně a sebejistě, že jsem svým slovům uvěřil skoro i já sám. „Vám dvěma se to možná zdá pošetilé, ale je to solamnijská záležitost a my ji, u všech bohů, dovedeme do konce!“

Obrátil jsem se ke koni a ignoroval Danelin nervózní chichot. Sklonil jsem se a podjel pod nízko visící větví řásníku, potom jsem zavedl Lily do zelené, mokré tmy a Alfrik i Danela mě v těsné blízkosti následovali.

Lesy v podhůří Víngaardských hor jsou překvapivě husté, matoucí a prorostlé. Jistě jsou schůdnější než bažiny, které jsem poznal, ale když se ohlídíte přes rameno a pátráte po pronásledovateli, dokáží vás snadno zmást.

A tak se zdálo, že k nám Oliverův křik doléhá z jedné strany, Ramirův z druhé. Jeli jsme ale dál. Pohybovali jsme se pryč od posledního zvuku, který jsme zaslechli, a oheň táboráku jsme si udržovali za zády, což nebylo v houstnoucí tmě a v pohyblivých stínech lesa nic snadného. Celou hodinu jsme se drali kupředu a pravděpodobně přitom jezdili v kruzích. Hleděl jsem na zem před sebou, ale zároveň pátral po záři ohně, ke kterému jsem se mínil vrátit, jakmile Ramirovi dojde energie a skončí tím pádem i náš hon.

A při všem tom pelášení a hysterickém bloumání jsme se

najednou ocitli na mýtině, kterou jsem nikdy dřív nespátřil. Podrost okolo zmizel a já zjistil, že stojím na vyvýšeném místě. Tráva pode mnou byla suchá a pružná a celá mýtina se koupala v rudém světle měsíce. Šarlatový svit a tmavou zeleň narušoval jen stín, který vrhal malý dub ve středu prostranství.

Vypadalo to jako dobré místo na zastávku. Nohy mě bolely od toho, jak jsem jimi svíral boky koně, a tvář jsem měl poškrábanou a oteklou od šlahounů a větví. A někde okolo nás se Ramiro prodíral bažinatým lesem a pátral po nebezpečné kořisti, aby dodržel krásnou tradici Solamnijského rytířstva: Když jste zcela jistě v právu, zaženete zlo do kouta a zbavíte se ho bez ohledu na to, co nebo koho přitom zraníte.

Krkolomné pronásledování bylo pořádně nepříjemné. Ale Ramiro byl můj společník a já za něj v jistém ohledu zodpovídal. Na oddych a přemýšlení nebyl čas. Musel jsem ho najít, než mu trol provede něco odporného.

Schoulený v plášti jsem čekal, až Danela s Alfrikem dorazí na mýtinu. Spolu jsme pak počkali, dokud nám slabý výskot a šustění a praskám větví neoznámily, že Ramiro míří naším směrem. Krátce nato vcákal obrovský rytíř na mýtinu. Byl špinavý a ucouraný a proklínal trolovu vychytralost. Oliver mu byl v patách, vypadal ale jako nešťastná hrouda bahna na koňském hřbetu.

Naše výprava byla opět pohromadě. Stáli jsme společně v šeru a každý se věnoval vlastním pochmurným myšlenkám. Voda stoupala koňům nad kopyta. Pokud se tu zdržíme, budeme v noci čelit nejen trolům, ale i kluzké, nerovné půdě, po níž budeme kráčet naslepo.

„Nevyšly hvězdy, podle kterých bychom se řídili,“ stěžoval si Ramiro.

Muži, jako je on, by nepomohla ani celá galaxie. Ramirovi připadaly všechny směry stejné, všechny stromy stejné, půda

stejně rovná a všechny stezky se točily v kruzích. Uprostřed ničeho se nyní rád vzdal velení.

„Kterým směrem se vydáme, Galene?“ zeptal se tiše a naléhavě a tasil meč, jako by ho zbraň mohla vyvést ze zeleného, matoucího labyrintu, v němž jsme se ocitli.

„Za prvé najdu cestu z téhle bažiny,“ prohlásil jsem, sesedl do po kotníky hluboké vody a otočil se k dubu uprostřed mýtiny.

„Dokáže to!“ tvrdil Alfrik. „Viděl jsem, jak se dostal z horších bažin! Žili v nich dokonce satyři!“

Ohlédl jsem se a bratr na mě povzbudivě kývl. Šplouchal jsem vodou a vysokou travou a přitom jsem si uvědomil, že stejně jako si ostatní nevšímají změn v mé povaze, nevšímám si já změn v bratrově. V srdci podlosti se něco zvrátilo. Ti, kdo ho neznali, si toho možná ani nevšimli, ale přesto se to stalo. Tu a tam to vykouklo, a když jste se na Alfrika podívali pod určitým úhlem a zamžourali, zahlédli jste v něm příslib panošství.

Ale na to bude čas později. Chytil jsem se nejnižší větve stromu, která byla pevná a široká jako můj pas, vyhoupl jsem se na ni a chystal se vylézt tak vysoko, jak jen mi strom dovolí. Z výšky možná zahlédnu cestu, která nás vyvede ven z bludiště zeleně.

Chytil jsem se další větve, ale než jsem se na ni stačil vyšvihnout, všiml jsem si v kmeni vedle sebe pukliny možná čtvrt palce široké. Stává se to často, když je půda mokrá a kořeny stromu začnou v jílovité zemi povolovat.

To jsem aspoň slyšel. Úplně jsem ale zapomněl kde a dál jsem stál na větvi naprosto uchvácen skutečností, že i v šeru a ve stínu vidím takové drobnosti. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomil, že brož, kterou jsem si sepnul plášť pod krkem, sálá teplou jantarovou září a zalévá strom slabým svitem.

Ihned jsem slezl dolů, mezi kořeny jsem ztratil rovnováhu a padl na kolena do vody. Vyškrábal jsem se na nohy, odšplouchal

ke společníkům a zvedl brož do výšky, i když jsem přitom ztratil plášť.

„Měl jsem pravdu! Celou dobu jsem říkal pravdu, Ramiro! Podívejte! Opály září!“

„To ve mně zrovna nevzbuzuje důvěru, lady Danelo,“ odvětil Ramiro. Pohlédl jsem stejným směrem jako on a spatřil, že brož leží na mé dlani temná a bez života. Magický svit zmizel.

„M... možná zhasla, když jsem spadl do vody. Možná...“

„Možná jsi unavený, Galene,“ chlácholila mě Danela. „Sotva jsi se zotavil po Noci rozjímání a už musíš bojovat s troly.“

„Ale... ony svítily, *ztraceně!*“ trval jsem na svém, obrátil jsem se a vztekle odkráčel.

Kameny se začaly znovu třpytit. Vzal jsem brož do dlaní a zadíval se do opálů. Nic neukazovaly, jen v jejich srdci doutnala slabounká zář.

Další dva kroky a svit zesílil.

Co to osoba v mé vidině řekla? *Najdete v nich mapu mé temnoty.*

A tak jsem následoval svit kamenů jako pomatený hadač virguli, prošel jsem mýtinou a kolem dubu a světlo v mých dlaních stále sílilo. Po straně jsem uslyšel pohyb a vzhlédl jsem.

Stál vedle mě Alfrik a držel v ruce uzdy svého koně a Lily.

„*Září!*“ vykřikl. „U všech bohů, Las... Galen říkal pravdu! Kameny svítí!“

Ostatní pomalu sesedli a následovali mě. Jak světlo v mých rukách zářilo stále silněji, rostla i naše naděje.

Na okamžik jsem se cítil jako skutečný rytíř, i když jsem úplně zpackal souboj s trole a dovolil Ramirovi, aby se vydal na marný hon zmáčenou nížinou. Vyrazil jsem totiž na záchrannou výpravu a v čele skupinky věrných společníků jsem používal magii.

Najdete v nich mapu mé temnoty, předpověděla vidina.

Byli daleko od svých zemí, na nehostinném území, ale přece jen to byli Lidé plání. Čekala na nás hrstka válečníků a my je neviděli, dokud se na nás nevrhli.

Dodnes si nejsem jist, jestli nás chtěli zabít, nebo ne, ale Solamnijští rytíři se nevzdávají snadno, a to bez ohledu na podmínky či úmysly protivníků. Když jsem na hrdle ucítil silné prsty, otočil jsem se a uviděl, jak se na nás ze stromů a z podrostu řítí Lidé plání. Padl jsem proto na promáčenou zem a vysvobodil se z útočnickova sevření.

Muž se na mě bez váhání vrhl a sápal se mi po zaťaté pěsti. Nešikovně jsem hmátl po meči, jen abych zjistil, že jsem ho ve snaze dohonit Ramira nechal někde na mýtině, kde jsme bojovali s trole. Bušil jsem do muže pěstí, ale mé rány dopadaly na jeho pevnou, svalnatou hrud' jako dešťové kapky.

Znovu jsem ho uhodil a tentokrát si toho konečně všiml. S rychlostí a hbitostí člověka zvyklého neplýtvat ničím, a to ani pohybem, mě udeřil hřbetem ruky. Uhodil jsem se hlavou o zem a na okamžik jsem byl opět chlapec doma v tvrzi v Břehově, byla zima a já v rukou držel koště.

A stejně náhle jsem se opět probral a spatřil, jak ze mě Ramiro muže strhl a odhodil ho do podrostu eterníků. Slyšel jsem, jak praskají větve a muž křičí, napřed bolestí, pak vítězoslavně. Postavil se mezi zelenomodrými větvemi a v ruce mu zářila brož s opály.

Zvedl jsem se na kolena, zaječel na Ramira a ten se v nešikovném medvědím podřepu obrátil ke zloději. V tu chvíli se mu na záda vrhl další Muž plání a pak další a rytíř tak musel zápasit s váhou dvou nepřátel.

Můj útočník znovu zavýskl a obrátil se k temnému lesu. Možná by lehce unikl a vzal opály s sebou, ale naposledy se otočil a zavolal, čímž poskytl šanci bratrovi. Alfrik na šokovaného Muže plání skočil, popadl ho pažemi kolem pasu a oba se zřítili mezi větve a do vody s prudkostí a tíhou padajícího dubu.

Vyskočil jsem na nohy, a když jsem se ujistil, že Danela je v pořádku a v bezpečí, pospíšil jsem bratrovi na pomoc. Ramiro teď do Mužů plání, kteří na něm viseli, brutálně bušil a já poznal, že mi ještě chvíli nebude moci přispěchat na pomoc.

Přeskočil jsem padlého Muže plání a zadýchaného Olivera, oběhl jsem pahýl starého javoru a dorazil ke rvačce...

...zrovna v okamžiku, kdy útočník vrazil bratrovi nůž mezi žebra.

9

Vědomí jsem nabył až ráno. Ležel jsem na mýtině pod dubem, jehož větve se těžce skláněly k zemi promáčené nočním deštěm. Les kolem mě prozařovalo podivné tlumené světlo, proměnlivá šed' úsvitu.

Zadíval jsem se na brož, kterou jsem svíral pevně v ruce, jako by se v temných drahokamech ukrývaly všechny mé vzpomínky. Je těžké, když při pokusu o záchranu jednoho bratra ztratíte druhého.

Dorazil jsem k Alfrikovi zrovna ve chvíli, kdy se mu Muž z plání vytrhl a zmizel mezi stromy. Opatrně jsem prohmatával stíny a stojatou vodu, až jsem našel bratra mokrého a zraněného mezi polámanými větvemi a potrhanou látkou a kůží.

„Galene, neutíkal jsem. Tentokrát ne.“

„Já vím. Odpočín si, Alfriku. Odpočívej.“

Zvuky boje utichly. Později jsem zjistil, že Ramiro protivníky přemohl. Prchající Muži plání měli štěstí, že jejich pronásledovatel byl tak velký a nemotorný, jinak by za útok v temném lese zaplatili.

„Odpočívej, Alfriku! Ramiro s Danelou jsou tady a Oliver s koňmi taky. Ošetříme tě a...“

„Je to strašné, Galene. Strašné.“

„Já vím,“ zašeptal jsem. Brož se třpytila na zemi vedle Alfrikova

těla. Zachránil ji svým pošetilým hrdinstvím. Zatímco jsem hovořil s bratrem, světlo v drahokamech pohaslo.

„Odpočívej,“ řekl jsem. „Odpočívej.“

Prý jsem to opakoval pořád dokola, když nás našli. Ramiro bratra přikryl, takže mu nebyla zima, když umíral, a Danela mě podle vlastních slov chovala jako dítě, ale neposmívala se mi, nýbrž hluboce litovala mě, Alfrika i celé téhle proklaté výpravy do temnot. Klečela vedle mě a pomohla Ramirovi nalít do mě něco silného z malé lahvinky. Nevnímal jsem to, nechtěl jsem nebo nemohl, jen jsem cítil, jak se mi tělem šíří teplo, z očí mi vyhrkly slzy a já konečně usnul. Po celou dobu jsem přitom svíral v ruce drahokamy, které byly kvůli bratrově prolité krvi ještě cennější.

* * *

Vyjasnilo se a my dorazili do podhůří Vingaardských hor.

Lilo tak dlouho a hustě, že déšť vysočinu doslova utopil. Křoví a stromky byly ohnuté, tráva hnědá a rozmočená.

Raději jsem ani nemyslel na to, jak asi vypadají pláně.

Déšť konečně ustal, vzduch ale nebyl čerstvý a čistý jako po krátké letní bouřce, která smyje prach a špínu. Studená a mrtvá krajina naopak páchla po hniјících rostlinách a zdechlinách malých zvířat.

Vypadalo to, jako by nás jeden popršený týden přesunul z léta rovnou do zimy.

Šplhali jsme vzhůru a já se ohlédl po cestě, kterou jsme opouštěli. Zachvátila mě lítost, protože tam dole v promáčené krajině ležel v narychlo vyhloubeném hrobě můj bratr. Za laskavých slov sira Ramira ze Chřtánu a za zpěvu Danely a Olivera, jehož chlapecký hlas ještě nestačil zmutovat, jsme mu postavili mohylu z kamenů. Ještě pořád jsem nechápal, že můj

bratr leží v mokré hlíně mimo dosah světla, vzduchu i mých nejlepších úmyslů. Následoval mé rozkazy, mé velení a vidiny, a ty ho přivedly na toto místo.

Častokrát jsem si myslel, že se mě Alfrikova smrt nijak nedotkne, že ji možná i uvítám, teď mi ale nezůstalo nic než dlouhá cesta, stíny a stezka, která se před námi neustále zužovala, jak jsme stoupali z vysočiny do řídce zalesněného podhůří. Bylo to vskutku strašné.

Myslím, že se mě Danela s Ramirem snažili utěšit, ale nebylo jak. Nemyslel jsem na ně ani na cestu před námi, ale na to, že smrt dostihla Alfrika těsně předtím, než se mohl změnit. Kdyby žil ještě měsíc, týden, kdo ví, co by se stalo. Podivná změna názorů, které jsem si u něj všiml, okamžiky upřímnosti a věrnosti, které byly tak kratičké, až jsem se obával, že jsem si je jen představil, mohly nakonec přece jen vést k rytířství nebo bratrství.

Bohužel se tak nestalo, a dokonce ani vzpomínky mi nedokázaly Alfrika vykreslit v příjemném světle. Pamatoval jsem si totiž, jak mě vydíral doma v tvrzi i na hradě Di Caela, jak mě týral v otcově sklepení, jak se mě pokusil uškrtit v bažině a v sadu, jak mě chtěl oběsit v temných komnatách hradu Di Caela a jak se mě chystal utopit v hradním příkopu. Jak porušoval sliby a rozbíjel křehké nádoby, rozpoutával bitky a pak z nich utíkal, lhal otcí, Bayardovi, mně i Robertu di Caela, snažil se svést Danelu a Enid, a když mu nepodlehly, vyhrožoval jim.

Vedl temný život, týral koně, sluhy i mladší bratry a zrazoval důvěru přátel i pánů. Ale přesto jsem se snažil v paměti najít něco jedinečného, něco, co by bratra vyznamenalo a vykoupilo. A vzpomněl jsem si na Brithelmovy turíny.

Otec vždy miloval turíny a velice si jich cenil, a protože *jeho* otec nechával k večeři podávat veškeré nejedovaté kořenové plodiny, byl přesvědčený, že se podobná strava hodí i pro jeho

vlastní syny.

Naneštěstí Brithelm už v raném věku zjistil, že jeho láska k přírodě se nevztahuje na turín. V každé rodině dochází k souboji vůlí, kdy dítě odmítá jíst něco, co mu rodič předloží. Ale Cestybranové jsou od přírody paličatí a pŕtky mezi Brithelmem a otcem narůstaly do obřích rozměrů. Častokrát jsem je ráno našel, jak spí s obličejem v talíři, protože se při večeři snažili dokázat, kdo z nich je tvrdohlavější. Nejednalo se však o večeři z *předchozího* dne, nýbrž dva či tři dny starou. Sluhové se je naučili při práci obcházet.

Netuším, proč se Alfrik rozhodl nastolit mezi nimi mír. Pro bratra, který se vyžíval v tom, že štvál rodinné příslušníky proti sobě, to bylo vskutku netypické. Možná za to mohla Alfrikova láska k turínu, který by Brithelm klidně nechal ležet na talíři až do příští Pohromy. Anebo v sobě přece jen vykřesal jiskřičku laskavosti.

Jak jsme tak stoupali vzhůru do hor, nedokázal jsem si popravdě vzpomenout, jestli to skutečně *byl* Alfrik, kdo seškrabával turín z Brithelmova talíře a házel ho do sebe, když se otec zrovna nedíval. Napadlo mě, že Brithelmovi možná pomohl pes pod stolem nebo si bratr jídlo schoval do záhybů hávu, kde otec po stěhovavých hlízách nepátral. Nevzpomínám si na to zrovna jasně, protože mi tehdy byly sotva tři nebo čtyři roky a vše, co se netýkalo přímo mé osoby, mě zajímalo jen pramálo.

A ve chvíli, kdy to pro mě začalo být důležité, mě zklamala paměť. Usadil jsem se pohodlněji v sedle a řekl si, že na tom nezáleží, že turín a dětinské pře nejsou podstatné. Řekl jsem si, že bych to měl nechat být.

Nemohl jsem na to ale přestat myslet. Během poledne jsme šplhali vzhůru, opustili jsme zelený podrost a vstoupili na sutí zasypané stezky Vingaardských hor a já zatím uvažoval, že

kdybych sekl mečem rychleji, kdybych byl zkušenější velitel, kdybych zvolil jinou stezku nebo se méně věnoval vidinám v kamenech, měl bych bratra se všemi jeho chybami, urážkami a přísliby stále u sebe.

Kdysi jsem říkával, že když dáváte dobrý pozor, všimnete si zázraku už z dálky. Ale ne když se věnujete jiným věcem. To jste totiž ponořeni hluboko do sebe, dokud vás někdo, kdo je spolehlivější než vaše pozornost, logika nebo zdravý rozum, na něj neupozorní.

Na Šardose jsem narazil v průsmyku, který vedl k Brithelmovu starému tábořišti. Přátelé se drželi vzadu, abych se mohl se vzpomínkami na Alfrika vypořádat o samotě, proto jsem byl s Lily docela sám, když se stezka zúžila a zavedla mě mezi suť a prudké stěny z růžové žuly. Zahnul jsem za roh a ostatní se mi ztratili z dohledu. Ramirův hřmotný hlas, který to ráno duněl ještě hlasitěji, jak se mě snažil rozveselit, se ztišil do šepotu, když Lily zvětšila odstup mezi mnou a jeho chabou snahou o útěchu.

Obklopilo mě až podezřelé ticho.

Moji společníci se zmínili o lupičích. A copak ti neupřednostňovali úzké průsmyky, v nichž přepadávali nic netušící poutníky a vrhali na ně kamení a lebky předchozích obětí?

Miska se zřítila z nebe jako meteor a roztržila se o zem pod kopyty mého koně. Okolo se rozlétly střepy. Vyjekl jsem a tasil meč, protože jsem si už už představoval neracké vrahouny, kteří se rozhodli v tomto průsmyku vyzkoušet svůj nejzákeřnější, nejkrvavější plán.

Průsmyk byl příliš úzký, než abych klisnu otočil. Lily si odfrkla, trhla hlavou a vyškubla mi z ruky uzdu. Ze skal nade mnou se ozvalo zavrčení. Představil jsem si děsivé bestie a jejich ještě děsivější pány, krvežíznivost a krutou smrt, když v tom se na

skále nade mnou objevil vrhač misek. Po boku se mu krčil velký pes s naježenou srstí.

„Ticho, Birgisi,“ chlácholil muž. „Je to jenom kluk, žádný nepřítel.“

Pes si mu lehl k nohám a vrčení utichlo. Znovu jsem začal dýchat a postavil se ve třmenech, abych vypadal co nejvíce rytířsky a uraženě.

Muže musel obléct uragán. Na sobě měl samé hadry a žlutofialovočerný plášť. V boku pláště zela obrovská díra, ale nezdálo se, že by to byla trhlina, nýbrž spíše přehlédnutí nebo výstřelek šíleného krejčího.

Pod onu příšernost si oblékl hráškově zelenou tuniku, jejíž látka kdysi asi bývala náhražkou hedvábí, ale po letech užívání vypadala naprosto šeredně. Jeho boty se podobaly jedna druhé jen tvarem, protože jednu měl z černé kůže, druhou z rudé.

Ukryl jsem úsměv, protože jsem se bál, aby se muž neurazil a nepoštval na mě psa, který by podle toho, jak mu ležel u nohou a cenil řady ostrých zubů, dozajista rád uposlechl. Ale muž mi věnoval jen málo pozornosti a hleděl někam nade mě.

„Omlouvám se, chlapče, že miska dopadla tak... blízko. Někdy je ztrácím, i když už tohle dělám déle, než jste na světě. Při pádu dělají hrozný rámus, co?“

„Promiňte, pane,“ začal jsem zdvořile a po očku sledoval psa, který zuřivě ježil srst na silné šíji. Úzkostlivě jsem naslouchal, jestli už se neblíží koně.

Když jsem se ocitl z doslechu, Ramiro určitě zastavil, aby si něco zakousl, přihnul si nebo si zdříml – prostě se aspoň trochu zdržel.

Strakatý muž nade mnou se ani nepohnul, nechystal se k boji ani k útěku. Zdálo se, jako by si nevšiml meče v mé ruce.

Zamával jsem na něj.

Žádná odpověď. Možná to byl trik světla nebo stíny v hornaté oblasti.

Udělal jsem nejodpornější obličej, jaký mě napadl, a nejsprostší gesto, jaké jsem znal.

Odpovědí mi bylo jen vrčení psa.

Teprve v ten okamžik jsem si všiml, že muž drží v ruce další dvě misky.

„To obvykle žonglujete s nádobím?“ zeptal jsem se neklidně a ometl si plášť, abych se zbavil střepů, které by mi mohly způsobit problémy, až bych sesedl a dřep si k ohni.

„Přesně tak, mladý pane,“ odvětil muž klidně. „Pes se naučil miskám vyhýbat a prozkoumávat cestu.“

Uvědomil jsem si, že žonglér je slepý.

„Takže váš společník, pane...“

„Birgis.“

„Takže Birgis je vašima očima?“

V chladných horách se rozhostilo ticho. Muž čekal, až položím další očividnou otázku, a já zatím uvažoval, jestli mu mám poskytnout to zadostiučinění. Musel jsem to ale vědět.

„Nepůsobí vám... nedostatek zraku potíže při žonglování?“

„To ano, mladý pane,“ odvětil a pohladil naježený hřbet psa, který naposledy zavrčel a zůstal tiše ležet. Bezpochyby čekal, až udělám nějaký náhlý pohyb nebo vydám hlasitý zvuk – cokoli, co by mu umožnilo strhnout mě z koně a vyrvat mi vnitřnosti.

Na stezce za sebou jsem uslyšel klapot kopyt. Objevili se Ramiro s Danelou, potom Oliver, jenž vedl koně bez jezdce. Můj velký, bouřlivý společník sklopil klobouk v pozdravu, když kejklíře zahlédl.

„Je to opravdu dlouhý příběh,“ pokračoval slepec nevšímavě. „Kdysi bych býval dal za zdravé oči všechny majetek. Ale nebudu vás zdlouhavým příběhem unavovat.“

„Nesmysl!“ zařval Ramiro vesele a už sesedal. „Copak existuje lepší čas pro příběh, než když poutník zastaví na noc, jídlo a odpočinek?“

„Ramiro...“ začal jsem, ale ten byl k nezastavení. Posadil se a pokynul Oliverovi, který se s povzdechem vrátil ke skalnímu výklenku a pustil se do rozdělávání ohně.

„Rozptýlení by ti neuškodilo, Galene,“ dodal Ramiro, „a dokáže tě snad něco zbavit těžkostí a žalu lépe než dobrý příběh?“

„Přesně tak,“ souhlasil žonglér, opatrně se vydal dolů po skále a pes mu hbitě vyskočil na záda. Společně slezli dolů na stezku a slepec se pustil do vyprávění ještě dřív, než usedl k ohni a ohřál si ruce.

* * *

„Kdysi jsem měl ten nejostřejší zrak,“ začal kejklíč, „to jsem ještě žongloval s pochodněmi a noži v létajícím paláci na břehu Krvavého moře...“

A tak to pokračovalo dobrou hodinu, kdy nás krmil hloupými, nesmyslnými historkami o své věhlasné kariéře, během níž procestoval celý Ansalon. Zatímco vyprávěl, vstal a ze zalátaného hávu vytáhl tři lahve. Byly to skutečné kejkle a já se přistihl, že vyhlížím nějakou lest, rozptýlení či klam, které by naznačily, že se nás chystá okrást, a nejen okouzlit historkami.

A skutečně nás okouzlit. Během vyprávění se totiž začaly lahve blýskat v horském vzduchu, napřed zeleně, potom červeně a nakonec modře. Vyhazoval je stále rychleji, barvy splývaly v zelenou, fialovou a žlutou, až jsem měl dojem, že vidím celé barevné spektrum. Nakonec zprůsvitněly, až se zdálo, že nám slepec žongluje nad žasnoucími hlavami ledem a světlem.

Šardos – tak se jmenoval – byl nejmladším synem cirkusové

rodiny a narodil se v dalekém Kotasu za Krvavým mořem, u úžiny, kterou východáci nazývají Pirátská. Tvrdil, že se na západ přeplavil s rodinou „krátce po Pohromě“.

Skepticky jsem pohlédl na Ramira. O historii něco vím a umím dobře počítat – staroch tvrdil, že je mu přes dvě stě let.

Ramiro seděl u ohně rozplácly jako velká ropucha a uchváceně naslouchal.

Šardosova rodina proplula mezi Smrtíci zuby, vylodila se a zamířila dolů do Zlobrina, kde diváci snědli jeho nejstaršího bratra a podpálili rodinné stany.

Několik let pak cestovali Nerakou na západ a jeli na zastřešených vozech plných lektvarů, mastiček, cvičených zvířat a ohňostrojů. Připadalo mi to jako nejlepší způsob, jak strávit dětství, protože stačilo vyslovit název města – od Severní pevnosti až dolů k Zeriaku u Ledové stěny – a Šardos tam byl. A o každém nám mohl povědět nějakou historku. Od Rozpukaného pobřeží, kde byl popálen a oslepen krutým vévodou, který ho rozptýlil, když žongloval pochodněmi, až po gnómské království na západě pod horou Stačilo, kde jeho prostředního bratra roztrhal výbuch vozu s rachejtlemi.

A co víc, sesbíral i další příhody: Znal nazpaměť sedm verzí Humovy legendy a dějiny stvoření se prý lišily podle toho, kde nebo u koho jste zrovna byli. Znal příběhy o Ištaru a Pohromě, i ty novější jako třeba o bitvě u Chaktamiru, kde bojoval můj otec.

Šardos tvrdil, že zná celé dějiny rodu di Caela i Škorpiónův příběh. Znal také Bayarda a jeho pochmurné, nešťastné dětství.

Zasmušile nám prozradil, že zná pravdu o Brandonu Rusovi a jeho chybných výstřelech a že jednou, až budeme mít větší pohodlí a věnujeme mu opět pozornost, nám poví, proč mladý východák marní brilantní nadání ve vzpomínkách a hloubání.

Šardos tvrdil, že zná dva tisíce příběhů, které mu velmi

pomohly, protože ruce v průběhu let slábnou.

„Zjistil jsem totiž,“ tvrdil, „že žonglování a vypravěčství jsou blízce spřízněné. Vždy tvoříte iluzi – nastane totiž okamžik, kdy přihlízející či posluchač přestane věnovat pozornost kejklíři a soustředí se jen na létající předměty nebo na příběh, který se dokončí sám od sebe.“

Zmateně jsem pohlédl na Ramira, ale ten jen pokrčil rameny. Byli jsme muži činu a podobné žvásty nebyly nic pro nás.

V každém případě se ze Šardose stal bard chudáků, který si na cestách vyžebrával bajkami nebo klepy jídlo v chatrčích i na zámcích. Tedy až do chvíle, kdy ve Vingaardských horách narazil na malý tábor.

„Rozhodl jsem se, že se v něm usadím,“ prohlásil. „Chtěl jsem na chvíli zanechat putování a přemýšlet o svých příbězích. Všechny totiž musí do sebe nějak zapadat, nemyslíte? To mi alespoň řekl můj hostitel v horách, než zmizel.“

Okamžitě jsme zpozorněli a zahleděli se na slepce tak upřeně, až Birgis zneklidněl a výhružně na Ramira zavrčel.

„Jak se váš hostitel jmenoval?“ zeptal jsem se přidušeně.

„Slyšel jsem, jak mu říkají bratr Brithelm,“ odpověděl kejklíř.

Krátce a naléhavě jsem mu vysvětlil, že Brithelm je *můj* bratr.

„Chápu,“ řekl Šardos a hlas mu zvážněl. „Pak asi tuším, co vás do hor přivedlo.“

„Ano, to asi tušíte,“ připustil jsem. „Pokud si dobře vzpomínám, Brithelmův tábor je odsud den cesty. Chystali jsme se podívat, jak přestál zemětřesení.“

„*Chystali?*“

„Ano, mistře Šardosi,“ odpověděl jsem ostražitě. „Měl jsem v úmyslu bratra navštívit, ale on zmizel a já... nevím, kde ho hledat. A pak je tady Lid plání. Bledí muži v kůži a s korálky. Většina byla ozbrojena. Možná jste je viděl... tedy, všiml si jich.“

„Takže tak vypadají. Jejich oblečení šustilo jako jelenice, ale barva pleti – o té jsem nic nevěděl. Včera v noci nadělali v okolních lesích strašný rámus.“

„Kdo jsou? Co jsou?“ zeptal se Ramiro.

„To netuším. Ale ať už jsou cokoli, vy hledáte bratra Brithelma, je to tak? A také byste měli, protože ho unesli.“

„Unesli?“

„Vsadím se, že ho odtáhli pryč z našeho světa. Tábor je stejně prázdný jako Město ztracených jmen na severu. Po Brithelmovi ani po ostatních tam nezůstala ani stopa.“

„Tomu... tomu nevěřím,“ protestoval jsem. „Kdo by chtěl unést Brithelma? Takže, Šardosi. Říkáte, že tábor mého bratra...“

„Je opuštěný. Ano, Galene. Přišlo zemětřesení, roční období se posunula, živly odhodily pouta a únosci vystoupili ze země...“

„Zaveďte nás tam, Šardosi,“ prohlásil jsem dřív, než jsem si to mohl rozmyslet. Zmatek mě totiž připravil o opatrnost. Statečně jsem čelil Ramirovu nervóznímu pohledu a pokračoval jsem. „Už jsem ztratil jednoho bratra a, u všech bohů, tyhle hory mě o dalšího nepřípraví.“

„To je snadné,“ poznamenal Šardos vesele. „Birgis a já vám ho najdeme. Jsem si jist, že je nezraněn, ale nepochybuji o tom, že ho nové prostředí značně zneklidnilo.“

10

„A onen bratr,“ řekl Kronikář a mávl rukou dramaticky k ohni planoucímu pod znakem antilopy – vybělenou lebkou s parožíím posazenou na dlouhém oštěpu. „Kam ho odnesli a co ho tam čeká? Na místě, kam míří, panuje hluboká tma, prosvětluje ji ale svit pochodní.“

Dřepl si před ohněm, mávl nad ním kovovým vláknem a pokračoval ve vyprávění.

* * *

Už brzy, říkal si muž na mramorovém trůně. Už brzy budou kameny mé, snesou se ke mně shora jako sladký černý déšť vytékající z boží ruky.

A proč ne? uvažoval a opřel si hlavu o studený, vlhký stalaktit. Copak mě boží ruka nepřivedla sem?

Ve velké jeskyni pod ním, které se říkalo Kolonáda vzpomínek, se za svitu pochodní věnovali svým povinnostem bělovlasí Lidé plání. Někteří, obvykle podsadití muži se statnými rameny, před sebou tlačili vozíky se sutí a hlínou k místu dobře osvětlenému pochodněmi, kde zručnější a šikovnější lidé, mladé ženy a menší muži, úlomky prohrabávali a pátrali po opálech, kterých se jim už dlouhá staletí nedostávalo.

Už brzy, pomyslel si Ohnivec, zavřel jediné zdravé oko a slastně se usmál. Rachot kopání a třídění se rozplynul ve zvuky, které si asi pouze vysnil. Všechna tahle dřina a naděje už ale brzy... skončí. Ano, skončí, protože rytíř z velkého hradu mi přinese kameny.

Pak svým lidem řeknu, že jsem... opály našel já. Vidina mi prozradila, že je najdu... tam, kde jsem je našel.

Vidiny ke mně promlouvaly už v minulosti, neomylně ke mně promlouvaly z ticha a světla kamenů.

V pravé ruce držel stříbrnou korunu. Pomalu a s téměř šílenou elegancí si ji posadil na hlavu. Do propletených stříbrných vláken bylo v nepravidelných intervalech zasazeno sedm opálů.

Koruna byla od jeho pálivého dotyku stále horká.

Vytřeštil oko a jeskyní pod ním se rozlehl zpěv. Odrážel se od stěn, až se celá Kolonáda vzpomínek rozezvučela dětskými hlasy. Jeho oko bylo stejně hluboké, černé a třpytivé jako opály a slzelo, jak se soustředil na vzdálené místo a vzdálený okamžik. Zpod kožené kosočtvercové klapky mu groteskně vytékaly slzy a mísily se se sazemí a krví.

Hlasy kanuly po stěnách jako temný déšť.

*„Procházíš teď tudy, nezraněný, nezměněný,
konečně je vidíš
napnuté na našich slovech,
napnuté na vlastních plánech,
vstupuješ do noci,
pochopíš, že lítost mudrcuje klidem,
věčnosti se platí,
že tě táhne meteory,
bodající zimou,
i hořící růží,*

*i žraloci vodou
v oceánech dusivých
i skálou či lávou
k tobě, jenž jsi ničím,
nicotu v tom poznáš,
která bude znovu přicházet už k tobě
den za dnem a stále.“*

Ať už se ke zpěvu připojil nebo jen naslouchal, Ohnivec při něm často plakal. Proléval slzy na náhrdelník, který nosil, na každičký zahnutý drápek a postříbřený zub tenebrala představující ztracené, dávno mrtvé roky, které Que-tana strávili pod zemí. Žalm let byl totiž mapou žalu, kronikou času promarněného v temnotě.

Ach, Žalm mužů sám o sobě byl dostatečně truchlivý, to Ohnivec moc dobře věděl, protože se v něm těžce střídaly jména, zuby a drápy jeskynních medvědů. A Žalm žen zpíval o strašlivé zkáze nevinnosti. Lidé při něm klečeli, modlili se, dotýkali se leopardích zubů a drápů na náhrdelnících a z úst se jim linula litanie jmen.

Byla to jména všech, kdo zemřeli v podzemí při pátrání po temné moudrosti božích očí, černých glénských opálů, v nichž se ukrývalo pět tisíc let moudrosti jako moucha uvězněná po tisíciletí v kapce jantaru. Velmi pro tyto oběti truchlili, protože na mnohé si Ohnivec dobře vzpomínal – na tváře starců i dětí, na ladné pohyby dívek, které zemřely krásné a příliš mladé při pátrání po kamenech. Děti pod ním zpívaly Žalm let, nejtruchlivější ze všech, protože v něm bylo zaznamenáno vše, co nenávratně ztratili, zatímco ostatní – Que-šu, Que-kiri a nadutí bratřenci Que-nara – si bezstarostně žili na světle, větru a dešti.

Rychle se vzchopil a dotkl se náhrdelníku, ze kterého zuby a

drápy visely.

Tolik se podobáme tenebralům, napadlo ho a raději potlačil myšlenky na žalm, protože mu do oka znovu vyhrkly horké slzy. Jsme jako malé, žluté veverky, které létají podzemím a kožnatá křídla jim svítí zvláštní látkou, jež při dotyku slunečních paprsků vzplane.

Ohnivec totiž věděl, co se s tenebraly stane, když omylem vylétnou z jeskyní do slunečního svitu, který si spletou se světlem pochodní nebo se září svých hnízd. Jeden z mužů mu takového tenebrala přinesl – tělo i křídla měl scvrklé a sežehnuté fosforem v žilách.

Zvíře zničilo jeho vlastní tlukoucí srdce.

Podobné věci se stanou rychle. Někdy stačí sotva pár vteřin.

Všichni se tolik podobáme tenebralům, pomyslel si Ohnivec znovu. Nebo se jim podobá alespoň můj lid. Na slunci, mezi národy světla, by shořel, vyschl a rozpadl se v prach. Naším dětem působí puchýře dokonce i měsíční svit.

Potrásl hlavou a korále a kožené řemínky vpletené do tmavých loken zachrastily jako ocas starého krotalského hada varujícího před útokem, který nakonec stejně vždy provede. Horníci hluboko pod ním se na okamžik zastavili a zvedli bledé tváře, protože muž na trůně je soudil a rozdával rány náhle a nečekaně, jako když se z hor řítí lavina nebo tunely zasype zával.

Tentokrát však nebyl soudcem ani katem, nýbrž pouhým tmavovlasým mužem a s každým vzhlednutím se zdál být menší. Seděl na trůně, který během Věku snů vytvarovala z kamene tekoucí voda. Ohnivcovo tmavé oko bylo zavřené a tvář mu zrudla nějakou silnou emocí. Rukama svíral hroty stalaktitů, takže vypadal, jako by seděl v tlamě obrovské, zubaté bestie.

Pohyboval rty a zpíval spolu s ostatními, v mysli ale slyšel zpěv dávných let...

Když na toto místo přišel, když uprchl před hněvem svého nemilosrdného lidu, nebyla zde žádná Kolonáda vzpomínek. Quetana tehdy ještě nestavěli velké síně, nýbrž hloubili tunely jako termity bez vůdce v nekonečném pátrání po božích očích. Nepostavili žádný trůn z kamene a vlhké temnoty. Tehdy tu byly jen malé jeskyně ozářené svícemi a páchnoucí po loji a kouři.

Obrátil se zády k povrchu a jako krysa se vydal do štiplavého kouře a chodbou, kterou znal jen on sám, dolů do temnoty a nechal se vést jen svící a zdravým okem. A tak opustil slunce a sestoupil úzkými, temnými chodbami do všeobjímajícího ticha, nadobro se ztratil v srdci hory a vydal se napospas nehodám, hladu či drápům vespertilů, obrovských nelétavých netopýrů, kteří lovili v nejdlehlších zákoutích jeskyní.

Pil ze stojatých tůní a pojídal havěť, na kterou v hlasité temnotě šlápl, a nic z toho, co snědl nebo vypil, mu nemohlo ublížit.

Protože nad ním během cest bděl temný bůh. Tím si byl Ohnivec jistý už od chvíle, kdy si nasadil Kronikářovu korunu a obdivoval tučet bezchybných černých božích očí v jejích stříbrných uzlech. „Vidiny,“ řekl mu starý Kronikář. „Koruna ti přinese vidiny, vědění a nakonec moudrost.“

Držel stříbrnou čelenku v silných rukou, když stařec mluvil. I po všech těch letech si stále pamatoval poslední slova svého předchůdce.

„Vidiny, vědění a nakonec moudrost,“ zopakoval Kronikář. „Možná to bude trvat roky. Ale nezoufej, chlapče, a hlavně buď trpělivý. Říká se, že čekání je někdy konání.“

Pošetilé myšlenky hloupnoucí mysli. Později se naučil starci smát a radovat se z jeho smrti.

Naučil ho to bůh v kamenech, ukázal mu, že věštění je snadné. Nebyl koneckonců nejmladší Kronikář ze všech? Kronikář mezi Que-nary, kde každému dítěti požehnala sama Mišakal?

Za věděním a moudrostí leží věštba. Tím si byl Ohnivec jist. Zadíval se proto upřeně do kamenů, do božích očí, a jejich jméno se ukázalo být pravdivé, protože jimi na něj hleděl bůh.

Říkal si Sargonas, někdy také Druh temnoty. Naučil ho věstit a pomohl mu přeskočit vědění a moudrost a vrhnout se rovnou do ohně a krásy věcí předpověditelných.

Seděl u ohně a hleděl do koruny, zatímco ostatní – prostácci, kteří se nevyznali v učení a tradicích – se věnovali prostým úkolům jako rozbíjení tábora či sbírání potravy. Seděl sám na okraji záře ohně, dumal nad tajemstvím kamenů a viděl, jak se vlní moře a zhasínají měsíce.

Viděl, jak z hluboké tmy vystoupila temná žena s vlasy, jež se třpytily ledem a hvězdami.

Bůh v koruně mu prozradil, že vidí budoucnost. Netušil, co vize znamenají, ale byly jeho a předpovídaly něco velkého a děsivého. Tím si byl jistý a bůh souhlasil.

A když je spatřil všechny, nespočetné vidiny a zlé předzvěsti tří staletí až do chvíle, kdy vše skončí, hlas v kamenech mu sladce pošeptal:

„Teď tě budou následovat...“

Samozřejmě si myslel, že Sargonas hovoří o Que-nara. Ale byli to špinaví, kůží páchnoucí lidé, kteří považovali proroctví mladého muže za bláznovství a ctižádost. „Budoucnost je smrtící,“ varovali starší, „protože od ní tolik očekáváme.“

Pohrdal jimi. Jejich slova byla vytím bezzubých šakalů.

A tak věstil mladým. Přicházeli za ním s problémy, které považoval za nedůležité, s dotazy na lásku či na výsledek prvního lovu. Říkal jim, co chtěli slyšet. Ano, ta dívka tě miluje. Ano,

antilopa čeká na tvůj oštěp. Dětem se líbilo, co slyšely, a s radostí ho následovaly.

Až do chvíle, kdy si vyzáblý malý chlapec – nejmladší syn druhého náčelníka – usmyslel, že vyrazí na lov divokých psů, a přišel si pro Kronikářovo požehnání.

Prorokoval mu velký úspěch a požehnal mu, aniž by vzhlédl od opálů v koruně. Později si říkal, že by nezměnil názor, ani kdyby vzhlédl a spatřil, že devítileté dítě vypadalo sotva na pět let. Chlapec požádal o požehnání a on by mu ho stejně dal, protože bůh v kamenech šeptal: „Je připraven, je připraven, nech ho jít...“

Vrátili se příštího rána a chlapce nesli na kůží potaženém štítu. Hrdlo měl rozsápané psy a vytřeštěnýma očima hleděl na rudý, bílý i na černý měsíc, o kterém ví jen učenci. Přinesli hochu domů a rozzuřený náčelník si Kronikáře předvolal.

Vyhnanství je mezi Lidmi plání prosté. Postavili ho do kruhu starších, kteří přednesli jeho zločiny, potom ho kmen opustil. Byl to nejméně ceremoniální obřad ze všech.

Až na to, že ho připravili o oko.

Dokonce i nyní, o tři století později a tři míle pod zemí, si Ohnivec vzpomínal na do modra rozžhavenou čepel, vzpomínal si, jak mu ji vrazili do oka, připravili ho o zrak a zároveň mu uzavřeli ránu, zatímco ženy přihlížely a zpívaly Píseň ztraceného zraku.

*„Nechť se oko vzdá, když uráží nás Lid,
nechť poslední píseň na čepeli letí,
nechť upadne do vzpomínek jako kámen temný
a zůstane tam navždy,
přelud světla pryč je dávno z našich srdcí
uvězněno je jak v jantaru tvor mrtvý.
Nechť poslední píseň na čepeli letí...“*

Pamatoval si píseň, poslední pohled na čepel a pak už jen oslnivé hvězdy, bolest a tmu.

Když se rozplynula, vydal se na cestu.

Ocitl se ve skalnaté krajině s obdělávanými, usedlými políčky. Jen netušil, kde je.

A stejně tak netušil, jak se mu do ruky dostala koruna, v níž zůstal jediný opál.

Jediný drahokam bylo vše, co potřeboval. Jeho prostřednictvím mu totiž temný hlas vše vysvětlil. Neukradl korunu a nezavinil chlapcovu smrt, jednalo se o zkoušky, kterými musel projít, aby vstoupil do proroctví.

„Vstoupil do proroctví?“ zeptal se hořce, zatímco putoval pastvinami jako netvor, bolestivě přelézal ploty a u farmářských usedlostí slyšel v dálce štěkat obezřetné psy. „Zavinil jsem smrt chlapce a ztratil domov, lid, a dokonce i oko, abych... vstoupil do proroctví?“

Kámen mlčel. Uplynuly noc a den a další noc, než opět promluvil.

Hory, k nimž míříš... zašeptal a Kronikář vzhlédl od kopců na severu k ostrým fialovým paprskům a k mlze a mračnům nad nimi. *Vingaardské hory. Vzpomínáš si na ně?*

Vzpomínal si na ně. Na nic víc. A přesto... Starý Kronikář říkal...

„Que-nara,“ řekl. „Lid žijící pod horami...“

Kámen se opět odmlčel. Obklopilo ho napjaté ticho.

„Ale Que-nara jsou Que-nara,“ protestoval, když poklekl, aby se napil z potoka, který zurčel dolů z kopců. „Uvidí, že jsem přišel o oko, a vyženou mě.“

Ted' si říkají Que-tana, odvětil kámen. *Ale ať už Que-nara nebo Que-tana, přijmou tě. Tím si můžeš být jistý.*

„Ale jak k nim najdu cestu?“ zeptal se.

Vzpomínej, odpověděl kámen. Vzpomeň si na učení starého Kronikáře.

Poškozeným zrakem uviděl, jak ze středu opálu vytrysklo světlo. Zahlédl v něm mýtinu. Větve čtyř řasníků se na ní proplétaly nad prastarým dolmenem, kterým vedla stezka k šlahouny porostlé...

Díře ve stěně útesu. K černočerné díře.

„Ale i kdyby mě přijali mezi sebe, ti, kdo mě zranili, to uvidí v kamenech, které mi sebrali.“

Ale ty máš korunu, chlácholil ho hlas. Ti, kdo ti ublížili, uvidí jen to, co jim dovolíš.

Nad hlavou mu zakroužil dravec s černými, hnědými a bílými pery. Zavřískl, vrhl se k zemi a o chvíli později vylétl z vysoké trávy s něčím malým a šedým ve spárech.

Zavřísknutí připomnělo Kronikáři volání, na okamžik proto přestal důvěřovat svým smyslům. Ale pták nad ním líně kroužil a mířil dál a dál na západ. Jako ve snu ho následoval. Jednou ho ztratil, když pták zmizel za hájem topolů, ale opět ho našel, jak poletuje nad keři a jehličnany o kus dál a oběť mu stále visí bezvládně v drápech.

Jednou pohlédl dolů do opálu a viděl v něm ohnivý obraz stejného ptáka letícího nad stejnými stromy a stejnou krajinou. Kdysi by to odmítl jako shodu náhod, iluzi, či dokonce pokušení, ale nyní už následoval volání kamene příliš dlouho, aby o něm pochyboval. Důvěřoval božímu oku a řídil se plánem temného boha uvnitř. Potom oba ptáci, ten ve vzduchu i ten v kameni, usedli ve stejnou chvíli do větví řasníku...

Jednoho ze čtyř řasníků, jejichž větve se proplétaly nad prastarým dolmenem, kterým vedla stezka k šlahouny porostlé...

Díře ve stěně útesu. K černočerné díře.

Cestu do zemí Que-tana našel v období velkého sucha. Větevky svázané suchou trávou a rákosím zapraskaly a vzplály, když nad nimi přešel rukou. Jakoby náhradou za ztracené oko prodchnul totiž temný bůh jeho ruce ohněm – hořel pomalu a bez plamene, ale za noci jím dokázal zažehnout pochodeň nebo podpálit dříví v ohništi osamělého tábořiště a zahřát se. Ale nyní sežehl oheň trávu příliš rychle, než aby získal potřebné světlo.

Udělal sotva deset kroků, když světlo zhaslo a chodba potemněla.

Sklíčeně si dřepel v ničivé tmě a dech se mu zrychlil zlostí. Daleko před sebou slyšel hlasy a bušení kovu do skály. Ale věděl, že ve tmě mate zvuk smysly a překrucuje vzdálenost i směr. Samotný sluch by ho mohl svrhnout z útesu nebo zavést do pelechu verspertila.

Bál sejít vpřed, ale odmítal se vrátit, proto tam dřepěl skoro hodinu. Teprve pak se kámen rozzářil.

Brzy sálalo z božího oka dost světla na to, aby viděl na cestu. Kronikář si posadil korunu na hlavu a vydal se dolů úzkou chodbou. Dvakrát se chodba rozvětvila a světlo pokaždé zablikalo a zhaslo, když se vydal špatnou stezkou, a opět se rozsvítilo, když se vrátil a zvolil tu správnou.

Stěny tunelu byly pomalované a poškrábané starými obrazci. Slova pocházela z jazyka Lidu plání a obrázky znázorňovaly zvířata, která Kronikář dobře znal – antilopu, leoparda, divoké prase, jestřába. Teprve za první křížovatkou se obrazce začaly měnit – napřed postupně, pak stále rychleji, z ptáků se stávaly podivné geometrické smyčky, z leopardů jen barevné skvrny na skvrnách. A také nápisy se změnily – fráze, jazyk a nakonec i samotné písmo.

Změny Kronikáři prozradily, že se Que-tana v podzemním království v průběhu pokolení stále více vzdalovali vzpomínkám na světlo. Jako srdce ryby, řekl si. Srdce ryby v jeskyni.

Už v minulosti o drobných rudých rybkách slyšel. Za Věku snů prý žily v řekách, ale pak se dostaly do podzemí a během vývoje ve tmě přišly o oči. Poprvé je zahlédl, když se ocitl na břehu pomalu tekoucího podzemního potoka. Stejnou proměnou prošli i Que-tana. Jejich historii ovládly tma, vlhkost a nekonečné pátrání po kamenech, až jim nic jiného nezůstalo a s mýtickými, téměř zapomenutými bratry v prosluněných zemích se mohli spojit jen prostřednictvím magie kamenů, po nichž neustále pátrali.

A nyní kameny zmizely, sebrala jim je tajemná temná ruka. Neexistovalo žádné vysvětlení, útěcha, jen fakt, že kameny tuto událost dlouho předem předpověděly – před lety jim hlas v kamenech pověděl o Ohnivci, o tom, že přijde, až kameny zmizí a obklopí je nejčernější tma.

Zpívali si o tom, aby se ukonejšili, a právě ta píseň se rozlehla tajnou chodbou, když se Kronikář blížil, a náhodou nebo lstí si našla cestu k jeho uším.

„Tam v zemi slepých,“ začínala, a když ji uslyšel, užasl nad svým temným, neobvyklým štěstím.

*„Tam v zemi slepých,
kde jednooký je král
a kameny jsou oči bohů,
vedou stezky k paměti a dál.*

*Tři staletí temna
loupení, sucha i střetů,
než k nám přijde Ohnivec
na čele i dvanáctou hvězdou.*

*Kameny k nám promluví právě z jeho ran,
vyvedou nás z temných hájů,
s mocí vládnout životu i smrti,
ztracené pak světlo vrátí k nám.“*

Možná to byl osud, řekl si nyní, přivřel oko a jako líný ještěř se spokojeně uvelebil ve vlhké tmě Kolonády vzpomínek, zatímco jeho poddaní neúnavně pracovali a usmívali se na něj. Možná to byla náhoda, že jsem byl stejně vážně a nespravedlivě zraněn jako Ohnivec v jejich legendách. A když ztratili své kameny i naději, sestoupil jsem mezi ně s drahokamem a jejich naděje se znovu zrodila.

Ale pokud to byla skutečně jen náhoda, proč kámen v mých rukách vzplál a zalil je jasným, božským světlem?

A proč jsem odmítl, když se mi poprvé uklonili, proč jsem řekl: „Ne, dobří bratři, ach ne,“ ale nakonec jsem souhlasil nosit korunu – svoji korunu – pro Que-tana?

A jak jsem ve vidinách odhalil opály, jež během tří staletí nahradily ty, které Que-tana ztratili? Ano, jak, pokud skutečně nejsem prorok, kterého jim kameny předpověděly?

Ano, jak, pokud skutečně nejsem Ohnivec, o němž zpívají? Povězte mi to, pokud si činíte nárok na můj trůn.

* * *

Vytřeštil oko, až se černá zornička ve světle pochodní zablýskla, a zběsile se rozhlédl.

„Dobrá,“ vydechl ochraptěle. Lidé pokračovali v práci, protože byli na Ohnivcovu samomluvu zvyklí stejně jako na tenebraly poletující jeskyněmi, na melodické kapání vody a na nesmírné ticho černých zákoutí.

„Dobrá. Žádné vyzyvatele nevidím.“

Nervózně a pronikavě se rozchechtal, potom zamžoural do tmy, kterou se k němu blížily světlo pochodní a vítězoslavný křik vracejících se válečníků.

Nesli svázanou postavu v dlouhému hávu a s páskou na očích. Ve světle pochodní jí rusé vlasy trčely na všechny strany, jako by ji zachvátil uragán.

Posel mu oznámil, že rusovlasého muže bez problémů našli. Usídlil se ani ne míli od východu z podzemí a žil ve zchátralém domě na kůlech, který zdobily cesmína, papírové lucerny a podivný, páchnoucí vycpaný papoušek, který vyděsil nejmladšího Que-tana k smrti.

Ale kromě úleku neutržili žádná zranění, nikdo nezemřel. Bylo to až příšerně snadné.

Pokud to skutečně byl muž, kterého hledal. Bratr rytíře s kameny.

Podobal se muži v opálu, klerikovi v prostém táboře vysoko v horách. Ale bylo to příliš jednoduché.

„Brithelme?“ zašeptal Ohnivec jméno, které zaslechl, když měl na hlavě nasazenou korunu.

Sundali zajatci z očí pásku a muž užasle zamrkal a rozhlédl se.

„Panečku!“ zvolal a vzhlédl ke kamennému trůnu, na kterém seděl Ohnivec se zářící stříbrnou korunou na hlavě.

„Ach, takhle jsem si posmrtný život nepředstavoval!“ prohlásil k úžasu svých vězňů. „Vždycky jsem si myslel, že bude veselejší a zelenější! Ale aspoň že se Gileandos mýlil, což je velice potěšující!“

Přihloupě se na shromážděné Que-tana zazubil. Několik starších mužů od něj ustoupilo a udělalo znamení na ochranu proti šílenství. Brithelm přistoupil k nejbližšímu válečníkovi a napráhl k němu ruku ve starém solamnijském pozdravu, který se Ohnivec

naučil v průběhu staletí nenávidět.

„Jmenuji se Brithelm Cestybran!“ představil se. „Asi bychom se měli spřátelit, protože spolu strávíme pěkných pár tisíc let!“

11

Kronikář prohrábl ohniště a jiskry, které z něj vylétly, ozářily vráscitou tvář a zeleně oči nedaleké postavy. Pomalu si vzal z větrem ošlehané ruky další stříbrný drát.

„Na sluncem prozářeném povrchu,“ zamumlal Kronikář, „mladý rytíř netušil, co přijde.“

* * *

Po většinu odpoledne jsme cestovali na sever po rozpukaných stezkách a sutí zavalenými průsmyky, krajinou, kterou bych dříve považoval za nesjízdnou.

Naším cílem byl Brithelmův tábor kousek od místa, které jsem si pamatoval z předchozí návštěvy. Podle Šardose se můj bratr usadil ani ne míli od vchodu do podzemí, kudy prý noční Lid plání občas vystoupil na povrch. To byl celý Brithelm, musel se do potíží vrhnout rovnou po hlavě. Naneštěstí se zdálo, že ho tentokrát jeho pošetilé štěstí nezachránilo.

Vydali jsme se tedy ke vchodu do podzemí a nechali se vést slepým mužem. Neměl jsem však kdy se té ironii zasmát, protože Brithelm byl někde v podzemí v nebezpečí, a pokud nebudu dost rychlý a odhodlaný, kdo ví, co by se mu mohlo stát.

Jeli jsme v zástupu s bystrozrakým Oliverem v čele. Vedl za

uzdu strakatého nákladního koně, na kterého jsme posadili starého kejklíře. Mladý panoš koně sice vedl, ale dával spíše pozor na nepřátele než na směr. Vedl nás Šardos a řídil se přitom temnými smysly, vůní jehličnanů a tlakem v uších, který mu prozrazoval změnu okolí a klesání a stoupání krajiny.

Birgis se vesele pletl neklidným koním pod nohy a určitě myslel na veverky a na svobodu. Několikrát se stalo, že se zatoulal, a já poprvé použil psí píšťalku, kterou mi Brithelm daroval, a přivolal psa zpátky. Obvykle se příkolébal zpátky s klackem, kostí nebo jiným předmětem, který upoutal jeho neukojitelnou zvědavost, v zubech.

Sledoval jsem jeho veselý návrat a žasl nad tím, jak se i ty nejpodivnější a zdánlivě zbytečné věci, jako byly píšťalky nebo opály, ukáží být užitečné, když je s sebou vláčíte dostatečně dlouho. Možná budu brzy stejně pomýšlet i na Šardose a jeho psa.

Za touto neobvyklou trojicí – Oliverem, Šardosem a Birgisem – jsme následovali my ostatní. Výprava dosáhla zlomového okamžiku, kdy prvotní vzrušení pomine a nahradí ho strach a dřina dlouhých mílí. Danela si stěžovala, jako by táhla na zádech nejen všechnu výstroj, ale dokonce i koně. Jak jsme k našemu neskonalému zármutku a mrzutosti zjistili, Danela di Caela byla skutečně rozmazlená slečinka.

Stezka se vinula krajinou, kterou obývali už jen trolové a lupiči, a společníky začalo mé velení rychle unavovat.

A jako by to nestačilo, Oliver si všiml, že hluboko pod námi v promočené nížině jede někdo souběžně s námi směrem na sever.

Napřed jsme si nemysleli, že nás sledují.

Tedy alespoň to nenapadlo Šardose a Ramira, a protože u Solamnijců není zvykem, aby se rytíři radili s panoši či ženami, nikdo netušil, co si myslí Oliver s Danelou, a nikoho to ani nezajímalo.

A tak když jsme poprvé zahlédli asi míli na východ Muže plání, kteří se brodili po kotníky hlubokou vodou v podhůří, většina z nás se vylekala. Naše vztahy s Lidem plání přece jen nebyly v poslední době zrovna nejlepší.

Byli v přesile přinejmenším tři na jednoho. A pohybovali se jako duchové či přízraky a hladce se přesunovali drsnou, nebezpečnou krajinou pod námi.

„Jak dokáží udržet takovou rychlost, Ramiro?“ zeptal jsem se.

„Cože? Aha, Muži plání. Kde jsou teď?“ Velký muž se ohlédl doprava a zamžoural do dálky.

„Tam ne. Jsou přímo vedle nás, Ramiro.“

Zavrtěl se v sedle. Kůň zachroptěl a zavrával, ale vzchopil se.

„U všech bohů, máte pravdu! To se mi vůbec nelíbí, Galene!“

Ramiro byl samozřejmě připraven se na ně vrhnout bez ohledu na vyhlídky. Tasil meč, zvedl vzdorně štít a byl by se vrhl po hlavě dolů ze svahu, kdyby Šardos stařeckou rukou hbitě nepopadl hřebcovu uzdu.

„Podívejte se na jih, synu,“ zašeptal žonglér. „A spočítejte si, jaké máte šance na úspěch.“

My si ničeho nevšimli a na nebezpečí nás musel upozornit slepý stařec. K Mužům z plání se blížilo dalších asi tucet jezdců.

Takový počet nepřátel by zchladil hlavu i tomu nejzapálenějšímu Solamnijskému rytíři. Ramiro schoval meč a místo něj popadl kus syra. Neklidně se do něj zakousl a opět jsme vyrazili na cestu.

Muži z plání rozbili tábor zároveň s námi, přesně jak jsme očekávali.

Z vyvýšeného místa jsme viděli, jak se jejich vysoké, temné postavy pohybují po táboře a rozdělávají oheň. Šardos přišel s návrhem, abychom za nimi zajeli a pokusili se zjistit, kdo jsou a co chtějí.

Monotónnost jízdy a čekání Ramira unavily, proto sáhl po lahvince vína. Vzhledem k jeho postavě trvalo velmi dlouho, než víno zapustilo kořeny, jak se říká v Kalamanu. Přesto už ve chvíli, kdy kejklíř s návrhem přišel, doloval z paměti nejrůznější písně, a když vzplály ohně, cloumala jím bojechtivost a cítil se naprosto nezranitelný. Pokradmu střelil pohledem po Danele a hřmotně se nabídl, že stane naším velvyslancem míru.

„Nebo i něčím víc,“ dodal zlověstně, „kdyby na to došlo.“

„Nejsem si jistý, jestli je to moudré, sire Ramiro,“ varoval jsem. „Jste příliš... cenným členem naší výpravy, než abychom riskovali váš život. Nezapomeňte, že jejich opravdu hodně.“

„Pak půjdete se mnou, pane,“ poručil Ramiro vesele. Teprve pak si vzpomněl na Bayarduv rozkaz, změnil tón a komicky se uklonil v sedle, až kůň zamručel a protočil panenky.

„Pokud vám je takové poselství po vůli, sire Galene.“

No, nebylo. Za poslední týden jsem viděl tolik Mužů plání, že bych s nimi vystačil na dlouhé roky rytířství i na všechny výpravy, které by během nich podnikl. Ale svým velením jsem se zahnal do kouta. Teď už jsem nemohl vycouvat, aniž bych jemu, Šardosovi, celému světu, a hlavně Danele prozradil, že se Lidu plání prostě a jednoduše bojím.

Zaklonil jsem se a posunul se tak, až jsem Lily málem seděl na zadku, jako bych ucouvnutím v sedle mohl uniknout tomu, co je třeba udělat.

„Cestují ve dne,“ řekl Šardos tiše. „Nepatří k těm, kdo unesli Brithelma nebo... nebo zabili Alfrika.“

„A jak to víte, dědku?“ zeptal se Ramiro s ledovým úsměvem.

„Prozradila mi to jejich vůně, chlapče,“ odvětil Šardos klidně. „Nese ji vítr z východu. Copak ji necítíte, chlapče? Vsadil bych se, že koně ano.“

Zadíval jsem se na starce pozorněji. Naklonil hlavu na stranu

jako obrovská sova a zaposlouchal se do dění v nížině. Opravdu věděl, co tvrdil, že ví? Slyšel jsem o tom, že slepcovy smysly jsou bystřejší.

Pokud měl Šardos pravdu a tohle byli naprosto jiní Muži plání, mohl bych se od nich něco dozvědět. Jak Ramiro řekl, Lid plání obvykle poutníkům, jako jsme my, neubližuje a já toužil zjistit, co dělají tak daleko na severu a proč jedou pláněmi souběžně s námi. Pokud se budou chovat přátelsky, alespoň se lépe vyspím.

A pokud jsou jejich úmysly nepřátelské... No, až nastane noc, jistě by si našli způsob, jak se k nám připlížit. Pak bychom museli bojovat za podmínky a na místě, které by si zvolili oni, a se společníky, jako byl Ramiro, by výsledek byl katastrofální.

„Mluvíte jejich jazykem, Šardosi?“ zeptal jsem se.

„Prosím?“

„Jazykem Lidu plání.“

„No, mladíku, na to neexistuje snadná odpověď. Lid plání tvoří Que-šu, Que-te a další kmeny a každý z nich má vlastní nářečí.“

„Ale musí mít přece nějaký společný jazyk, ne? Jinak by spolu kmeny nemohly hovořit a...“

„Ano, ano,“ přerušil mě Šardos a mávl rukou. „A já ho docela ovládám.“

„Chápu. No, Ramiro, pokud neexistuje žádné jiné východisko, budeme se řídit rozhodnutím *vůdce* a ten navrhuje následující: Vy zůstanete v podhůří s Danelou a Oliverem a já a Šardos se vydáme do nížiny vyjednávat.“

„Když to říkáte, sire Galene,“ odvětil Ramiro rozpolceně. Jistě se mu ulevilo, že má celou věc z krku, ale na druhé straně litoval, že přišel o šanci vytáhnout se před krásnou Danelou di Caela.

Zamířili jsme dolů z kopce a na východ. Danelin ustaraný výraz mě skutečně potěšil, ne však natolik, abych za něj položil

život. Zachvěl jsem se, potáhl za uzdu Šardosova koně a vyrazil k ohýnkům v dálce.

* * *

Jeden z Mužů plání – mladík, který ještě ani nedosáhl mého věku – nás pozoroval už od chvíle, kdy jsme se oddělili od ostatních. Viděl jsem, jak dřepí ve shluku kamenů nad ostatními, ale stále hluboko pod námi. Byl oblečen do bederní roušky a ozbrojen jen prakem. Jak jsme se blížili, vstoupil na otevřené prostranství mezi nízké keře ostružiní a slehlé kapradiny, jako by ho vůbec nezajímalo, jestli ho spatříme.

Šardos kývl a ukázal na něj.

„Jak to víte?“ zeptal jsem se.

„Cítím jeho dech ve větru,“ přiznal kejklíř a dál upíral slepé oči na zem před námi. Zneklidněl jsem. Náhle jsem měl totiž pocit, jako by mi nevidomý Šardos dokázal sáhnout do mysli a vytáhnout z ní mé sny.

Muž plání z místa mezi balvany sledoval, jak nejistě míříme k jeho společníkům, abychom si s nimi promluvili.

Vzpomněl jsem si na Alfrika a přemýšlel jsem, jestli někdy dokážu s chlapcem a jeho lidem uzavřít příměří.

„Jste velitel, Galene,“ zašeptal za mnou Šardos. „Ramiro se vám postavil, zpochybnil vaše způsoby a úmysly, ale vy jste obhájil své postavení. Od této chvíle jste náš stratég, taktik. Zasáhnu, jen když nás přivedete na pokraj masakru – což samozřejmě neuděláte.“

Zazubil se.

„Od této chvíle, sire Galene Cestybrane Ostromeči, mluvíte za nás za všechny.“

* * *

Nejvyšší Muž plání byl očividně mým protějškem, náčelníkem kmene. Ostatní se uvolněně shromáždili za ním, a přestože drželi v rukách zbraně, hroty oštěpů mířily k zemi, šípy zůstaly v toulcích a praky prázdné.

Ale přesto jsem se tu nemínil zdržet dlouho.

Když jsme přitáhli uzdy koním, vysoký Muž plání odložil zbraně a ukázal na suché místo mezi kameny.

„Sesedněte, veliteli,“ zamumlal Šardos. „Když s nimi budete mluvit po kentaursku, urazíte je.“

„Po kentaursku?“

„Ze hřbetu koně, tak tomu říkají.“

„Jak, Šardosi?“ zeptal jsem se popuzeně a zamračil se na něj přes Lilyin zadek. „Jak to, že vidíte pohyb, když nemáte oči?“

Žonglér se zasmál.

„Tradice, chlapče,“ odpověděl. „Prosté tradice Lidu plání. Příběhy mi vynahrazují oči i ostatní smysly. Zdraví takto přichází už od Věku moci.“

„Když toho víte tolik o jejich protokolu, proč nevedete vyjednávání rovnou vy?“ obořil jsem se na něj.

Šardos se vesele usmál. „Raději byste měl sesednout, sire Galene. Tedy pokud nezkoušíte nějakou novou strategii.“

Co jsem na to mohl říct? Sesedl jsem a následoval Muže plání k suchému místu, kde jeho společníci roztáhli kůže, abychom si mohli udělat pohodlí.

Chodec, tak se Muž plání jmenoval, byl skutečně působivý. Patřil ke kmeni Que-nara, což se prý dalo určit podle jeho šatu a per dravců a především orlů vpletených do tuhé koňské kůže.

Ne že bych ho rozeznal od Que-šu, Que-te nebo Que-kdovíco, ale když jsem se zeptal, odpověděl – překvapivě plynulou solamnijštinou. Mně bylo na první pohled jasné jen to, že patří k Lidu plání a je hodně daleko od domova. Dokonce i po náhlé

změně počasí, kterou přinesla bouře, byl totiž Chodec pro naše mírné podnebí oblečen příliš teple. Pach oděvů z koňské kůže zneklidnil naše koně, takže po Lidech plání neklidně pošilhávali, a Šardos je proto raději přivázel k hniječícímu dubu, který v této tvrdé, nemilosrdné krajině nevysvětlitelně vyrašil, vyrostl a uschnul.

Připojili jsme se k Chodci v suchém tábořišti, kterým se tiše a ladně pohybovali jeho lidé a rozdělávali oheň. Hlídkující chlapec sestoupil do tábora a pomohl sbírat dříví na podpal. Jediná žena vytáhla odněkud suchou travu, vykřesala jiskru a dřevo, které jsem považoval za příliš mokré, vzplálo.

Dlouho jsem ji sledoval. Připadalo mi... neobvyklé najít mezi zocelenými, otužilými muži ženu. Slyšel jsem, že v tomto ohledu se Lid plání neliší od banditů – muži i ženy plní stejné úkoly a čelí stejné nepřízni osudu. Zkusil jsem si na jejím místě představit Danelu a nedokázal jsem potlačit úsměv.

Pak jsem na sobě ucítil Chodcův pohled a zadíval jsem se do jeho nečitelných zelených očí.

Byl starší, než se zdál, mohlo mu být asi šedesát let, ale měl stejně tmavé vlasy a vzpřímená záda jako muž polovičního věku. Byl hubený a kostnatý, jako by roky cestování a půstu spálily všechnu jeho měkkost a lehkost a ponechaly mu jen to nejnужnější.

Dokázal jsem si představit, jak hledí skalou a temnotou.

Na krku mu visely zuby a drápy šelem a pera jestřába, sokola a dalších ptáků, které jsem ani nedokázal pojmenovat. Vznášela se kolem něj vůně kouře a nekonečných travnatých plání a ještě něco jiného, vzpomínky, sny a hluboké představy.

A co víc, osvětlovala ho modrá zář ne nepodobná Eliášovu ohni na stožárech lodí na moři, halila mu ramena a tvář, kožené pětiúhelníky a kruhy, které mu zdobily copánky ve vlasech.

Vypadalo to, jako by ho obklopovala aura, a připomínal tak boha na starém, poničeném obraze.

To dodávalo našemu setkání ještě excentričtější a více zneklidňující nádech. Slyšel jsem, že se Lid plání, a obzvláště Quenara pohybují už od narození jednou nohou ve světě duchů, takže bylo pravděpodobné, že náčelník tak vizionářského kmene bude v éteru jako doma.

Muž plání se pousmál, ihned však znovu nasadil podivně netečný, zároveň však soustředěný výraz, jako by pátral po něčem na obzoru a konečně to zahlédl. Možná to bylo malé a nejasné, ale rozhodně to tam bylo.

Opatrně jsem se zavrtěl, když pohlédl na mě a oči mu zjihly.

„Setkali jsme se za noci kamenů,“ prohlásil tiše a já ihned pochopil, že mluví o opálech a vidinách. Chodec na mě pátravě hleděl, jako by mě pozoroval přes dlouhou násadu šípu.

Pohlédl jsem na Šardose, který zbystřil a napřímil se.

Pokud Chodec mluvil o tom, o čem jsem si myslel, že mluví, pokud byl přítelem bledých, nadpřirozených postav, které prošly zdmi hradu Di Caela a zabily Alfrika, pak jsem byl v pořádném průšvihů. Pokud jsem měl pravdu, znali jsme stejné duchy. Ale on si s nimi očividně tykal.

„Kameny,“ naléhal, naklonil se blíž a jeho velká postava náhle vypadala v záludné záři ohně děsivě. Ruka mi instinktivně vylétla ke krku a zakryla brož. Nezašel jsem tak daleko a neztratil nejstaršího bratra, abych předal kameny prvnímu Muži plání, který po nich vztáhne ruku. Brithelma jsem nikde neviděl a za nic jiného drahokamy nevyměním.

Bleskurychle jsem od Chodce ucouvl, vyskočil jsem na nohy a sáhl po meči. Balvany okolo v okamžení ožily tuctem Mužů plání, kteří mě obklíčili s napnutými luky a praky jako lovci kořist.

„Ukažte mu je, sire Galene,“ radil Šardos od ohně. Napadlo mě,

že došlo k nejhoršímu, že se přátelský slepec, který mě následoval do tábora, projevil jako zrádce či zbabělec a spíkl se s bandity, kteří unesli mého bratra v kruté snaze získat drahokamy.

„Nesmysl, chlapče!“ vybuchl kejklř, jako by mi četl myšlenky. „Rozhlédněte se! Opravdu si myslíte, že pokud se ten muž rozhodne vám šperk sebrat, jeden meč ho zastaví? Radím vám, abyste mu brož půjčil. Vrátil vám ji a drahokamy díky vaší důvěře ještě nabudou na moci.“

„V tuto chvíli nemám zájem o hádanky, Šardosi,“ odvětil jsem. „Obzvláště když se mě chystají připravit o majetek. Ne, pokud mi chce Chodec kameny vzít, bude se muset vypořádat se mnou. Už kvůli nim zemřel jeden můj bratr a život druhého je v ohrožení.“

„Slyším ve vašich slovech sílu,“ řekl Chodec, který stále dřepěl u ohně a hleděl do plamenů. „Znamená to, že kameny jsou v důvěryhodných rukou.“

Zalichotil mi, proto jsem nechal ruku klesnout a odhalil brož. Chodec zvedl oči a z dálky se na drahokamy zadíval. Zdálo se, jako by se pod jeho pohledem rozzářily jako tehdy za deště v temném lese.

„Ano,“ prohlásil velký Muž plání. „Je jich šest. Víc možná Ohnivec nepotřebuje.“

Vrátil jsem se zpět k ohni a otočil se v marné snaze zahlédnout Ramira, Danelu a Olivera, kteří čekali někde v podhůří. Místo toho jsem spatřil jen zapadající slunce, které rudou září halilo vše na západ od nás, takže jsem viděl jen noční mlhu stoupající z nedaleké nížiny a hru slunce a stínu. Po kraji se šerem nesl křik ptáků – liják je překvapil, proto nyní vzlétli, aby vyhledali vzdušné proudy a s nimi i sušší hnízdiště.

Neuvědomil jsem si, jak je pozdě. Najednou mi bylo chladno a cítil jsem se zranitelný. Naklonil jsem se blíž k ohni a natáhl k němu ruce, abych si je zahřál.

„Omlouvám se, Chodče. Co se týká nadpřirozena, jsem skoro úplný zelenáč. Nemám zdání, kdo je ‚Ohnivec‘, kolik kamenů potřebuje nebo k čemu. Ani netuším, jakou mají drahokamy cenu, ale nahlédl jsem do nich a viděl na dně podivné věci, a vím proto, že nejsou jen obyčejnou ozdobou.“

Muž plání přikývl. Pousmál se, vzal do ruky větev a prohrábl ohniště. Zčernalé dříví v plamenech se pod jeho dotykem rozlomilo a do vzduchu vylétly rudé jiskry a popel.

„Nikdy jste nepohlédl až na jejich dno, Solamnijče. To se už od Věku snů nachází u bohů. Tvrdí to legendy,“ řekl Chodec, když k nám přistoupil chlapec, který stál dříve na hlídce, a každému podal šálek průzračné, ohnivé tekutiny, vedle níž thorbardinský alkohol chutnal jako slabý čaj. Usrkl jsem a byl jsem si jist, že jsem udělal obrovskou chybu – že jsem spolkl lampový olej, louh nebo nějakou exotickou výbušninu. Ale Chodec na opačné straně ohně do sebe obrátil celý obsah šálku najednou.

Děkoval jsem bohům, že na mém místě nesedí Ramiro.

„Od Věku snů, Solamnijče,“ pokračoval Chodec. „Jako všechno z těch dob začíná i tento příběh bohem. Kameny nám přinesli bohové v době před Vyprávěním – předtím, než se kmeny shromáždily v Abanasinii a obnovily naše příběhy. Drahokamy nesou různá jména – glénské opály, boží oči, kameny přání. Ale ať už jim lidé říkají jakkoli, jsou magické a vzácné, protože nám odhalují vidiny, sny a slova, a to nejen naše, nýbrž i ostatních. Když byly používány moudře, pomáhaly našim po světě roztroušeným bratřím – Que-šu, Que-te, Que-nara, Que-kiri a ostatním – poznávat se navzájem navzdory vzdálenosti a letům.“

„Nejsem si jist, jestli vás chápu,“ přiznal jsem. Chodec se odmlčel a trpělivě vysvětlil.

„V našich kmenech existují Kronikáři – vy byste je asi nazvali knězi, ale jsou něčím víc. Kronikáři si totiž pamatují dějiny –

poutě našeho lidu po stovky pokolení až do časů, kdy mezi námi kráčeli bohové a ještě neexistovaly příběhy, které by se daly zapamatovat.“

„Kronikářovo břímě je vskutku těžké,“ řekl Šardos.

„Opály mu je ulehčily,“ pokračoval Chodec. „Když se vložily do kmenových korun, slavných čelenek vykovaných Reorxem během Věku snů, udržovaly vzpomínky. Každému kmeni připadla jedna. Stačilo, aby Kronikář pohlédl do božího oka, a uviděl, co se stalo a co se děje. Que-kiri mohli prostřednictvím opálů hovořit přes hory a vody s Que-šu. A také s minulostí.“

V korunách byly uchovány vzpomínky našeho lidu, které jsme zpívali a o něž jsme se dělili během Vyprávění.“

„Vyprávění?“ zeptal jsem se.

„Konkláve Lidu plání,“ vysvětlil Šardos. „Velké shromáždění všech kmenů, které se koná každých sedm set let. Vypráví se na něm kmenové dějiny a opravují se případné chyby tak, aby se tradice Lidu plání předávaly správně a skutky předků nebyly zapomenuty.“

Chodec kývl. „Každý z dvanácti kmenů vlastní jednu korunu,“ pokračoval. „Do každé koruny je zasazeno dvanáct opálů. Je to znamení naší jednotnosti, ale prý také magie. Kameny jsou mocné, ale teprve v bohem vykované koruně se spojí a zajiskří velkou mocí. Jen a jen v bohem vykované koruně.“

„Ale co ty... v mé broži?“ zeptal jsem se. „Vidím díky ním věci i *bez* koruny.“

„Vidiny, které odhalí dva opály, jsou pomíjivé. Ukáží cokoli, třeba tvář v oblacích, takže si každý, kdo do nich hledí, může obrazy vyložit po svém. Čím víc kamenů, tím jasnější vidina. Nejlepší je, když je jich celý tucet, přesně tolik jich má v každé koruně být. Říká se, že moudrost dvanácti kamenů zůstane Kronikáři po dlouhá léta – jakmile si korunu nasadí, už nikdy

nebude stejný.

Nemohu s určitostí říct, že tomu tak je. A stejně tak vám nemohu povědět, jaké nebezpečí hrozí. Říká se totiž, že když je do koruny zasazeno *třináct* opálů, nositel získá moc nad životem a smrtí.“

Pohlédl jsem na Šardose, který zavrtěl hlavou a zamračil se.

„Moc nad životem a smrtí?“ zeptal jsem se. „Co to znamená, Chodče?“

„Tím si nejsem jist,“ odpověděl Muž plání. „Ani nevím, proč by někdo po takové moci toužil. Slyšel jsem, že na rozkaz třináctého oka vstanou mrtví z hrobů, proto zůstává v každé koruně třinácté místo volné, aby nám tuto legendu připomínalo – abychom si pamatovali, že jsme dobrovolně odmítli to, co bylo zapovězeno. Až do této chvíle.“

Chodec si povytáhl rukáv jelenicové tuniky. Ukrýval pod ním náramek ze surové kůže, který se ve svitu ohně třpytil černýma očima. „Někdo se chystá tuto moc ovládnout, Solamnijče. Někdo čeká, až mu ji přinesete.“

12

„Ne tak rychle!“ varoval jsem, protože mě opět ovládla podezřívavost. Mohl snad mluvit o někom jiném než o sobě, o tom, že nás celou dobu sledoval a utábořil se tu, protože věděl, že přiletím k jeho ohni a vrhnu se po hlavě do vlastní zkázy jako nějaká krátkozraká, pomatená můra?

Uskočil jsem od ohně k místu, kde na mě ve tmě čekal uvázaný kůň. Ale Chodec zůstal sedět a zavolal na mě tichým hlasem, který působil téměř snově.

„Ne tak rychle, Solamnijče. Čekal jsem na vás, ale nejsem žádný zloděj.“

Zaváhal jsem a zůstal stát otočený zády k ohni i k Muži plání.

„Takže,“ řekl po chvíli ticha, „zůstaňte ještě chvíli a poslechněte si můj příběh až do konce. Váš bratr, ztracený v kameni a temnotě, vám za to jistě poděkuje.“

Obrátil jsem se k němu, zklidnil dech a uvolnil ruku na jílci meče.

Stejně bych nemohl odejít – ne bez Šardose, který se ani nepohnul a zcela se soustředil na Chodcův příběh. Zaklel jsem. Všude okolo byli lidé, za něž jsem byl odpovědný, a i když jsem toho muže znal sotva den, nemohl bych ho opustit o nic víc než Danelu nebo Ramira. Nebo koneckonců Brithelma.

Náhlý úprk ke koním, pryč od dějin a magie, byl prostě

směšný. Povzdychl jsem si a opatrně se vrátil k ohni. Instrukce sice káže, že rytíř má bránit chudé, utlačované a bezmocné, ale už se nezmiňuje o tom, jak velká, mocná a děsivá ona utlačující moc může být.

„Mluvil jsem o korunách,“ řekl Chodec. „O korunách, o jejich moci a o dobách, kdy je můj lid stále vlastnil a moudře používal.“

Kývl jsem a posadil se vedle Šardose, který se stále ani nepohnul.

„Zlobí války,“ pokračoval Chodec, „během Věku moci proměnily tyto šťastnější časy v pouhou vzpomínku. Všechny koruny byly buďto zničeny, poškozeny, nebo zmizely či ztratily všechny nebo alespoň valnou část kamenů. Poslední Vyprávění, které se konalo čtyři sta let před Zkázou, vy jí říkáte Pohroma, bylo vskutku žalostné. V našich dějinách se objevily velké mezery, protože ani nejmoudřejší z Kronikářů si nedokázal bez pomoci korun a kamenů zapamatovat všechny příběhy. A tak byli lidé odříznuti od otců a vzpomínek.“

„Ale tak to nemohlo skončit,“ zašeptal Šardos tiše a naléhavě. Světlo ohně si pohrávalo s jeho tmavou starou tváří a prázdnýma očima. „Váš lid nemohl dovolit, aby mu války ukradly vzpomínky.“

„A úkol samozřejmě připadl Que-nara,“ řekl Chodec.

„O Que-nara toho vím málo,“ řekl jsem. „Jen to, že jste nejpobožnější a nejvíce vizionářský kmen Lidu plání.“

„Nebo možná nejšťastnější,“ dodal Chodec a po tváři se mu rozlil široký, křivý úsměv. „Naše koruna zůstala jako jediná nepoškozená, proto jsme dostali za úkol zachránit vzpomínky.“

Půlka kmene se vydala pod zem, do tmy s mnoha hlasy, kde mezi plovoucími světly a v blízkosti velkého hada, který nese na hřbetě celou Solamnii...“

Skoro jsem se poezii starých legend usmál, ale Chodec neviděl

nic než plameny.

„Sestoupili pod zem chodbou, kterou znali jen Kronikáři a cestu k ní si předávali mezi sebou, když si mladý ozdobil hlavu korunou a starý odešel do věčného ticha. Jakmile sestoupili Que-nara do temnoty, vydali se v žilách země na hon za kameny.“

„Aby nahradili ty, které zmizely?“ zeptal jsem. Chodec ale pokračoval ve vypravování.

„My ostatní jsme zůstali nad zemí, abychom je střežili a zajistili, že přečkají závaly, zemětřesení, záplavy a posuny země. A po dobu vlády šesti náčelníků spolu Que-nara pod zemí a Que-nara nad zemí hovořili, protože šest kamenů si odnesli Que-nara pod zem a šest jich zůstalo na povrchu.“

Chodec se odmlčel. Vzhlédl ke mně a natáhl ruku. Jeho dlouhé, kloubovité prsty připomínaly větve. Věděl jsem, že si chce opály podržet. Mlčky a jen s drobnými pochybami a zdráháním jsem mu brož podal.

Dlouze na ni hleděl, jako by zíral do něčeho zamlženého a nepostižitelného. Jako by našel dno kamenů.

„A teď je na čase, abych vám pověděl o muži, který na vás čeká,“ řekl a vrátil mi brož. „Povězte mi, co vidíte, když se do božích očí zadíváte, Solamnijče.“

Ihned mě znovu přepadla podezřívavost.

„Nechcete mě nějak... zhypnotizovat, že ne? Chci říct, váš kmen zná určitě nějaký trik, jak uspat nepřítele, ne?“

„Samozřejmě,“ přiznal Chodec, „ale tohle není trik. Podívejte se do opálů, Solamnijče.“

Zdráhavě jsem uposlechl. Vypadaly jako černá jezírka a odrážely světlo ohně a vycházejícího rudého měsíce, ale pod odrazem se něco pohybovalo. Naklonil jsem se blíž a zamžoural. Kameny se opět rozzářily jako předchozí noci na mýtině a já se otřásl, protože jsem si vzpomněl, kam mě jejich zář zavedla, a kam

já naopak zavedl Alfrika.

Najednou jsem spatřil, jak se v hlubinách kamenů třpytí a pohybují postavy. Měl jsem dojem, jako bych je pozoroval krystalem, jako by v srdci ohně existovaly okno nebo dveře, kterými procházely nejasné tvary ve vlnící se temnotě. Svět v drahokamech už dávno přestal existovat a já věděl, že se dívám do hlubin minulosti.

* * *

Bylo jich dobře dvacet, možná dokonce dva tucty. Oblak v kamenech zastíral jejich postavy, takže se daly jen těžko spočítat. Ale jejich peří a symboly naznačovaly, že patří ke Que-nara.

Obklopoval je les – neuvěřitelně jasný les, který se třpytil mořskou modří. Možná to byly lesy v jižním Hýlu, které v následujících letech zničila Pohroma. Nikdo mi totiž nemusel říkat, že hledím do dávných dob před výnosy kněze-krále a před Zkázou, i když bych ani za život nedokázal říct, odkud to vím.

Zatímco jsem přihlížel, rozbili Que-nara tábor na mýtině. Staří lidé a děti rychle a obratně nasbírali dřevo a zapálili pomalu hořící, zlatý a zelený oheň bez dýmu a kameny, do nichž jsem hleděl, se na okrajích zatřpytily vypůjčeným svitem.

Kus od ohně dřepěl mladý muž s koženými kosočtverci a kostěnými hvězdami zapletenými v hustých vlasech a pozorně hleděl do sepnutých dlaní. Zpočátku mě nezajímal, protože jsem myšlenky upíral k táborovým ohňům a k rodinám schouleným okolo, ale kameny mi je odmítly ukázat a raději soustředily můj pohled na mladého muže na okraji světla.

Neznal jsem jeho jméno. Netušil jsem, proč bych ho měl znát, i když na tom kameny trvaly, a první, co mě napadlo, když jsem se na něj a na jeho podivné chování zaměřil, bylo, že nevím, jak se

jmenuje.

Vzápětí jsem si uvědomil, že se jedná o mladého muže, který na mě promluvil z vidin – který unesl mého bratra Brithelma.

Hovořil jsem s ním před čtyřmi nocemi, a přesto byla tato scéna stará dvě, možná tři století. Bylo to jako zahlédnout světlo Chemoše, které podle astronomů dosáhne k lidskému oku až desetiletí poté, co vylétne z hvězdy.

Cítil jsem, jak mě Chodec po celou dobu sleduje. Jeho přítomnost mi však nedělala starosti. Soustředil jsem se na mladíka v kameni, na minulost, která se přede mnou rozvíjela, jako by historická freska na chodbě hradu Di Caela náhle ožila před mým žasnoucím zrakem.

Bezejmenný mladík držel v ruce korunu – korunu z propleteného stříbra, do kterého bylo zasazeno čtyři, pět, šest opálů. Jen obtížně se dalo říct kolik.

Zavrtěl jsem hlavou a kameny obrátily můj zrak k opálům v koruně. Kameny uvnitř kamenů uvnitř kamenů, jako když na protilehlých koncích chodby stojí zrcadla a oko navždy spolkne něco jako věčnost.

Ponořil jsem se hlouběji do tmy opálů a scénu pohltila temnota. Všude okolo byla tma...

„Počkejte,“ řekl Chodec a já na rameni ucítil silnou ruku. „Dál už nechodte. Tak se ztratil i on, protože rozezvučel dno kamenů.“

Rozezvučel dno kamenů? Další tajemství a hokus pokus. Ale něco uvnitř opálů mě lákalo, takže jsem musel sebrat všechny síly, abych odolal, a přesto jsem si nebyl jist, zda se mi to podařilo, nebyl jsem si jist...

Tlak na mém rameni zesílil.

„Dobře,“ řekl Chodec. „Teď se můžete podívat, co se stalo.“

Opět jsem spatřil mladého muže, tentokrát s korunou na hlavě a fanatickým úsměvem na rtech. Děti Lidu plání se ho stranily,

dospělí se od něj odvraceli, až jeho jediným společníkem a důvěrníkem byla koruna, s níž hovořil u ohniště.

Lidé ho podezřívavě sledovali a před spánkem vyrývali do země ochranná znamení.

Brzy cestoval míli za nimi. Nedovolili mu přiblížit se. Doprovázel ho hlas, chladný, tajemný, našeptávající. Slyšel jsem, jak s nim mluví, jak mu říká...

Tak dopadnou všichni lidé obdarovaní bohy. Tvé oči vidí věci, které teprve přijdou, a když se budeš dívat dost dlouho, příteli, spatříš dobu, kdy všichni Que-šu porozumí tvým darům a budou naslouchat tvým věštбám.

Potom, řekl hlas a zemi, po které mladík jel, náhle pokryly lesklé čepele ledu, potom ti povím, co jim máš říct. Budou tvá slova považovat za proroctví a přijde čas, kdy budeme znovu kráčet mezi vámi.

„Jak si přeješ, Sargonasi,“ řekl mladík.

„Sargonasi!“ zvolal jsem a odtrhl oči od kamenů.

„Sargonas Druh,“ řekl Šardos tiše. „Princ Temného panteonu.“

„Vím, kde v příběhu jste, Solamnijče,“ řekl Chodec, „protože jsem ho sám viděl už mnohokrát. Jen bohové vědí, jakou dohodu Kronikář a bůh v těch temných časech uzavřeli.“

Vyměnili jsme si neklidné pohledy. Nakonec se Muž plání chabě pousmál.

„Ještě počkejte, sire Galene, protože příběh neskončil.“

V kamenech jsem uviděl skalnaté podhůří a kruh kamenů v pochmurné krajině.

Lid plání Kronikáře obklíčil a náčelník přednesl jeho obvinění.

„Falešné proroctví,“ říkali, „kažení mladých, zaklínání a ničení země.“

„Ničení země?“ zeptal jsem se.

„Kdo ví, zda otřesy v horách nejsou stále jeho dílem,“ řekl

Chodec. „Jeho a temného prince, kterému slouží.“

Chystal jsem se znovu zadívat do kamenů, ale Muž plání mávl rukou.

„Už jste viděl dost,“ řekl. „Dál už se nedívejte, protože obřad vyhoštění z kmene je soukromý.“

Kameny z Kronikářovy koruny si mezi sebou rozdělili starší, podle tradic ho připravili o oko a ránu zacelili doběla rozžhaveným oštěpem.“

Zalpal jsem po dechu a tvrdě polkl. Na můj vkus to bylo trochu moc kruté a barbarské.

„Pr... proč *oko*, Chodče? Proč toho chudáka prostě... nevyhnali? Celý ten obřad a vypichování mi připadají příliš surové.“

„Vlastně se zachovali laskavě, Galene,“ prohlásil žonglér, pohnul se a natáhl vyzáblé staré nohy k ohni. Znovu mě napadlo, odkud Šardos všechny historky zná.

„Tedy laskavě svým vlastním, drsným způsobem,“ pokračoval stařec. „Sice tím vyvrheli ublíží, ale zároveň ho v jistém ohledu ochrání. Pro ostatní Lidi plání je to znamení, že je vyděděnec a nesmí být přijat do kmene, ale také mu nikdo nesmí ublížit, protože musí trpět za své chyby.“

„Stejně mi to připadá kruté,“ trval jsem na svém a Chodec se zamračil.

„Co by udělali se zrádcem Solamnijsí rytíři?“ zeptal se.

Tím jsem si nebyl tak docela jist, ale připustil jsem, že Instrukce by trvala na něčem drastickém a bezpochyby hodně dramatickém.

„Přesně to jsem si myslel,“ odvětil Chodec s uspokojením a dokončil příběh. Vyvrhel opustil Que-nara, ale předtím ještě ukradl korunu a jeden z opálů. Celé měsíce potom cestoval bezútešnou krajinou a řídil se radami hlasu, který se usadil v

chladném stříbře koruny na jeho hlavě a hovořil s ním jediným, nepřírozeně se blýskajícím opálem.

Po týdnu putování si už mladý Kronikář nebyl jist, zda hlas patří bohu, kameni, koruně nebo možná jeho vlastnímu věsteckému daru, a gratuloval si ke svým „vědomostem a jasnozření“. Pouť ho nakonec zavedla na stezku, kterou znal jako Kronikář Que-nara, k tajnému tunelu ke zbytku kmene, který se ukrýval hluboko pod horou.

„Už byl téměř u nich,“ řekl Chodec a jeho temné oči byly pochmurné a děsivé, „když se po páteři světa rozšířila Zkáza, země se otevřela a nic už nebylo jako dříve...“

„Přece nevěříte,“ naléhal jsem, „že tento Kronikář je...“

„Říká si Ohnivec.“

„Že tenhle... Ohnivec... je nějak zodpovědný za Zkázu.“

Chodec zavrtěl hlavou. „To nemohu říct. A také mě mate, že přežil šest náčelníků.“

To mě sice taky mátló, ale dění kolem Lidu plání bylo plné ponurých tajemství.

„Jak... jak víte, že je s nimi? Chci říct s Que-nara pod zemí?“

„V posledních několika týdnech jsem ho viděl, mluvil s ním,“ řekl Chodec a rychle načrtl do prachu u ohně ochranné znamení. „Vysmívá se nám a tvrdí, že jeho zmrzačený zrak zvítězil nad našimi zbraněmi.“

„Co to znamená?“ zeptal jsem se.

„Že ho lidé pod zemí přijali mezi sebe navzdory jeho zranění. Musel je nějak ošálit, protože ho nyní bez námitek následují a nastane čas, kdy jeho koruna bude opět celá – tvrdí, že do ní nezasadí jen dvanáct, nýbrž třináct kamenů, a získá tak moc nad životem a smrtí.“

„A já mířím rovnou k němu a nesu mu přesně to, co hledá?“ zeptal jsem se nervózně.

„To, co hledá, ho může nakonec zničit,“ namítal Chodec. „Ohnivce má pravdu, víte? Já proti němu nic nezmůžu. Jeho zraněné oko bude jistým způsobem *mojí* zkázou. Protože i kdybych našel cestu do temného království pod horou – když Ohnivce odešel, vzal si tajemství s sebou – nemohl bych mu ublížit, protože mi zákon svazuje ruce.“

Dřepěl jsem a zmateně mlčel. Šardos si vedle mě neklidně odkašlal a klackem prohrábl oheň.

„Tím chcete říct, že se vaši lidé nesmí Ohnivce dotknout? Ani aby se zachránili?“

„Dokonce ani kdyby nás napadl. Chystá se nám ublížit tím, že nám ukrade vzpomínky, ale kdybych na něj vztáhl ruku, porušil bych zákony svého lidu.“

Ale,“ pokračoval a zelené oči se mu potměšile zaleskly jako opály, „to neznamená, že nemohu dovolit, aby ho zastavil někdo, kdo nepatří k mému lidu. Nebo že by mě to nepotěšilo. Protože ruce, které Ohnivce zničí, budou psát dějiny. Ováží rány a sjednotí rozpolcený národ. Možná mám být pouze svědkem. Někdy je konáním čekání.“

Bezradným podkrovím mezi mýma ušima poletovaly zmatené můry.

„Promiňte, Chodče,“ řekl jsem nakonec, „ale já nemám, co je potřeba k psaní dějin. Obávám se, že mi jde jen o bratra a až ho dostanu zpět, můj spor s Ohnivcem pravděpodobně skončí. Nejsem žádný hrdina.“

A abych svá slova dokázal, pověděl jsem mu *celý* příběh o tom, jak jsem opály získal, že jsem je dostal kdysi dávno od záludného mága jako úplatek za zradu Bayarda Ostromeče a také své rodiny. Drahokamy jsem s sebou tahal během celého honu na Škorpióna – ze zaprášených komnat mé tvrze do iluzorních komnat té jeho, a navzdory dlouhé době, kterou v mé společnosti strávily, toho o

nich nevím o nic víc, než když jsem je chamtivýma rukama sebral.

„Samozřejmě jsem přežil,“ dokončil jsem a zamžoural na temnou postavu, která stála v místech, kam už světlo ohně nedosáhlo. „Ale na únik ze Škorpiónových spárů jsem vypotřeboval všechnen důvtip, chytrá slova i odvalu. Obávám se proto, že už se mi těchto ctností nedostává.“

„Ale samozřejmě že jste přežil. A to už samo o sobě něco znamená. Noc je dlouhá,“ dodal Chodec náhle, „a vás čeká cesta. Teď už jistě víte, že vám nechceme ublížit, proto byste měl ve svém táboře spát klidně.“

Opět se pokřiveně usmál a řekl: „Slyšeli jsme o vašich kamenech, o tom, že už na ně Ohnivec čeká. Takové věci nám dělají starosti. Proto jsme je toužili najít a přesvědčit se, že ruce, do nichž padly, jsou... něžné a budou je dobře střežit.“

„Já toho taky spoustu slyšel, Chodče,“ řekl jsem. „Z dálky jsem viděl ohně, v horách i v kamenech. A můj bratr je někde pod horami a ten druhý...“ Zajíkl jsem se.

Pořád bylo příliš brzy mluvit o Alfrikovi. Chodec vstal od ohně, pomalu a velkoryse poodstoupil a nechal mě na okamžik samotného s mými myšlenkami.

„Chodče?“ řekl jsem nakonec, když jsem se znovu vzchopil. „Co víte o mém bratrovi? O tom, kterého unesl Ohnivec.“

„Jen to, co jste mi řekl vy, Solamnijče,“ odpověděl a vrátil se zpět na světlo.

Pohlédl na mě téměř laskavě a já se postavil a pomohl vstát Šardosovi. Všichni tři jsme se vydali k okraji tábora. Mezi dvěma vysokými balvany jsem na západě uviděl hořet oheň a ze stejného směru se k nám přes dlouhé míle nesl Ramirův smích, bezpochyby povzbuzený lahvinkou Thorbardinského orla.

„Teď už vám věřím, Solamnijče,“ řekl Chodec tiše. „Dobře se postaráte o kameny i o můj lid.“

„Ale proč? Proč mi věříte? Přeji vašemu lidu i jeho historii vše nejlepší, ale mě zajímá jen bratr a nic víc. A udělám *cokoli*, abych ho osvobodil.“

„To už samo o sobě něco znamená,“ řekl Muž plání prostě. „Věřím, že bohové mému lidu vždy něco sešlou. Zdá se, že vy jste jediný strom na pláni.“

„To mi zrovna odvahu nedodává, Chodče.“

„Pak se máte o odvaze co učit,“ řekl Chodec tajemně a odvedl mě ke koním.

* * *

Cesta zpátky do tábora byla osamělá. Lily se plahočila vpřed, dozajista vyčerpaná hrůzou z oděvů Lidu plání. Šardosův kůň, kterého jsem vedl vzhůru skalami, funěl a frkal a staroch zatím chrápal v sedle.

Já se pak potýkal s vlastním břemenem. Tížily mě kameny. Vždy jsem nenáviděl zodpovědnost, která mi neumožňovala komandovat lidi okolo, a celá tahle podivná věc s Ohnivcem, korunou a vidinami mě zneklidňovala dvojnásob.

Čekání možná je konání, ale tu noc mi připadalo, že nedělám vůbec nic.

Ve tmě na stezce, která stoupala stále prudčeji k slabému světlu ohně v táboře, mě napadlo, že bych kameny možná mohl podstrčit Šardosovi.

Ale stařec za mnou se ve spánku spokojeně usmíval a já věděl, že to neudělám – že nezvolím zbabělý únik. Ani za život jsem však netušil, co tedy budu vlastně dělat.

13

„A co ostatní?,“ zeptal se malý chlapec dřepící nad několika hromádkami oblázků a větviček, které během Kronikářova vyprávění přesunoval z místa na místo. „Ti na hradě a v Kronikářových jeskyních?“ Kronikář kývl a usmál se. Rukama v rukavicích nad ohněm pomalu svíjel a elegantně ohýbal stříbrné dráty.

* * *

Tady je příběh, jak mi ho vyprávěla lady Enid, ostatní rytíři a sluhové, a pár věcí, které mi v nestřežených okamžicích prozradil sir Bayard. Odhaluje, co se stalo v naší nepřítomnosti.

Bayard se zpočátku choval jako za starých časů a obvyklým zdvořilým způsobem se snažil vypořádat s hysterií, která ovládla hrad Di Caela, když jeho obyvatelé zjistili, že Danela zmizela.

Všechno to spravedlivé a moudré vládnutí sice nebylo špatné, ale Bayarda brzy přepadl neklid, protože už na konci prvního dne po našem odchodu udělal vše, co mohl a co ho napadlo, a nevěděl, jak dál. Ne že by na hradě nebylo dost práce, ale Bayard měl dobrodružnou povahu a postrádal trpělivost a dovednosti potřebné ke spravování sídla.

A v tu chvíli začíná skutečný příběh.

Minuly sotva tři noci a Bayard už skoro šplhal na Kočičí věž. Sluhové si mezi sebou začali šeptat a rytíř zatím ležel na ošetřovně, kde o něj pečovala Enid, která měla plné ruce práce s neklidným manželem a ještě neklidnějšími poddanými. Tři léčitelé se neustále a podrážděně skláněli nad zraněným rytířem a potírali mu nohu texturním kamenem. Kameny kouřily a vypouštěly sladké vůně, ale Bayarda už dávno přestaly fascinovat a staly se součástí nudné každodenní rutiny.

Na druhou stranu mladý Brandon Rus byl jediným stříbrným paprskem na Bayardovu pochmurném horizontu. Brandon s ním hovořil o sokolnictví a o koních a věděl o těchto zálibách víc než půl tuctu dvakrát starších rytířů. Věděl však o nich tolik právě proto, že se jim neustále věnoval, takže trávil většinu dne v lesích na východ od hradu, neklidně cválal na koni a lovil.

Někdy zrána, když se zvedl vítr, slýchával Bayard v dálce jeho lesní roh. V takových chvílích se obvykle neklidně vrtěl a křičel na léčitely, protože ho ovládla zcela nesolamnijská žárlivost.

Ale přesto sira Brandona rád vídal. Rozhovory s ním představovaly pro Bayarda příjemné rozptýlení od truchlivých návštěv sirů Elazara a Fernanda, ponurých Solamnijců, kteří dokázali mluvit jen o porušování pravidel a o ztracených opálech. Když se ale léčitelé odebrali na lůžka a přepracovaná Enid si zdírmala v křesle, protože ji péče o manžela a jeho bavení zmohly, zůstával Bayard sám se svým nepohodlím, samotou a nudou, které přerušovalo jen vzdálené kukání jediné kovové kukačky, jež přežila Enidino tažení za novou výzdobu hradu, který sir Robert roztěkaností a špatným vkusem během let zcela znetvořil. V těchto osamělých hodinách, kdy mu jedinou společnost dělal pták, by Bayard uvítal dokonce i Elazarovu návštěvu, i když věděl, že by toho do několika minut litoval.

A tak se sir Bayard Ostromeč třetího dne rozhodl své okolí

oživit. A začal tím, že si z okna ošetřovny udělal střelnici.

Enid tedy otevřela okenice a celá promočená neustávajícím lijákem uhnula z poledního šera, tři upocení a zmáčení léčitelé odnesli Bayarda i s postelí k řečenému oknu a stejně zmáčený a zachmuřený sluha postavil ve středu nádvoří dva terče. Brandon Rus, pravděpodobně jediná stále suchá osoba v onom křídle hradu, si pak přitáhl židli blíž k Bayardovu lůžku a přinesl mu kuš.

„Musíte počítat s výškou, vzdáleností a deštěm, sire Bayarde,“ vysvětlil zdvořile, zatímco s Rafaelovou pomocí natáhl tětivu, vložil do kuše šíp a mírně ji sklonil. Klidně stiskl spoušť a šíp vylétl do lijáku.

Rafaelovo zvolání přehlušilo neutuchající šumění deště. Sir Brandon zasáhl střed terče.

Pousmál se a podal kuš Bayardovi.

Ten mu ji trucovitě vrátil.

„Na lůžku se nabít nedá, pane,“ souhlasil mladík a nabil ji pro zahanbeného rytíře.

„Mám zraněnou nohu, ne ruce, chlapče!“ vyštěkl Bayard. Mezi muži se rozhostilo nepřijemné ticho. Potom podal Brandon kuš opět Bayardovi.

A ten míjel a míjel a míjel. První šíp přelétl vysoko nad terčí a zapíchl se do stříšky nad výběhem. Plátno napnuté tíhou nasbírané vody se roztrhlo a zalilo nešťastného podkoního, který pod ním hřebelcovat klisnu. Ta se rozběhla pryč a nechala zmáčeného chlapce stát na místě s kartáčem v ruce.

Druhý šíp se terčí o něco přiblížil, ale přesto ho nezasáhl. Třásl se zabodnutý v místě, kde ještě před vteřinou stál na hlídce mrzutý voják.

Třetí šíp se odrazil od parapetu zpět do ošetřovny, prolétl Rafaelovi mezi nohama a připíchl Bayardovu příkrývku ke stěně.

Bayard pohlédl na sira Brandona, který si obezřetně odsunul

židli dál od lůžka. Vypadalo to, že se střílením pro dnešek skončili.

* * *

A tak nastal čas přivést trpaslíky a psy.

Třetího dne Bayardova polehávání totiž zastihl déšť na cestě karavanu pěti trpaslíků, kteří se vydali na dalekou cestu z Thorbardinu na sever do Palantasu, aby tam směnili nebo prodali za nemožnou cenu pět sudů Thorbardinského orla. Byli proto nuceni vyhledat úkryt pod nejbližší střechou, která patřila zrovna hradu Di Caela. Podle solamnijského zvyku Enid pětici z Thorbardinu ubytovala. A podle zvyku se jim také měla postarat o zábavu.

Čehož se rád ujal Bayard.

Pokoj na ošetřovně podstoupil bizarní proměnu. Dveře byly otevřeny a v několika případech úplně odstraněny. Stoly byly stejně jako skříně s povlečením úhledně naskládány na sebe. Výsledkem bylo, že čtyřmi komnatami ošetřovny nyní vedla kruhová cesta, která začínala i končila u Bayardova lůžka, jež zadýchání a upocení léčitelé odnesli zpět na původní místo.

Široký okruh. Byl sice narychlo postavený, ale na psí závody stačil, obzvláště když při nich kolovaly peníze a alkohol.

A kolovaly hojně, protože hned druhou noc, kterou trpaslíci na hradě strávili, začaly závody. Bayard koupil jeden ze sudů Thorbardinského orla za cenu, kterou sir Robert prohlásil za „zlodějskou“ – tedy až do třetí skleničky, kdy se zlodějem stal špic, který se v poslední zatáčce závodní dráhy klidně posadil, nechal se předběhnout bíglem a buldokem a připravil tak sira Roberta o hromadu peněz, kterou na něj vsadil, protože spoléhal na psovu rychlost a výdrž.

Sir Robert požádal Brandona o kuš, protože zamýšlel psa v

návalu hráčské zuřivosti zastřelit. Brandon s Bayardem si vyměnili pohledy. V tu chvíli už byli jediní střízliví v komnatě a jejich střízlivost je varovala, že půjčit siru Robertovi kuš by byla skutečně riskantní hra s možná až příliš vysokými sázkami.

Sir Brandon proto raději odvedl Roberta do postele, přičemž na podestě schodiště vedoucího do třetího patra to vzdal a prostě si přehodil starce přes rameno.

A tak zůstal Bayard v přízemí, sice střízlivý, ale aspoň ne sám. Byli tu sir Andrew i Gileandos. Elazar chrápal pod stolem, který tvořil první zatáčku psího závodiště, zatímco Fernando, oděný do obřadní zbroje, kterou rád nosíval starý Simon di Caela, než se rozhodl, že je leguán, se marně pokoušel rozkazovat všem okolo – trpaslíkům, strážím, pážatům i psům.

Těsně po začátku druhého závodu vstoupila do pokoje a do té společnosti Enid. Fernando se k ní otočil. Zaburácel na ni, ať se vrátí tam, kam patří.

Místnosti ztichla a všichni, opilí i střízliví, se k Fernandovi otočili. Enid se k starému bláznovi, jenž překročil hranici, kterou se nikdo – rytíř, trpaslík, sluha ani pes – překročit neodvažoval, ledově a povýšeně obrátila. Enid se totiž do rodu Ostromečů jen přivdala. V žilách jí kolovala krev di Caelů.

Popravdě byla *ta* di Caela.

Psí závody byly prohlášeny za ukončené. Nikdo si tak docela nepamatoval, jak se Fernandovi ještě tu noc podařilo vrátit zpět na jeho pětadvacet mil vzdálené sídlo na úpatí Granátových hor. A co víc, byl zabalený do prostěradel a měl zhmožděnou hlavu a ramena. Modřiny přesně odpovídaly řezbám na chybějící noze stolu v první zatáčce psího závodiště.

Sir Elazar sice na hradě zůstal, ale byl rovněž samá modřina, protože se stal obětí padajícího nábytku, jak Rafael zjistil následujícího rána.

Trpaslíci ještě dopoledne zmizeli, Elazar si balil věci, psi byli opět zavřeni do kotců a jejich noc slávy se stala součástí historie di Caelů. A tak hradního pána opět připravili o zábavu a zanechali ho nemohoucího a uvězněného na ošetřovně.

* * *

Což Bayarda přimělo obrátit pozornost k dokumentům rodu di Caela.

Dlouhé dva roky manželce sliboval, že „až bude mít čas a příležitost“, udělá pořádek v knihovně – v kronikách a dějepisných svazcích, denících, žurnálech, seznamech a soupisech, v nichž di Caelové vedli různé záznamy. Enid doufala, že v nich po zoufalém listování odhalí, kde najít ztracený uzávěr studny, čímž by se odvrátilo nebezpečí záplav. Ale také ji potěšilo, že se manžel začal zajímat o každodenní chod sídla a vyváženost příjmů a výdajů.

Během hodiny byl chudák úplně zahlcen. Čísla kolem něj svištěla jako nepřátelské šípy a brzy dospěl k názoru, že největší výhodou potulného rytíře je, že se nemusí věnovat počtům a rozpočtům.

„Matematika je stejně dobrá tak akorát pro gnómy,“ zabručel, odsunul stranou účetní knihy a sáhl po posledních vůlich. Ty samozřejmě nabízely lepší počtení, protože vždy představovaly hlavní zbraň rodu di Caela.

Bayard Ostromeč se v nich dočetl o rodových svárech a neshodách, které trvaly celá pokolení, protože nejeden di Caela vlepil i po svém skonu posmrtný políček jednomu nebo více potomkům. Většina starších synů, kteří se dali na církevní dráhu, zdělila otcovu oblíbenou nevěstku, zatímco choulostivé neteře podědily strýčkův záchodek. Ale některé odkazy nebyly až tak

veselé. Evana di Caela obdržela od matky jen kus hovězího, aby si uvědomila, co se stane s „tučnými a tupými tvory“. Laurantio di Caela zase získal od strýce dýku s tajemnou radou, aby „udělal, co je nezbytné“.

Lady Mariela odkázala Enid, která v té době byla ještě nemluvně, padesát koček. Bayard si vzpomněl, jaká smrt stařenu potkala, a potměšile se zasmál.

„Jak je podle ní měli asi krmit?“ zeptal se poťouchle. Ale pak mu zrak padl na útržek dokumentu – mohl být starý celá staletí a nebyl větší než Bayardova dlaň. A přesto byl popsán vytríbeným písmem, které bylo překvapivě a děsivě povědomé.

Kde ho jen...? přemýšlel, pak si uvědomil, že patří Benediktu di Caela.

Zase ty, starý nepříteli, pomyslel si Bayard, protože to skutečně bylo Škorpiónovo písmo, které si ho našlo po čtyřech staletích a darebákových několika úmrtích.

Nic jsem nezdědil, proto mohu svým dědicům předat jen málo. Můj otec a hejno supů, kteří si říkají moji bratři, se o to postarali.

„A my taky, ty starý lupiči!“ zasyčel Bayard a překvapilo ho, jakou zlost na mrtvého mága stále má. Odfrkl si a podržel útržek na světle.

Proto odkazuji následujícím pokolením chaos, katastrofy a prokletí. Hrad Di Caela bude nakonec můj, protože se do něj budu vracet, dokud ho nezískám.

„Nebo někdo nezlomí kletbu,“ prohlásil Bayard vítězoslavně, ale pak se zamračil, když dospěl ke konci dokumentu.

A pokud se tobě, osobo, která čte moji vůli, podařilo kletbu zlomit, přestaň si blahopřát. Pokud jsi zvítězil, připrav se na to, že ti hrad Di Caela sebere zkáza země. Nakonec přijde, přesně jak bylo předpovězeno, a bude nezastavitelná jako podzimní deště a příchod jara. O to už jsem se postaral. Pod tvýma nohama a z dosahu myšlenek, dějin, a dokonce i představ jsem uvedl do chodu přístroj. Od počátku času čekaly v zemi mezi Vingaardskými horami a Solamnijskými pláněmi, a dokonce i pod základy tohoto vražedného domu jisté síly na mé vedení, a ty je brzy poznáš. Možná můj přístroj odhalíš, ale nepodaří se ti ho zastavit mečem ni šípem. Možná jsem mrtvý, když tyto řádky čteš, ale věř, že v nějakém temném, bezútěšném koutku nebe se vysmívám tobě i všem, kdo tě následují v pošetilé víře, že má moc je u konce.

Bayard té noci nezamhouřil oko. Nohou mu vystřelovala ostrá bolest a hlavou se mu honily neklidné myšlenky, které ho mátlý mnohem víc než jakákoli čísla, jak se snažil rozluštit poslední vůli, pochopit podstatu „přístroje“ a umlčet temný smích. A také si dělal starosti o mladíka v horách a jeho nesourodé společníky.

* * *

Teprve po týdnu se Bradleymu, jednomu z hradních stavitelů, podařilo prozkoumat základy a sklepení hradu a prověřit, jaké škody na nich zemětřesení napáchalo. A přitom objevil v jedné z kobek puklinu.

Nebyl to velký otvor, jak ujistil vylekaného Bayarda a pochrupujícího sira Roberta, ale přesto byl nebezpečný. Velké zřídlo pod hradem totiž trpělo tlaky mimořádně deštivého období a bezpochyby už přetévalo a bublalo hluboko ve skále. Stačil jediný posun země a voda by vytryskla podlahami a všichni by se

utopili v hradní nádrži.

Bayard to stále nepovažoval za velký problém. Uklidňoval se a říkal si, že se o to postará později. Až do chvíle, kdy mu mladý muž oznámil, že se za puklinou rozkládá síť tunelů a chodeb.

V tu chvíli si začal dělat o hrad větší starosti, protože nikdo nedokázal říct, jaká havěť nebo temní tvorové mohou z hlubokého ticha země vylézt. A samozřejmě si také vzpomněl na Škorpiónovu závěť a napadlo ho, jestli to nesouvisí s jeho poslední nadpřirozenou hrozbou.

Bylo to přitažené za vlasy, příliš mnoho náhod. Z hlubokého ticha nudy volalo Bayarda Ostromeče něco do zbraně.

„Chci se na tu štěrbinu podívat,“ rozkázal a bolestivě se zvedl na lůžku. Léčitelé, kteří ustoupili do vzdálených koutů místnosti v úctě k soukromí svého pána, nyní přispěchali blíž s textrálními kameny v rukou.

„Toho šarlatánství už bylo dost,“ obořil se na ně Bayard a mávnutím ruky je poslal pryč. „Pokud už se nemůžu bavit, tak aspoň nastolím pořádek.“

Navenek se sice Bayard tvářil přísně, ale uvnitř se při vidině dobrodružství usmíval. Pokusil se vstát. Nohu měl neuvěřitelně těžkou a slabou a bolest se sice dala snést, ale byla ostrá.

Posadil se na okraj postele. Jeden z léčitelů se opět přiblížil a rozčileně mával rukama. Bayard ho znovu poslal pryč.

Přistoupili k němu stavitelé a nabídli hradnímu pánovi pomoc.

Léčitelé ucouvli. Jeden se pokradmu vydal ke dveřím ošetřovny a chystal se odběhnout, jen co se Bayard nebude dívat – mínil najít lady Enid, která byla jedinou osobou na hradě, jež dokázala jejich pána uklidnit.

„Už ani krok, léčiteli,“ vyštěkl Bayard, „jinak tě přinutím vypít všechna projímadla, která tu máš.“

Všichni tři léčitelé se zastavili tak zprudka, až jim kolem

kotníků zavířily hábity. Vypadali jako vyzáblé, vousaté stožáry.

„Přiveďte mi Brandona Ruse,“ obořil se na zmatené stavitele. „Je na čase, abychom z hradu vymetli pavučiny, a k tomu budu potřebovat pomoc statných druhů ve zbrani.“

A ostatních taky, pomyslel si ironicky. Andrewa a Rafaela, a možná dokonce – u všech bohů! – i sira Roberta. V takovém případě budu muset dát pozor, aby se mi neztratili nebo nerozutekli, aby je něco nerozdrtilo nebo nepřipravilo o údy. Ale možná vezmu i je, i kdyby jen proto, abych zabránil hádkám, fňukání či soubojům v případě, že bych některého z nich vynechal.

* * *

Sestoupit do sklepení hradu Di Caela nebylo nic snadného ani pro zdravého muže. Schodiště bylo úzké a prudké, skoro kolmé – a bylo postaveno v době, kdy muži buďto dělali delší kroky, nebo se považovali za vyšší, než ve skutečnosti byli. Schody byly mokré, porostlé mechem a kluzké jako půda venku po dvanácti dnech deště.

Dokonce i mladí a hbití stavitelé měli problém po nich sejít. Takže ti, kdo je následovali, mohli očekávat skutečné potíže.

Brandon Rus byl nejmladší z rytířů a mrštnější než ostatní. Zapřel se o stěny a trval na tom, že půjde první, aby „zbrzdil pád“ nešťastníka, kterému by nad ním uklouzly nohy.

Ale ani samotný Brandon si nevedl zrovna nejlépe. Dvakrát už zakopl a stavitelé, kteří ho dávno předběhli, pokaždé vyskočili a otřáslí se, protože se obávali laviny kovu, kůže a rytíře, která by je smetla, kdyby sir Brandon ztratil rovnováhu docela.

Za mladým Brandonem Rusem kráčela ta nejnemožnější skupina Solamnijců, jakou se kdy Bayardovi podařilo shromáždit.

To si alespoň myslel, když s paží kolem ramen Andrewa Cestybrana sestupoval dolů v průvodu nepohodlně smáčknutém jeho zraněním a nevelkou šířkou schodiště.

Sir Andrew po celou dobu kašlal a proklínal temnotu a vlhký vzduch. Sir Robert di Caela, který se k nim přidal navzdory Bayardovým protestům, na tom nebyl o nic lépe. Bayard se siru Andrewovi v soukromí zmínil, že by ocenil, kdyby se postaral o to, aby se sir Robert nezasekl v nějakém podzemním výklenku nebo svou povznesenou náladou nestrhl zával či lavinu. Sir Andrew slíbil, že Robert je „v dobrých rukou“.

To Bayarda neuklidnilo.

Zbytek průvodu tvořili sluhové – světlonoši a nosiči. Byli mezi nimi i dva zákopníci, ale Bayard si byl jistý, že dokáže jejich talent využít i nevojenským způsobem. Přidal se k nim také učitel Gileandos, který poletoval kolem sirů Roberta a Andrewa jako mûra a tlachal o rozdílu mezi stalaktitem a stalagmitem a o tom, jak si zapamatovat rozdíl, až mu sir Robert navrhl, aby nesl lucernu a „pro jednou byl užitečný“.

Nakonec jich do hlubin země, kde na ně čekalo neznámé nebezpečí, sestoupilo téměř dvacet – „malá armáda“, bručel si pro sebe Bayard s mírným odporem, protože si představoval, že vstříc dobrodružství vyrazí jediný rytíř nebo nanejvýš skupinka dvou, tří či čtyř mužů.

S takovou tlupou měli početní výhodu na své straně, ale Bayard si přiznal, že ho to nijak netěší. Jeho společníci se k němu tak tiskli, až si připadal jako vesnický učitel či vychovatel na výletě s nezbednými dětmi.

* * *

„Jak... jak to tam uvnitř vypadá, Bayarde?“ zeptal se sir Andrew a

zamžoural přes lucernu, kterou Gileandos držel příliš vysoko.

Rytíři se zahleděli do praskliny. Andrew se pod Bayardovou tíhou nepohodlně vrtěl.

„Kymácím se jako loď na vlnách, takže nic nevidím, Andrewe,“ odsekl Bayard a stařec se přestal kroutit.

Brandon Rus se naklonil vpřed, od jednoho světlohoše si vzal lucernu a posvítíl do štěrbiny.

Porůstala ji změť kořenů, bezpochyby z obrovského břestovce a řásníků těsně před hradbami, a připomínala odhalené žíly a artérie světa. Za předivem šlahounů zela hlubší tma – určité nějaký tunel nebo průchod, který se vytvořil v místě, kde kořeny rozrušily půdu.

Všech dvacet průzkumníků zíralo do tmy. Bayard se zkusil pohnout vpřed, aby se podíval víc zblízka, ale neochota jeho nosičů ho držela zpátky.

„V kronikách nic o... tajných chodbách... nestojí,“ zašeptal Brandon.

„V několika kapitolách se o nich zmínili,“ zamumlal Bayard zlověstně a všichni se k němu překvapeně otočili.

Gileandos postoupil vpřed a obrátil se tváří ke společníkům a zády k otvoru.

„Pánové, hledíte do chřtánu nehody. Geologického výstřelku. Pokud se ptáte mě, nezbývá nám než učinit nápravu. Dobrý kameník to tu opraví a kobka bude zase jako nová.“

Bayard se na starého učitele zvědavě zadíval, ale nic neřekl. Sluhové s učitelem zjevně souhlasili. Bezpochyby už se nemohli dočkat, až se vrátí nahoru do tepla, sucha a světla.

Bayard si mohl být jistý jen jedním odvážným srdcem.

„Co myslíte, Brandone Rusi?“ zeptal se, těžce se opřel o stěnu vedle otvoru a jednu nohu vsunul do tmy, kam už světlo luceren nedosáhlo.

Mladý muž se zarazil, protože se musel rozhodnout mezi solamnijskou zdvořilostí a sílícím tušením – sir Bayard věděl o podzemním tajemství víc, než jim prozradil.

„Vychovatel má bezpochyby pravdu, když říká, že jde o hříčku přírody,“ řekl Brandon Rus pomalu a taktně. „A proto bychom ji měli prozkoumat – už kvůli vědě.“

„A jeden nikdy neví,“ dodal sir Andrew, „jestli se prasklina nerozšíří pod základy a nenaruší celou tuhle zatracenou budovu.“

Bayard se trhaně nadechl a svěřil se silným pažím mladšího muže. Sir Andrew se postavil za něj a nepříjemný zápach jeho nemytého těla a zkvašeného vína byl silnější než kouř pochodně.

Bayard si povzdychl. Hygiena možná nepatřila mezi ctnosti sira Andrewa, ale odvaha a věrnost jistě ano.

Rytíři stáli bok po boku u okraje štěrbinu a čekali, i když tak docela netušili na co.

„Jako... jako... jediný skutečný vědec mezi přítomnými,“ začal Gileandos, „vás mohu ujistit, že jakékoli odhalení, které v hlubinách hradu učiníte, bude minimální. Tato oblast byla prokopána, obdělána, rozdělena a zmapována už před tisíci lety. Pod hradem Di Caela není nic...“

„Dost, Gileande,“ poručil sir Robert.

„Pokud jsou tu skutečně tunely, potom...“

„To by *stačilo*, Gileande!“ zahřímal sir Robert a všichni zůstali mlčky stát. Ozvalo se zašoupání a řinčení kovu, jak jeden ze světloňošů upustil lucernu, vzal nohy na ramena a pelášil zpět na denní světlo a do bezpečí.

„No...“ začal sir Robert tišeji a do hlasu se mu vkradlo odevzdání a téměř smutek, když se připojil k trojici, která se chystala vstoupit mezi kořeny a uvolněnou zeminu.

„Dej mi svoji lucernu,“ řekl nejbližšímu světloňoši. „Ostatní se vraťte ke svým povinnostem. Povězte mé dceři, kam jsme šli.“

Takže vyrazíme,“ řekl a nadšeně se zazubil. „Je nádherné dozvědět se, co všechno se mi plazí sklepením.“

Společníci si vyměnili zvědavé pohledy, potom se obrátili zpět k siru Robertovi. Rytíři zdvořile počkali, až se zbytek výpravy vrátí do hodovní síně, na čerstvý vzduch a světlo. Bayard se chladně zahleděl na Gileanda, který se ukryl ve stínu na schodech, bezpochyby s úmyslem potají vyslechnout jejich další rozhovor. Starý učenec si odfrkl a sklopil oči.

Sir Andrew toho měl konečně dost.

„Zatraceně, chlape, pokud budeš brečet nebo trucovat, to raději zariskuju a vezmu tě s sebou.“

Vychovatel vyběhl po schodišti nahoru. Tma ve sklepení se prohloubila, když zavřel dveře a vrátil se zpátky. Sir Robert zvedl lucernu a posvítil všem do tváře.

„Takže jsme tu,“ řekl Bayard s úsměvem. „Mladík, který se ještě nestačil osvědčit, zkušený, i když trochu potlučený rytíř, a tři...“

„Zralí. To slovo je ‚zralí‘. Jako sýr nebo víno.“ Sir Andrew se zachechtal a sir Robert se k němu připojil.

Na starých rytířích bylo něco, čemu Brandon ještě nerozuměl. A vlastně ani Bayard, i když něco v jeho noze mu to bude v příštích letech za dešťů našeptávat.

Starci nyní stáli tváří v tvář novému dobrodružství. Oba byli znavení, toužili po klidu, odpočinku, péřových matracích, víně, příkrývkách a štěbetání vnoučat.

Ale oba přitom věděli, že se musí postavit tomu, co za zdmi sklepení najdou.

Bayard náhle zvedl ruku. „Poslouchejte! Něco tam...“

Ve sklepe se rozhostilo hluboké ticho. Nad hlavami slyšeli kroky a do temného kouta se odběhla schovat krysa, jejíž oči se na okamžik ve svitu pochodně rudě zaleskly.

Dlouho se nic neozvalo.

Potom vrchol schodiště ozářilo slabé světlo. Někdo sestupoval dolů a držel se zábradlí, dokud nezmizelo. Kroky se pak staly opatrnější, znejistěly, ale dál se pomalu blížily.

„Dostali jste rozkaz vrátit se zpátky!“ zakřičel sir Robert. Něco malého a přivyklého tmě zavřísklo v koutě, Gileandos vyskočil a lucerna v jeho ruce se divoce rozkymácela.

„Nekývej s tím tak, Gileande, jinak se podpálíš!“ vyštěkl Andrew.

Učitel zafňukal, ale snažil se držet lucernu co nejklidněji.

„Obávám se, že nemohu uposlechnout, sire Roberte,“ pípl hlas ze schodiště.

Byl to Rafael.

„Rafaeli, vrať se nahoru k ostatním,“ rozkázal Bayard netrpělivě a znovu upřel oči na puklinu.

„Obávám se, že neposlechne ani tebe, Bayarde,“ ozval se další, ještě povědomější hlas.

„Enid!“ vykřikli Robert s Bayardem jednohlasně. „Vrať se zpátky...“

Hloupě se jeden na druhého zahleděli.

14

Ne,“ prohlásila hradní paní melodickým hlasem, když sestoupila mezi ně zahalená do šedého vlněného pláště a vysoké lícní kosti a hluboké hnědé oči jí zalilo světlo svíčky, jak Rafael omluvně vykoul zpoza ní.

Doprovázela ji lady Marigold s pažemi založenými na bujně hrudi. Její zamračený pohled přiměl ustoupit dokonce i Brandona. Když si Marigold všimla, jak před ní mladý rytíř ucouvl, oči jí ihned zjihly.

Zdálo se, že statná žena je připravena vydat se vstříc dobrodružství. Měla s sebou dvě obrovské brašny, z nichž jedna byla nacpaná kartáči, hřebeny a sítkami a také strojky a přístroje, jejichž účel muži neznali. Druhá, zjevně těžká a pevně svázaná, voněla po klobásách a sýru. Do pevně stažených vlasů si Marigold vpletla květiny. Týl jí zdobily kosatce na dlouhých stoncích, a jak se jí flóra plazila vzhůru po hlavě, měnila se, takže čelo jí krášlily křehké macešky a měsíčky.

„Vypadá jako chodící skleník!“ zvolal Brandon Rus tlumeně. Marigold laškovně mrkla a poslala mu vzdušný polibek. Zrudl a schoulil se do zbroje.

Enid jako obvykle brala dech. Staré muže napadala přirovnání k elfkám či bohyním.

Bayard na druhou stranu věděl, že na ní nic nebeského není.

Enid se na něj rozzlobeně zamračila a sebrala Rafaelovi svíčku.

„Ne, drahý otče, drahý manželi! Ne, vy ostatní. Nikam se vracet nebudu.“

„Tohle není místo pro...“ začal Brandon, ale zmlkl, než mohl plácnout něco skutečně poštilého, protože do něj Enid zabodla pohled.

Sir Robert si odfrkl, otočil se a za rachotu obřadní zbroje se vzdálil na opačnou stranu místnosti. Bayard zděšeně zavřel oči.

Měl dojem, že zůstal uvězněný v oku hurikánu. Tmou se rozléhalo šustění, jak se dokonce i krysy daly na útěk.

„Chtěl jste snad říct, že tohle není místo pro ženu, drahý chlapče?“ zeptala se Enid di Caela sladce.

Rytíři si odkašlali a zahleděli se na své nohy. Jen Bayard stál v pozoru, klidně se na svoji ženu díval a usmíval se.

„No tak se na vaše tvrzení podívejme, sire Brandone. Vidím tady ve sklepe pěť mužů – když nepočítám čtyřnohé samce zdejší fauny. A z těch pěti jste, řekla bych, jediný, kdo je schopen skutečného průzkumu. Podívejte se na své společníky. Rafael je ještě dítě. Mého manžela skolila přírodní katastrofa a drsný terén mu naprosto zničí nohu.“

A zbývající tři rytíři, vy, pánové, jste všichni bezpochyby obdivuhodní džentlmeni a dohromady máte přes dvě stě let zkušeností. Ty roky vás ale brzy začnou tížit, až dorazíte k prudkému klesání či stoupání a tunely se budou zdát nekonečně dlouhé. Ale nepřišla jsem, abych vás od malého výletu, během něhož budete moct jíst nezdravé věci a ušpinit si zbroj, odradila.“

Bayard pohlédl v pobaveném zděšení na Brandona. Zdálo se, že úplně zapomněli na zásoby.

„Popravdě,“ pokračovala Enid, „bychom *měli* něco udělat a zjistit, jaké škody jsme během zemětřesení a povodní utrpěli. Ale přestože se mí dva milovaní muži naparují a ohánějí a plánují

dobrodružství, *já* jsem di Caela. Titul přešel na mě a jméno, hrad a državy jsou *mým* dědictvím. Všichni ve mně vidí zdejší dědičku už tak dlouho, že jsem považovala za nezbytné zjistit, kvůli čemu se se mnou vlastně chtějí oženit nebo mě unést.“

Enid se odhodlaně posadila na schody, kouzelně se na shromážděné rytíře a vazaly usmála a oznámila: „Takže, drahý. Takže, otče. Takže i vy ostatní. Půjďme s vámi.“

Marigold a Rafael se zazubili.

„...a budeme vám dělat doprovod, dokud toto malé tažení neskončí.“

Starší muži nad takovou nestoudností zalapali po dechu. Mladí rytíři mlčeli a ve sklepení se brzy rozhostilo ticho, které přerušovalo jen vzdálené kapání vody a šoupání nohou sira Roberta, který se pomalu vracel zpět ke světlu a k ostatním.

Bayard se rozesmál.

„Prosím, pane?“ zeptal se Brandon a šťouchl do rytíře, jehož paži si přidržoval kolem ramen.

„Věděl jste, sire Roberte, že jsem se oženil s vaší dcerou kvůli jejímu temperamentu?“ zeptal se Bayard nakonec.

„Jaké překvapení,“ odvětil sir Robert a založil si paže na hrudi.

„Osmička je šťastné číslo, drahá,“ řekl Bayard. „Vy tři rozšíříte naše řady a přinesete nám, jak doufám, štěstí. Z titulu svého dědictví, a co je důležitější, z prosté slušnosti si zasloužíš vědět, co tvé sídlo potkalo. Očekávám ale, že na slovo poslechněš mé rozkazy.“

Enid si dřepala vedle manžela a upřeně se zadívala do dlouhého tunelu za zhroucenou stěnou.

Samotného Gileanda lákalo vstoupit dovnitř. Vzal si od sira Andrewa lucernu a pomalu vkročil do pukliny. Zprudka se však zastavil, protože hluboko ve tmě před nimi něco zadunělo.

„Co to může být?“ zeptal se Bayard a ztišil hlas do šepotu jako

voják při pohledu na nepřátelské linie v dálce.

Gileandos se vrhl ven z tunelu a rozechvěle si dřepł za rytíře.

Ostatní ze sebe setřásli zamyšlení a zaposlouchali se do ticha zatuchlé, kořeny prorostlé chodby.

„Zatraceně, nic neslyším,“ prohlásil Andrew, což nikoho nepřekvapilo. Čím déle stařec pobýval na hradě Di Caela, tím proslulejší se stával svojí hluchotou.

„Že by se někde nad námi otevřely dveře?“ zeptal se Brandon, ale všichni věděli, že to je jen zbožné přání.

Sir Robert zavrtěl hlavou.

„Ozývá se to zpod věže. A tam nejsou žádná sklepení ani kobky.“

„Podej mi lucernu, Gileande,“ rozkázal sir Andrew a odvážně vstoupil do pukliny. „Svítilíš nám jenom na lemy plášťů. A seber se, chlape! Bezpochyby jde o přirozený důsledek působení živlů.“

Gileandos pomalu, plaše vstal. Vědecké vysvětlení ho zjevně nijak neuklidnilo.

Andrew, Robert a Bayard tasili beze slova meče. Gileandos zvedl lucernu a výprava k temným kořenům hradu Di Caela začala.

* * *

Svět pod hradem Di Caela byl mokrý a prázdný.

Tak to alespoň připadalo lady Enid krácející za manželem, který se opíral o statné pravé rameno sira Brandona Ruse, jenž se poslušně plahočil vpřed s lucernou v levé ruce.

Prázdný a matoucí. Byl to svět, v němž se lidé mohli rychle a nenávratně ztratit. Síť tunelů se dělila a kroutila a připomínala chodbičky v mraveništi nebo v úlu. Tunely skutečně připomínaly brloh či doupě. Chodby nemohla vyhloubit voda či posuny půdy.

Vypadalo to, jako by byly vykopány s určitým úmyslem, jako by je vyhrabalo něco hrůzného.

Až na to, že ve vzduchu Enid necítila žádný horký zápach hrůzy, paniky, chtíče, prostého spánku, neklidu či bodavého hladu. Tunely prostě páchly něčím vzdáleným a nadpozemským.

Pokud by měla nicota nějaký pach, byl by přesně takový, pomyslela si Enid.

Věděla, že Bayard lituje, že jí ustoupil. Že nedupl chlapsky nohou a neposlal manželku pryč ze sklepa, na světlo a do bezpečí. Tchán by ho podpořil. Žádný z rytířů by rozhodnutí nevzdoroval.

Ale on se rozhodl být férový a věřit v Enidinu duchapřítomnost, v prostá pravidla spravedlnosti a rozumu, v Zákon a Instrukci, jak si je vždy vykládal.

Teď s nimi musela zůstat a čelit nebezpečí. A proto si chudák dělal takové starosti.

Lucerna v Brandonově ruce se zakymácela a rytíři rychle nabyli zpět křehkou rovnováhu. Enid, Rafael a Marigold je následovali a co nejlépe se halili do plášťů, aby se ochránili před nehybným, chladným vzduchem a vlezlou vlhkostí.

A úplně vzadu se vlekli zbývající tři muži a brodili se kořeny, sutí a stíny. Jejich mělký dech, bručení a občasná peprná nadávka vystřelovaly ze tmy jako jiskry.

Dorazili k místu, kde se tunel větvil. Bez zaváhání se vydali chodbou vlevo. Klesala dolů kolem dvou malých vodních vírů, které se točily přímo pod místem, kde před chvílí stáli. Starci se za nimi namáhavě potáceli. Tunel se točil pořád dokola, mířil v těsné spirále dolů, a jak Bayard s Brandonem vedli výpravu stále hlouběji do podzemí hradu, hlína na zdech překvapivě ustoupila otesanému kameni.

Sir Robert přísahal, že o zdejším zedničení nic neví.

„Museli je vyhloubit ještě předtím, než jsem se narodil,“

prohlásil. „Ještě předtím, než postavili hrad, pokud se nemýlím.“

Bayard se natáhl přes Brandona, sebral mu lucernu, zvedl ji vysoko a posvítil na drolicí se cihly.

Do jejich povrchu byla vyryta podivná písmena.

„Pavoučí ruka magie,“ zašeptal Gileandos uctivě a sir Andrew protočil panenky.

„Gileande, to tvrdíš pokaždé, když narazíš na něco, co nedokážeš přečíst.“

Bayard si písmo prohlédl pečlivěji.

„Podle tvarů písmen bych řekl, že jde o jazyk Lidu plání. Víc nedokážu říct.“

Výprava se shlukla před zdí. Každý z rytířů na ni zamžoural, jen aby připustil, že nedokáže nápisy přečíst. Gileandos dřepěl za spolčníky a určitě nemyslel na magii, nýbrž na havěť, gejzíry a sesuvy půdy. Druhá lucerna, kterou měl na starost, zablikala a potemněla, jak si neustále nervózně pohrával s jejím mechanismem a stáhl knot.

„Podívejte!“ zvolal Gileandos a zvedl prskající lucernu. „Dochází nám vzduch!“ Rytíři jeden na druhého zvědavě pohlédli.

„Nastala chvíle pro obtížná rozhodnutí,“ plácal Gileandos a zběsile ukazoval na slabě žhnoucí lucernu jako na nějaký šílený důkaz. „Jeden z nás se bude muset... obětovat, aby ostatní měli dost vzduchu.“ Zadíval se do zmatených tváří okolo a bezpochyby hledal dobrovolníka.

„Gileande, dýchá se ti snad špatně?“ zeptal se sir Andrew chladně.

„Rychle, pane. Zbývá jen málo času, pokud jsou mé výpočty správné...“

„Do pekel s tvými výpočty! Položil jsem ti prostou otázku, chlape. Dýchá se ti špatně?“

Gileandos zakašlal, zakoktal a nakonec zavrtěl hlavou.

„Pak bych navrhoval, abychom vraždění ještě na chvíli odložili. A ty bys zatím měl v té věcičce, kterou jsme ti tak nerozumně svěřili, povytáhnout knot.“

Zahanbený Gileandos se odplížil do kouta a zanechal společníky v oranžovém příšeří zarámovaném tmou a stíny.

„Tak, Bayarde,“ řekl sir Andrew, „než nás Gileandos všechny obětuje velkému bohu paniky, možná byste nám měl říct, kam nás to vlastně vedete.“

„Abych byl upřímný, sire Andrewe,“ řekl Bayard, opřel se o vlhkou stěnu tunelu a půvabně se usmál, „nemám tušení.“

Všichni společníci – dokonce i Brandon Rus – si vyměnili užaslé pohledy.

Enid se naopak usmála. Vypadalo to, jako by s takovým výstřelem naslepo souhlasila.

„Chcete tím říct,“ pokračoval sir Andrew konečně, „že jste nás vytáhl do útrob země jen tak z rozmaru?“

„Vypravili jsme se za dobrodružstvím, Andrewe. Když se vám pod nohama otevře země, není to náhoda.“

„Může za to kletba,“ prohlásil sir Robert.

„Může za to tektonika,“ odporoval Gileandos.

„Divné,“ poznamenal sir Andrew. „Mně to jako náhoda připadá. Nebo boží vůle, která někdy jako náhoda vypadá. Sire Brandone, co si o tom myslíte vy?“

„Tma je podle mého názoru věcí mudrců,“ prohlásil Brandon úsečně a upřeně přitom hleděl na klesající spirálu před sebou. „Jinak souhlasím s Bayardem, když už jsme tady dole.“

Zdálo se, že Brandon Rus opět jednou trefil hřebík na hlavičku. Společníci kývli, zafuněli, zabručeli, sebrali zbraně a ostatní břemena a připravili se znovu vyrazit. Tunel se kroutil dolů do temnot, a každý z nich měl proto čas přemítat. Skála se klenula doleva a nahoru nad rytíře, a jak sestupovali dolů chodbou,

zakrývala jim výhled.

Sir Robert si uvědomil, že už musí být pod jihovýchodní věží. Nikdy jí neříkal Kočičí.

Vzpomněl si na šílenou tetu Marielu. Na potlačovaný smích, který její příběh vyvolával u hostů – teď už se mu smála i samotná rodina, protože dlouhé roky udělaly ze staré Mariely matnou postavičku dávných dějin, někoho, koho si pamatujete jen kvůli jeho bizarnímu osudu. Ale Robert si vzpomínal, jak otevřeli dveře do komnaty na vrcholu věže. Marieliny rudé dveře se stříbrným znakem lilie. Vzpomínal si, jak před nimi chvíli čekali, jak je jeho bratr Roderick nakonec těžkou botou vykopl.

Kočky byly všude. Připomínaly mu hejno much.

Lezly přes tetino tělo, které pokrývaly prach, pavučiny a mokré, horké, páchnoucí věci, které se neodvážil pojmenovat. Zběsile žraly a švihaly přitom ocasy, jako by jimi škubal nepřátelský vítr.

Když o mnoho let později v Chaktamirském průsmyku spatřil, jak se na Benedikta di Caelu vrhli škorpióni, vzpomněl si Robert na tetu a přepadla ho nevolnost, nikomu o tom ale neřekl.

Před očima mu opět vyvstala ona scéna a zahrnala tmou i světlo pochodně, klenutou skálu i klesající, bahnitou podlahu tunelu. Na okamžik se Robertu di Caela zdálo, že stoupá vzhůru po schodech. Potřásl hlavou a uviděl před sebou kámen, tmou a svit pochodně. Viděl klesající tunel a schoulené postavy Bayarda a Brandona pohybující se ze stínu do světla, a zpět do stínu. Jeho dcera je následovala a po boku jí kráčelo páže Rafael.

„Stárnu,“ řekl si sir Robert a znovu vykročil.

Robert ztratil rytíře před sebou z dohledu za další zatáčkou v tunelu. Odhodlaně si pospíšil vpřed s ostrážitostí a neklidem člověka pohybujícího se potmě cizím domem. Opatrně zahrnul za roh.

Chodba před ním byla prázdná a po pěti stopách končila rudými dveřmi se znakem stříbrné lilie.

* * *

Brandon žádné dveře neviděl. Ve skutečnosti už byl s Bayardem daleko vpředu. Slyšel, jak sir Robert zůstal někde vzadu stát, ale věnoval tomu pramalou pozornost, protože starci se od chvíle, kdy do tmy vstoupili, zastavili už mnohokrát. Místo toho myslel sir Brandon na moře.

Tunel mu připomínal zákruty mořské mušle. Na okamžik se zastavil a poslouchal, jestli neuslyší burácení příboje.

Jako chlapec kdysi jednou moře spatřil. Jeho matka nechala postavit jasné modré stany přímo na břehu. Ten příběh Brandon ještě nikomu nevyprávěl.

O jeho střeleckém nadání slyšeli Solamnijci i statkáři odsud až po Virkuské hory. Říkalo se, že minul pouze jednou a zasáhl přitom cíl, na který měl tak jako tak mířit. Ale ten příběh neznali.

Moře bylo nenasytné a strašidelné. Říkalo se mu Krvavé moře Iřtaru, ale podle vychovatelů bylo skutečně rudé jen ve středu. Přesto bylo na vlnách něco neznámého – jejich modrá barva hraničila s temně fialovou a příliv byl až znepokojivě teplý.

Jeho sestra Almia se ale přece jen rozhodla jít si zaplavat. Viděl ji daleko na obzoru a její světlé vlasy se kolébaly na fialových vlnách.

Brandon potřásl hlavou. Připravovalo ho snad něco v tunelu – plyn nebo zatuchlý vzduch – o bdělost? Bayard vedle něj zakašlal. Proč myslel zrovna na moře?

Ale přece...

Jak slunce klesalo k hladině, propůjčovalo sestřiným vlasům zlaté, stříbrné, rudé a fialové odstíny. Byla nebezpečně daleko,

poblíž Delfíní cesty, kde loď zachytával silný severní proud a nesl je podél východního pobřeží.

Brandon seděl na břehu, ukolébán sluncem, pravidelným hukotem přílivu a odporným, ale zároveň příjemným pachem chaluh. Nedaleko lovil pelikán. Obrovský pták se nemotorně vznášel nad fialovými hřebeny vln, jakmile ale zahlédl kořist, zprudka se obrátil a vrhl se po hlavě do vody, jako by ho Brandon zasáhl střelou z kuše.

Vzhlédl a spatřil, jak sestra klouže po hladině. Zdálo se, že ji zachytila Delfíní cesta, že ji mocný proud táhne na sever.

Na pláži vypukl poprask. Matčini vazalové ze sebe strhávali zbroj. Jeden z nich, velký muž jménem Venator, už byl po kolena ve vodě a brodil se odhodlaně vpřed, jako by ho něco mohlo vyzvednout na hladinu a umožnit mu odkráčet po vlnách rovnou k Almii.

Brandon sáhl po luku. Ať už za to mohlo mládí, strach či hříčka bohů, zdál se šíp v jednu chvíli příliš velký na luk, pak zase příliš malý pro jeho nešikovné prsty.

V tu chvíli zmizela Almia pod hladinou. V místech, kde se potopila, se na okamžik zazmítal obrovský rudý hřbet netvora. Brandon konečně vystřelil a v hrůze sledoval, jak šíp neškodně sklouzl po fialových vodách.

A zabodl se sestře do hrudi.

Netvor se vrhl do vody, švihl ploutvemi o velikosti dospělého muže a hladina se opět zklidnila.

Brandon se dal na útěk. Zuřil, truchlil a nenáviděl se a žasl nad vlastní hloupostí a jejími důsledky. Když ho později našli, pokoušeli se ho utěšit – vezírové, matka i starý rytíř Venator.

Bylo příliš pozdě, říkali. Nemohl udělat vůbec nic, aby dívku zachránil. Netvor jeho sestru zabil a strhl s sebou pod vodu.

Tvrdili, že se zachoval jako správný lučištník, jako správný

bratr. Netvor už znovu nezabije. Brandon Rus jim dodnes nevěřil.

* * *

Bolest v noze už zcela ovládla Bayardovy myšlenky a kradla mu sílu. Vrávoravě se opíral o rameno sira Brandona, vpadlýma očima hleděl do prázdna a nechal se Brandonem vést tichými chodbami ve skále.

Bayarda Ostromeče štvalo vpřed něco, co nedokázal pojmenovat. Byl přesvědčen, že je noc a on cestuje po silnici nejistě vyznačené starými, zvětralými značkami.

Připomínala mu ulice Starého Palantasu, kterými bloudil jako opuštěný sirotek.

V místě, kde se v Palantasu velká Jižní cesta zužuje a míří přímo do středu města, stály budovy z kamene. V nejzapadlejších uličkách se sice stále daly najít domy z cihel, proutí nebo dřevěné přístěnky, ale povětšinou byly z kamene a čtrnáctiletý Bayard Ostromeč, který utekl z obsazeného hradu, pryč od pohledu na zmasakrované rodiče a vazaly, našel v jejich drsném tichu klid a mír.

Chlapci z venkova však městské ulice připadaly stejně podivné jako povrch měsíce. Stejně zvláštní jako černý měsíc, který nikdo nikdy nespatriil a o kterém legendy, ódy a metafyzika tvrdí, že musí existovat, aby věci dávaly smysl.

A tak se vydal cestou na sever a budovy se k sobě stále víc přibližovaly. Šel dál a dál, zápach odpadků, koření a potu vyprchal a nahradila ho vůně soli a po mramorových budovách před ním a po zvlněné hladině Branchalova zálivu se roztančil měsíční svit.

Na západě se k nebi tyčila věž – nevzpomínal si, jestli už ji minul, právě ji míjel, nebo se k ní teprve blížil. Věděl jen to, že věž náhle vzplála a po jejích zdech se rozlily bílé plameny, jako by

je někdo polil olejem a zapálil. Chlapec, který teprve nedávno opustil zničené sídlo, se zastavil, užasl a čekal, až se rozezní zvony na poplach, až ucítí kouř.

Věž hořela, ale oheň ji nestravoval. Na okamžik zažhnula, ale pak oheň uhasí a on sotva viděl její černý obrys na pozadí šedé tmy.

Říkali tomu Branchalův oheň. Ale když podivné světlo, zvláštní a nádhernou zář na západním obzoru, spatřil, nevěděl to.

Myslel si, že do věže zapadlo slunce.

Považoval to za znamení. Stále sice netušil, co s ním bude, ale byl si jist, že něco získal. V Palantasu hořela věž a bylo to tedy mimořádné místo, naprosto jiné než beztvárné pláně, kopce a hory, které překročil, aby se sem dostal. Bylo to aspoň něco. A přestože v následujících měsících často pochyboval a přemýšlel, zda úkaz vůbec něco znamenal, musel přece jen mít nějaký tajemný význam. Žil v Palantasu, noci trávil pod vozy, mosty a občas v nějakém přístřešku a dny pak v síti chodeb Velké knihovny, v níž brzy objevil knihu, jež mu odhalila kletbu hradu Di Caela a roli, kterou v jejím zlomení sehraje.

A za všechno mohla pouhá hříčka přírody.

* * *

Nedalo se říct, na co mysleli ostatní. Myšlenky sira Andrewa, Marigold a Rafaela byly stejně tajemné jako staré nápisy. Během hodiny zavedl Bayard průvod navzdory Enidiným protestům a nabádání starých rytířů ještě hlouběji pod základy hradu Di Caela. Zdivo ustoupilo zemině a vyvřelinám. Tak hluboko nedosáhly dokonce ani hlavní kořeny řásníků, přestože voda tady byla, syčela okolo nich, kapala z puklin a výstupků ve skále, jako by zemi tvořila nasáklá houba.

Gileandos se opřel o stěnu sklepení, která byla na dotyk studená, mechovitá a nepříjemně vlhká. „Skutečně,“ připustil, protože toužil podpořit názor svého pána. „Podle mého skromného názoru fyzika a alchymisty musím trvat na tom, že vše, co jsem tu viděl či slyšel, je produktem naprosto přirozeného působení živlů.“

Bayard, Robert a Brandon se na učitele opovržlivě zadívali. Gileandos náhle vykulil oči. Přejel hubenou rukou s bledými prsty po zdi za sebou a znechuceně ji odtáhl.

„Co je, hnidopichu?“ vyštěkl sir Robert. Ale vychovatel se bezhlesně odpotácel pryč od stěny. Brandon opřel Bayarda, rychle se protáhl kolem starce a přitiskl ruku na stěnu.

Cítil, jak mokrý, kožnatý povrch pod dotykem povolil a zatepal. Obrátil se k ostatním, snažil se ovládnout a promluvil tenkým, rozechvělým hlasem.

„To... to není možné, Bayarde,“ zašeptal roztřeseně. „Stěna... stěna je živá!“

„A já jsem kněz-král Ištaru!“ odfrkl si sir Robert a přistoupil blíž, aby celý nesmysl objasnil. Ale Bayard starce zastavil, pomalu odkulhal k Brandonovi a sundal si rukavice.

Stěna byla pružná a vlhká. Z dálky se nedala rozeznat od kamene a v průběhu věků se podobně zmýlili i jiní lidé, protože ať už se před schoulenými rytíři nacházelo cokoli, povrch pokrývaly kresby, škrábance a úžasné obrazce. Teprve velmi zblízka byly vidět póry a kožnaté obrysy něčeho, co vypadalo jako kůže.

„Gileande!“ zasyčel Bayard. „Rychle! Jaké znáš legendy a příběhy o podzemních tvorech?“

„Ehm...“ odvětil učitel jednou, dvakrát, jak ho tváří v tvář nebezpečí zradil rozum. Sir Andrew ho udeřil rukavicí, ale starý vychovatel dál jen koktal.

„Pokud mohu být tak smělý, pane,“ nabídl se sir Brandon Rus a

bedlivě si prohlédl vlnící se povrch před sebou. Bayard se k mladíkovi otočil a ostatní se za ním shlukli.

„V několika sbírkách lidových příběhů,“ začal Brandon, „jsem se dočetl o daergrynovi, jak mu říkají elfové. O velkém červovi, který na hřbetu nese celý Ansalon. Za časů Humy ho nazývali ‚tellus‘ a v obecné řeči se mu říká údolní červ.“

„Slyšel jsi o něčem podobném, Gileande?“ zeptal se Bayard.

Stařec polkl a kývl. „Je to mytopoetický způsob, jakým v méně učených dobách vysvětlovali otrěsy půdy. Prý říkali, že se ‚pohnul údolní červ‘. Odtud pochází rčení ‚červ se obrátil‘, které označuje velké změny a zvraty.“

Znalosti dodaly učenci odvahu, proto si vítězoslavně založil paže na prsou, ale pak si vzpomněl, že řečený červ není ani mýtus, ani poezie, a opět začal koktat.

„Gileande,“ řekl Bayard, položil učenci ruku na rameno a ihned ho uklidnil. „Myslím, že můžeme s jistotou říct, že červ se opravdu obrátil. A obávám se, že jeho obracení ještě není konec. Je na čase, abyste se dozvěděli, co jsem se dočetl v dokumentech hradu Di Caela. S trochou štěstí a boží vůle se nám možná podaří odvrátit hrozbu, kterou jsme zdělili.“

V podřepu vedle údolního červa jim sir Bayard Ostromeč odhalil vše, co zjistil. Že zemětřesení bylo součástí plánu mrtvého muže, který vymyslel už před čtyřmi staletími, aby se pomstil. Že vztek a nenávist Škorpíóna, jehož Bayard nedávno zničil, uvedly do chodu nějaký přístroj – bezpochyby gnómský nebo nějaký starodávný mechanismus. A že přístroj má probudit netvora a zničit vše od Vingaardských hor po Solamnijské pláně, a to včetně základů tohoto „vražedného domu“.

Ale co to znamená a jak se má netvor probudit, to už Bayard Ostromeč nevěděl.

15

Do koruny bylo zasazeno sedm kamenů. Sedm božích očí: jedno přinesl z povrchu, šest jich vydolovali z temných zákoutí Vingaardských hor.

Ale Ohnivci to nestačilo.

Copak v koruně není místo pro třináct drahokamů?

Ach, bázlivci před tím varovali, hrozili prstem a říkali: „Moc nad životem a smrtí nepatří do rukou žádného muže a nikdo by se ji ani neměl snažit získat. Copak má člověk právo vládnout pláním a jeskyním, místům, která ho zrodila a která o něj pečují a přijmou jeho tělo, až zemře?“

Byl to chabý argument, falešný mysticismus ukrývající strach. Stejně dobře by se mohli zeptat, zda má člověk právo vládnout sám sobě.

Ale šlo tu o víc – o mnohem víc. V poslední době Ohnivec cítil, jak se vidiny zostřují a poutají ho stále víc, jak příběhy lidí okolo něj bolestivě ožívají v jeho myšlenkách. Někdy měl dojem, že se rozplývá, světlo pochodní zářilo skrz jeho natažené ruce a přes dlaně viděl rytiny ve skále chodby. Bylo jen otázkou času, než se povznese sám nad sebe.

Proto tolik toužil po třináctém kameni, který mu propůjčí moc nad životem a smrtí. Až se proroctví vyplní a Ohnivec vyvede Que-tana na povrch, obnoví dějiny a stane se vládcem celého Lidu

plání.

Ohnivec vstal pomalu z trůnu. Que-tana pod ním se dál věnovali svým úkolům a neúnavně pátrali po božích očích. Odvrátil se od nich, plášť z medvědí kožešiny mu zavlál, rozvířil nehybný vzduch Kolonády vzpomínek a pohnul plameny svíček. Vydal se vzhůru po schodech vytesaných do stalaktitů za trůnem a vstoupil do chodby, která vedla kolem Síně zpěvu, kde ženy neustále dokola opakovaly Ohnivcovu píseň.

Narazil tam na dva horníky nesoucí dítě, které rozdrtil zával. Zastavili se, aby před Kronikářem poklekli. Ohnivec se mimoděk dotkl klapky na oku a překročil mrtvé tělo.

Jeden z horníků toužil zaklít, když ho Kronikář míjel, ale přikrčil se a slova se mu zadrhla v hrdle.

Ohnivec minul knihovnu, odkud děti na jeho rozkaz odstranily poslední knihy, neboť brzy budou všechny myšlenky, dějiny, věda a poezie – vše, co stálo za vědění – uchovány v kamenech jeho stříbrné koruny.

Zastavil se a dotkl se nápisů vyrytých do stěny. Jednalo se o báseň ve starém jazyce Que-nara – milostnou báseň pro tmavovlasou ženu.

V Kronikářově ruce se zamihotalo modré světlo. Přejel prsty po slovech básně a kámen pod nimi zadýmal. Slova zmizela a stěna zůstala černá a lesklá jako obsidián.

Ohnivec v ní obdivoval svůj odraz.

Mířil hlouběji do jeskyní, neboť povinnosti ho volaly do jeho komnaty, kam válečníci odvedli uneseného kněze. Dorazil k Ohnivé bráně, k řadě žlutých stalaktitů a stalagmitů tvořících hranici jeho soukromých komnat. Byly dlouhé, ostré a nepravidelné jako ohnivé zuby.

Ohnivec jimi prošel a vstoupil do dlouhé, úzké části podzemní jeskyně, kterou obýval. Zdejší nepřirozené teplo už ho

nepřekvapovalo. Vál zde mírný vítr, pravidelný jako tlukot srdce, a nesl s sebou nasládlý pach rozkladu a podlaha a stěny byly zvlhlé staletými usazeninami.

Hlas v kameni mi prozradil, co se stane, pomyslel si Ohnivec, když se opály jasně rozzářily a laskavě ho vedly ke komnatě. Objevím se při Vyprávění jako vládce Que-tana a do koruny zasadím nejen dvanáct kamenů se vzpomínkami svého lidu, nýbrž i třináctý, který je podle hlasu v opálech zapovězený proto, že krade vzpomínky ostatním.

A při Vyprávění potom seberu Lidu plání roky, o které mě okradl. Pohltím svou myslí všechny dějiny a začnu zase od začátku. Budu si pamatovat vše potřebné a nepotřebné zapomenu, a dějiny tak začnou i skončí s Ohnivcem.

Bezpochyby se stanu bohem. Na nebi určitě zeje prázdné místo, které jen čeká na moji hvězdokupu. A až se tam mé hvězdy rozzáří jako opály v černém srdci nebes, nebude mi vládnout už ani Sargonas.

* * *

Dva mladší válečníci odvedli zajatce křivolakými chodbami Kolonády vzpomínek do knihovny, kde ho posadili mezi prázdné police a zpusťšené stoly zavalené starými rukopisy. Vyčesali mu slámu a prach z vlasů, zašili mu potrhaný rudý šat a odvedli ho do Kronikářových komnat, kde měl počkat, až bude mít Ohnivec čas ho přijmout. Když Brithelm konečně pochopil, že není v záhrobí, začal se opět věnovat oblíbeným činnostem: jídlu, spánku a nahodilému studiu. Nyní si pročítal zoologický svazek, který si s sebou přinesl ze zničené knihovny.

Během několika dní dospěl Brithelm k pevnému rozhodnutí, že musí dobře prostudovat tenebraly, které spatřil, jak visí ze

stropů jeskyní a chodeb. Byl si jist, že se jedná o ztracený druh nějakého ptáka.

Ohnivec se sehnul a vstoupil nízkými dveřmi do komnaty. Brithelm se ani nepohnul, protože se skláněl nad knihou a na nose měl posazené podivné trojúhelníkové brýle.

Ohnivec si odkašlal. „Takže jste stavěli tábor? Tam nahoře ve... Vingaardských horách?“ zeptal se opatrně, protože ho podivínský mladý muž zneklidňoval.

Mladík se dál věnoval knize, kterou měl rozloženou na klíně, rasou čupřinu skláněl nad stránkami a brunátnýma rukama rychle přejížděl po textu. Písmo Lidu plání se nervózně odráželo v lesklých trojúhelnících jeho brýlí.

„Otče Ohnivce, kniha tvrdí, že... *tenebralové*, jak jim říkáte, nesnáší denní světlo. Je to tak?“ zeptal se, když konečně vzhlédl.

„Je to ještě mnohem horší, bratře Brithelme,“ vysvětlil Ohnivec a se zašustěním hávu a kožešin se posadil na jedinou židli s tvrdým opěradlem ve spartánsky zařízené místnosti. „Sluneční světlo je zabijí, scvrknou se a shoří jim křídla. Musí to být strašlivá smrt. Ale ptal jsem se na váš tábor. Povězte mi o něm.“

„Čím se živí?“

„Prosím?“

„Tenebralové.“ Brithelmova tvář doslova zářila novým zájmem, kterého se ještě nemínil vzdát.

V Ohnivcově mysli se pohnuly vzpomínky a vyloupl se z nich obrázek křehkého chlapce, který se nemohl dočkat prvního lovu. Kronikář se zamračil a přinutil se vrátit do přítomnosti a k neupravenému mladíkovi, který seděl na zemi před ním.

„Co žerou tenebralové?“ zeptal se Brithelm.

Ohnivec se neklidně zavrtěl. Zajatec očividně nebude spokojený, dokud se nedozví úplně všechno o tenebralech. A ani Ohnivec nebude spokojený, dokud se nedozví úplně vše o

tajemném útočišti v horách a o rytíři, který se k němu vydal s opály.

Toužil po obřadním stolci, po praskání měkkého rákosí, z něhož byl upleten.

Zjevně se dostali do slepé uličky.

„Nevím, co žerou, bratře Brithelme. A teď k vaší...“

„Myslíte, že by tenebralové přežili na povrchu po setmění?“ přerušil ho Brithelm. „Proto jsem se ptal, čím se živí, protože pokud by mohli najít potravu i na povrchu, proč potom...“

* * *

Ohnivec ho neposлуouchal.

Místo toho vzpomínal na nešťastný útok ze včerejší noci. Snažil se vytrhnout rytíři opály, využít okamžik překvapení. Bylo by bezpečnější, kdyby je získal dřív, než mladý rytíř s doprovodem objeví vchod do podzemí.

Ohnivec válečníkům rozkázal, aby zabili rytíře i kohokoli z jeho doprovodu, pokud to bude nezbytné. Zaútočili v nejlepší možnou chvíli, jediné bodnutí nože v podhůří Vingaardských hor by vše rychle a snadno vyřešilo. Už mohl mít opály u sebe.

A mohl by se tudíž zbavit mladíka před sebou.

Ale dokonce i měsíc představoval pro podzemní Que-tana zářné světlo. Ukryli se v temném lese a přepadli sira Galena a jeho doprovod, ale světlo je zmátlo, ohrožovalo, a proto selhali.

Ti, kdo zklamali, za to zaplatili. Viseli teď za vlasy v Komnatě noci, v obrovské jeskyni pod Kolonádou vzpomínek. Čekali tam na vespertily, obrovské netopýry bez křídel, kteří obývali temné okraje Ohnivcova království.

Vespertilové byli vždy hladoví.

Já jsem taky vespertil, pomyslel si Ohnivec s úsměvem. Ne.

Ještě líp, jsem pavouk. Temný, podzemní tvor, který ve svých komnatách tká složité pavučiny, jediným společníkem je mi pomatený zajatec, návnada, a blížící se kořistí pak jeho bratr.

Sir Galen Ostromeč, rytíř s opály.

„Povězte mi o svém táboře, bratře Brithelme,“ zopakoval Ohnivec, kterému se ihned zlepšila nálada.

„O svém táboře?“ zeptal se Brithelm a sklopil třpytivé oči zpět ke knize. „Ach. Já o něm vlastně nikdy nepřemýšlel jako o *svém*.“ Mladík mluvil s očima upřenýma na knihu před sebou a Ohnivec vzhlédl ke klenutému stropu s labyrintem stalaktitů a ztratil se v pavučině Brithelmových slov.

Brithelm mu pověděl o domcích na kůlech, o stanech a přístřešcích, které připomínaly spíše zastávku pro tuláky než místo rozjímání. Útočiště mělo v sobě něco z melancholické křehkosti dětské hry na pevnost, kterou ohrožovali útočníci, požár a především špatné stavitelství.

Okolo tábora vzlétala hejna ptáků a vydávala podivné zvuky připomínající cukrování holubic. Přelétla nad příbytky a zamířila studeným horským větrem na jih.

Jeden po druhém přicházeli k Brithelmovi lidé z kopců a plání Solamnie a Břehova. Čelili nevlídnému počasí, kamenitým stezkám, nebezpečným goblinům, trolům i banditům. Vydali se do jeho zanedbaného horského útočiště a Brithelm o každém z nich hovořil s láskou.

Z Palantasu přišly dvě starší ženy, které s sebou nepřinesly nic než křehký porcelán a vycpaného papouška, o kterém přísahaly, že umí předpovídat počasí.

Třetího dne v táboře promokly při nečekané průtrži mračen a rýma je pak upoutala na týden na lůžko.

Byl tu kapitán pirátů z Kalamanu, kterému noční můry o ztroskotání působily takovou nespavost, že se musel odebrat na

odpočinek. V tichu hor a v Brithelmově uklidňující společnosti si konečně zdříml, i když se špatných snů tak docela nezbavil. Spával proto v záchranném člunu zavěšeném mezi dřevěnými kůly jedné z Brithelmových chatrčí a jeho plavčík si ustýlal v místnosti nad ním. Chlapec měl rozkaz zazvonit v noci každou hodinu na zvonec přímo nad kapitánovou hlavou a probudit ho, aby se ve snu neutopil.

Žila s nimi také krásná světlovlasá žena asi Brithelmova věku. Říkala si Evalinda. Děkala si na nic netušícího bratra zálusk a nijak se nenechala odradit tím, že si jí naprosto nevšímal, protože byl zcela zaujat přivoláváním ptáků a podivnou meditací, která vyžadovala, aby kýval ještěrkou nad složitým obrazcem načrtnutým na pergamenu, což ho mělo přivést k osvětlení.

Dalo se jen těžko uvěřit, že bystrá Evalinda podobné pošetilosti snášela a neztratila o Brithelma zájem. Ale přesto ho za nocí navštěvovala, a když se na nebi rozzářily dva měsíce, rudý a stříbrný, opouštěla stan a vklouzávala do jeho přístěnku.

Palantaské stařenky požádaly vycpaného papouška, aby jim prozradil, co se děje. Ten jim očividně sdělil, že Evalinda přináší bratru Brithelmovi vidiny. Pirátský kapitán měl samozřejmě dočista jinou teorii.

V táboře přebývaly ještě další ztracené duše, mohl jich být asi tucet, a patřil k nim třeba i podivný trpaslík, který pocházel bůhvíodkud a prodal Brithelmovi pergamen a ještěrku.

Ale nejpodivnější ze všech byl slepý kejklíř. O něm Brithelm nezvykle pomlčel, i když ho Ohnivec zasypával otázkami – napřed jen ledabyle, ale pak stále naléhavěji, protože se zdálo, že muže jménem Šardos obklopuje tajemství. Ale vlastně se o něm téměř nic nedozvěděl.

„Kolik vás žilo v táboře nejvíc?“ zeptal se mladého klerika.

„Nejvíc?“ zopakoval Brithelm, ulehl na studenou podlahu

komnaty a sepjaté ruce si složil za hlavou.

„Ano, jaký byl nejvyšší počet obyvatel,“ vysvětlil Ohnivec a naklonil se na tvrdé židli vpřed.

„Ach... jeden člověk nebo sedm, to záleží na tom, jak se to vezme. Anebo osm, když připočítáte i psy. Počítáte i je, otče Ohnivece?“

Ohnivec je nepočítal. Brithelm kývl a vysvětlil to.

„Víte, byl jsem tam vlastně jenom já, tedy já byl jediný, kdo tam zůstával natrvalo. Ostatní mě jen navštěvovali. Byli tam Evalinda a trpaslík, kapitán a plavčík, kejklíř a jeho pes – ale psy vy nepočítáte – a dvě staré ženy z Palantasu. Počítáte vycpané papoušky? Ženy si jednoho přinesly, a pokud počítáte i jeho, bylo nás devět.“

Ohnivec nepočítal ani vycpané papoušky.

„Kdo... se o vás staral, bratře Brithelme?“

„Staral, pane?“

„Kdo vám poskytoval jídlo a ochranu.“

„Jednou za námi přijel Bayard Ostromeč, pane. S mým bratrem Galenem. Myslím, že přivezli chléb a vajíčka. A možná nějaké brambory a taky sýr.“

Takže Galen Cestybran. Sir Galen, který se toulá po povrchu a zabíjí zvědy i bojovníky.

Jako typický žoldák.

Až nás napadne a odváží se proniknout dolů pod zem, zjistí, že tma není nijak příjemná.

„Existují nějaké... příběhy o tenebralech?“

„Prosím?“

„Legendy,“ vysvětlil Brithelm s pohledem upřeným na strop.
„Mám legendy rád, víte?“

Ohnivec si povzdychl.

„Pokud existují, budou v knize před vámi. Fauna není zrovna

silnou stránkou naší knihovny.“

Odkášlal si. Brithelm k němu nevinně vzhlédl.

„Ale minerály ano. Vyvřeliny a usazeniny. Sádrovec a vápenec. Drahokamy jako... tyhle.“

Opatrně vytáhl korunu a ukázal ji Brithelmovi. Byl to náhlý popud. Něco mu říkalo, že je jen spravedlivé, aby zajatec spatřil kameny, které ho budou stát život.

Možná.

Ohnivec se ještě nerozhodl, co s lidmi z povrchu udělá, až zasadí opály do koruny.

Ale Kronikář se neřídil jen spravedlností. Jedna jeho část toužila po spřízněné duši, po někom, kdo by s ním sdílel vidiny, kdo by pohlédl na kameny a poznal, že Kronikář Que-tana stojí na pokraji proroctví a nepředstavitelné moci: moci nad životem a smrtí.

Brithelm se opřel o loket a prohlédl si opály. Pak vrátil korunu Ohnivci, ulehl na zem a přitiskl tvář ke studenému kameni podlahy.

„Máte něco k jídlu, pane?“ zeptal se nakonec. „Při únosu člověku dost vyhládne. Cokoli bude stačit – nepotřebuji nic exotického, zvláštního nebo bohatého, ale hlavně nic s turíny, pokud mohu prosit, otče Ohnivce. Turín je jediná věc, která mi dokáže zahýbat vnitřnostmi, víte? Když náhodou sním turín, musím si pak na hodinu lehnout na pravý bok a zvednout levou paži nad hlavu. Tak se mé vnitřnosti vrátí zpět na místo.“

„Chápu,“ vyštěkl Ohnivec. Jeho naděje a sebejistota se zhroutily. Chlapec byl na jasnovidce příliš pomatený se všemi těmi řečmi o tenebralech a turínech. Ale Ohnivec se přesto ještě úplně nevzdával naděje.

„Ukázal jsem vám kameny, bratře Brithelme,“ oznámil a vzal korunu do levé ruky, „protože jejich prostřednictvím se mnou

hovoří bůh.“

Brithelm zvedl hlavu z podlahy a povytáhl obočí. Ohnivec se cítil tak osamělý, že mu pověděl vše o příkazech boha Sargonase, o proroctví a o moci, kterou mu bůh slíbil.

Vysvětlil, že bude potřebovat stoupence. Přímé a odvážné muže s vizí.

Když domluvil, rozhostilo se v komnatě na dlouhou dobu ticho. Oba překvapilo, kam až je rozhovor zavedl.

„Předsevzal jste si velkou věc, otče Ohnivce, že ano?“ zeptal se Brithelm nakonec.

Ohnivec mlčel. Na takovou otázku nebylo odpovědi.

„Ale rád bych věděl jedno,“ pokračoval mladý klerik a přitiskl tvář opět k podlaze, takže mu kámen tlumil hlas. „Co když Sargonas lže?“

* * *

Ohnivec vstal, chladně se s Brithelmem rozloučil a opustil komnatu. Vydal se pryč chodbou, při chůzi klepal o zem dlouhou berlí svého úřadu a proklínal muže z povrchu, jeho kacířství a tupost. Zastavil se pod pochodní prskající v držáku na stěně a ve žlutozelenožlutém světle si líně prohlédl svoji hůl.

Zdobily ji řezby zvířat plání, na jejichž jména si Ohnivec už nevzpomínal. Vlastní nedokonalost ho natolik překvapila, že se opřel o stěnu a rozplakal se.

Zapomínal, jak vypadá svět na povrchu.

Po celou dobu měl pravdu. Nastaly kruté časy a lidí hodných moci bylo poskrovnu. Popravdě se obával, že je jediný. Byl sám a moc ještě nebyla jeho.

Ale boží oči byly sotva míli daleko a blížily se rychlostí bouře.

Kolem pochodně prolétl tenebral a zmizel v hluboké tmě.

16

*„**M**ladý rytíř,“ vyprávěl Kronikář, a přestože téměř šeptal, nesl se jeho hlas díky magii či větru až k nejvzdálenějším ohňům, „zatím sestupuje do temnoty, kde se mezi kameny ukrývají oči.“ Mlčky sáhl do záhybů strakatého pláště a vytáhl hrst tmavých drahokamů.*

* * *

Jak se stezka konečně začala rozšiřovat a já poznával balvany okolo, doufal jsem, že se kameny i Šardos mylili, že všechny zmátly požáry, záplavy a zemětřesení. Že až dorazíme na mýtinu, kde jsem naposledy spatřil Brithelma, najdeme vše na svém místě: tábor bude překvapivě nezměněný a můj jasnovidecký bratr bude balancovat na vrcholku jedné z chatrčí a pokoušet se na hrst semen a kus loje nalákat ptáky, aby mohl z jejich letu vyčíst budoucnost.

Ale tábor byl pryč. Býval tady, to jsem poznal podle hromad desek, kůlů, došků a plachet. Na mýtině visela z roztřepeného lana opuštěná loďka a v kruhu kolem ní ležely trosky chatrče.

Nic jiného nezůstalo stát. Střed mýtiny hyzdila obrovská černá skvrna, čerstvá a děsivá jako rána na těle. Stále z ní stoupal kouř a já přemýšlel, co asi v bratrově táboře stálo za spálení. Po stranách

sežehnuté země ležely ubohé trosky podivínské, ale přesto nádherné komunity.

Seděli jsme na koních oněmělí šokem. Nakonec se Šardos postavil ve třmenech a zhluboka se nadechl.

„Cítím prach a zříceniny,“ prohlásil až příliš hlasitě. „Mějte strpení, přátelé. Náš cíl leží sotva míli odsud. Jak říká příběh: ‚Větve čtyř řásníků se proplétají nad prastarým dolmenem, kterým vede stezka k šlahouny porostlé díře ve stěně útesu. K černočerné díře.‘ “

Brithelm by na takové holé, bezbarvé a zpustošené místo pohlížel jako na krajinu plnou naděje a příslibů.

„Rozhlédni se, bratře,“ řekl by a já ho viděl tak jasně a živě, jako by seděl na koni vedle mě místo Danely. „Není tu... nic, co by mě rozptylovalo!“ Vzpomněl jsem si, jak stokrát naslouchal mým stížnostem, jak jsem se mu v dětství se vším svěřoval – s Alfrikovým týráním, s Gileandovou hloupostí a nespravedlností, s otcovou paličatostí.

S vlastní nezřízenou lasičkovitostí.

Zdálo se, jako by mě ani neposlouchal, raději mě totiž upozorňoval na ptáky na nádvoří, na nezvykle pěkný kousek tvrze nebo mimořádně krásný východ měsíce. A já se díky tomu vždy vracel k Alfrikovi, Gileandovi a otci posílen a při smyslech.

Byl z naší rodiny nejlepší. Rozhodně se bez něj nevrátím.

„Připomíná mi to jistý příběh,“ prohodil Šardos s úsměvem. Asi jsem si povzdychl, protože zvědavě naklonil hlavu mým směrem. Jeho sluch mě neustále uváděl v úžas.

Ne že by mě to nějak zajímalo. Od chvíle, kdy jsme opustili Chodcův tábor, ze sebe Šardos sypal jednu historku za druhou a proplétal jejich děje, takže hrdina minotaurského příběhu o lupičích takříkajíc srazil rohy s bratrem mága s očima ve tvaru přesýpacích hodin v gladiátorském souboji, který se možná stal,

možná nestal podle toho, jaké verzi příběhu jste naslouchali. Vyprávěl nám o Humovi na vrcholu moci i o šotkovské romanci a pátrání Lidu plání po křišťálové holi či o solamnijském obléhání uprostřed zimy. Všechny legendy byly nějak propojeny, ale byly tak složité, že nikdo z nás nechápal jak. Šardos to ale zjevně věděl a obratně s nimi žongloval jako s nádobím, pochodněmi nebo noži.

„Brithelma drží někde jako rukojmí a...“ řekl jsem.

Do očí mi znovu vyhrkly slzy a já si stáhl kápi pláště do obličeje.

„No tak, chlapče,“ konejšil mě Šardos a obrátil ke mně mléčně bílé oči s prázdným pohledem, který mě nesmírně znervózňoval. „Pokud vás zmizení bratra tolik zneklidňuje, rád vás k němu zavedu.“

„Dost, kejklíři,“ varoval ho Ramiro a otočil se ke mně. „Teď není čas na falešné naděje a žerty. Nerad bych ztratil ještě někoho dalšího. Než abyste nás vedl do podzemí a riskoval pět životů k záchraně jednoho, měl byste se raději smířit s nejhorším a nechat to být.“

„Ocenil bych, kdybyste ještě nebalil kufry, sire Ramiro,“ odsekl jsem zostra. „Půjdeme dál. Šardos tvrdí, že dokáže bratra najít, takže bychom se o to měli přinejmenším pokusit.“

Ramiro se ke mně uvážlivě otočil a zpřímá a trochu nevlídně se na mě zadíval.

„Čekám na vaše rozkazy,“ procedil skrz zatnuté zuby.

„Šardosi?“ zavolal jsem a slepec postoupil vpřed.

„Slunce už skoro zapadá,“ prohlásil žonglér vesele. „Zpěv ptáků se mění a vítr utichá. Měli bychom vyrazit.“

Ramiro začal lopotivě sesedat. Oliver si k němu pospíšil a s namáhavým bručením ho stáhl z koně. Ve skalách okolo houkaly sovy a Oliver se na Ramirovo kývnutí vydal rychle ke koním a utrhl z eterníku dlouhou větev, aby zvířata ochránil před děsivými

zvuky nadcházející noci. Jeden z koní zaržál a my slyšeli, jak Oliver tiše mlaská a brouká, aby zvíře uklidnil.

Jen Danela se držela poblíž. Cítil jsem na sobě její pohled.

Zhluboka jsem se nadechl horského vzduchu. Byl čerstvý, prodchnutý ledovou ostroostí a slabou vůní eterníku. Vydal jsem rozkazy.

„Šardos nás povede,“ řekl jsem. „Uvidíme, co se stane. Koně necháme tady, ale nepřivážeme je ani jim nespoutáme nohy. V podzemí nám k ničemu nebudou, a pokud je neomezíme v pohybu, možná si najdou cestu zpátky na pláň.“

„Promluvil jste teď trochu jako skutečný velitel,“ zašeptala Danela škádlivě, když Šardos zamířil přes tábor k úzké stezce v podrostu. Ramiro s Oliverem ho zdráhavě následovali.

„Lip už to nedokážu,“ přiznal jsem.

* * *

A tak jsme se vydali na cestu obtěžkáni lany, lucernami, sekyrkami a skobami a dalšími potřebnými věcmi. Koně jsme nechávali v táboře. Když jsme dorazili k řásníkům, nebyla ještě úplná tma. Bystrozraký Oliver, jenž šel se Šardosem v čele průvodu, se k nám vrátil se zprávami.

„Našli jsme místo, o kterém kejklíř mluvil, sire Galene,“ oznámil chlapec zadýchaně. Nejdelší věta, jakou pronesl od chvíle, kdy jsme opustili hrad Di Caela, ho zjevně připravila o dech. „Jsou tam stromy a dolmen a otvor za nimi a něco kolem nich ve tmě létá.“

„Létá?“

„Ano, pane. Několik tvorů se zřítilo k zemi, sotva vylétlo ven. Vypadalo to, jako by se za něčím vrhali po hlavě. Vzlétli k nebi a... scvrkli se, jako by je něco ve vzduchu rozmáčklo. Potom padli

přímo k zemi. Zblízka vypadají jako spálené veverky nebo něco podobného.“

„Tenebralové,“ oznámil Šardos, když se k nám ve tmě tiše připlížil.

„Prosím?“ zeptal jsem se.

„Jsou neškodní,“ řekl žongléř. „Prý v podzemí svítí. Krev jim sice září, ale rozumu moc nepobrali. Po tuctech prý vylétávají před soumrakem z jeskyní, ale sluneční paprsky jsou pro ně smrtící. Určitě pro to existuje nějaké vědecké vysvětlení. Ale to už je jiný příběh.“

Šardos se odmlčel a naklonil hlavu na stranu, jako by naslouchal Oliverovu pohybu a dechu. „Buďte od této chvíle velmi bdělí, přátelé, protože brzy projdeme branami Que-tana a na vašich schopnostech pak bude záviset osud bratra sira Galena.“

Vedl nás na mýtinu, kolem řásníků a úzkou stezkou mezi ostružiním a dalším podrostem k puklině v horském svahu.

Starý slepec zůstal stát u díry a vesele se k nám otočil.

„Na chvíli ve tmě uvidím stejně dobře jako vy. Možná dokonce líp.“

S Birgisem v závěsu se chytil tmavých výstupků ve skále a zamířil po kamenité stezce dolů.

V několika následujících okamžicích jsme si museli vyměnit alespoň tucet pohledů, jak každý z nás zvažoval situaci, bojoval se strachem, nedůvěrou a zdravým rozumem, šeptal si pod vousy a dozajista se i pověřivě modlil: Pokud přežiji, vstoupím do nejbližšího kláštera.

Na dlouhý, ustaraný okamžik jsem se nad štěrbinou zastavil a rozloučil se s větrem a soumrakem. Pak jsem se zhluboka nadechl, vkročil dovnitř a ze všech sil sluchem pátral po bledých Mužích plání, trolech nebo po něčem mnohem hrozivějším.

Místo toho jsem za sebou slyšel Danelin trhaný dech. Za ní

následoval Oliver a nad oběma se tyčil Ramiro. Potom nás pohltila tma, já se krátce pomodlil k bohu, který bdí nad blázný a nervózními rytíři, a sledoval jsem zvuk Šardosových opatrných kroků a Birgisovo funění a frkání.

A když nás spolkla noc uvnitř hory, Šardos mi pošeptal: „Povím vám příběh...“

* * *

Kdyby nás v tu chvíli někdo pozoroval, museli bychom asi vypadat hodně podivně.

Šardos hbitě přeskakoval z kamene na kámen a Birgise svíral pod levou paží. Pes očividně nenáviděl stísněné prostory, protože ke mně občas vlhkým, nehybným vzduchem dolehlo hlasité vrčení, kňučení nebo vyjeknutí.

Já byl také připravený vrčet nebo ječet. Ramiro dvakrát uklouzl a zavalil nás prachem a kamením. Všichni jsme se pokaždé zastavili, otřáslí a pomodlili se nebo zakleli a znovu se vydali na cestu. Obával jsem se, že rytíř každým okamžikem spadne, a jen jsem doufal, že když k tomu dojde, přinese nejvyšší oběť, nepokusí se ničeho zachytit a nestrhne nikoho z nás s sebou, nýbrž se zřítí do náruče smrti tiše a osaměle.

Danela s Oliverem naopak šplhali ladně a bezhlučně, stísnění mezi mnou a funícím Ramirem, který mezi zaškokbrtnutími proklínal své rozhodnutí následovat mě kamkoli, a obzvláště pak do středu země.

Jak jsme sestupovali stále níž, ticho okolo nás se prohlubovalo. Občas mi něco s vřeštěním, vrčením a za svitu a tlukotu křídel prosvištělo kolem tváře k povrchu.

„Tenebralové,“ zašeptal Šardos a já si vzpomněl na podivné zkroucené tvory, kteří vylétávali z pukliny. Už kvůli těm

tupohlavým veverkám jsem doufal, že venku mezitím nastala noc.

* * *

Skoro o hodinu později se ukázalo, že má důvěra v Šardose byla oprávněná. Ve svíčkami a lucernami ozářených zákoutích země jsme se totiž my ostatní potáceli jako slepí a skutečný slepec zatím využíval svých smyslů.

Tisíc stop (tak mi to alespoň připadalo) nás Šardos vedl dolů po hmatu. Hbitě šplhal přes trčící skály a občas se zastavil, aby dramaticky ukázal na nestabilní římsy a záseky ve stěně, které byly příliš malé, než aby se jich dalo chytit.

Dvakrát jsem musel přesunout lucernu z ruky do ruky, abych se lépe zachytil skalnaté stěny. Lampa osvětlovala jen asi dvacet stop okolí, dál už její ubohý svit nedosáhl. Dvakrát jsme narazili na tunely, které mířily ze štěrbiny hlouběji do tmy. Šardos se u každého otvoru zastavil a naklonil hlavu na stranu, jako by naslouchal, věřil nebo ochutnával vlhkost vzduchu. Dvakrát zavrtěl dramaticky hlavou.

Tím směrem se očividně nacházelo nebezpečí. Nebo alespoň byly chodby slepé a nikam nevedly – rozhodně ne k Brithelmovi.

Zvuky zdola občas přiměly Šardose zastavit. Mrštně se přitiskl ke stěně a naznačil nám, abychom zmlkli, znehybněli nebo zpozorněli. Předávali jsme si jeho znamení mezi sebou, a ať už nás žádal o cokoli, očividně jsme ho uspokojili.

Vždy ale znovu vykročil, mířil hlouběji a hlouběji a často mnohem rychleji než nemehla se zdravým zrakem za ním. Když po sluchu zjistil, že nás ztrácí, zastavil a počkal, dokud jsme ho nedohonili.

U třetího tunelu zašeptal: „Tady to je, sire Galene.“ Připojil jsem se k němu na široké římsy, která trčela do propasti. Danela

sešplhala dolů, postavila se vedle mě a mrštý Oliver ji následoval. Ramiro visel na skále asi dva kroky nad námi, protože věděl, že by převis nemusel jeho váhu unést.

Vstoupil jsem do chodby, zvedl lucernu a osvětlil tunel tlumenou, oranžovou září. Tři nebo čtyři tenebralové, kteří viseli u stropu, vystřelili s divokým vrískotem do průrvy a jejich bledá křídla zářila stále matněji, jak se od nás vzdalovali.

Krátce jsem si vzpomněl na svit, který vydávají tlející rostliny v mokřinách v teplejších krajích severně od nás. Ale ihned jsem obrátil pozornost zpět k naší současné situaci.

Ramiro nespokojeně bručel. Vzhlédl jsem a uviděl, že jeho obrovský zadek visí nad průrvou jako nějaký šaškovský baldachýn.

„Byl byste snad radši, kdybychom lezli po stěnách jako smečka salamandrů až do středu planety, dokud by nám maso neshořelo na kostech?“ obořil jsem se na něj.

Ramiro se pomalu a nedůvěřivě přesunul k ústí jeskyně a opatrně se spustil dolů.

Podlaha tunelu ho samozřejmě udržela.

Když jsme se shromáždili na podestě, odhalil svit luceren něco velmi zneklidňujícího. Zjistili jsme, že stojíme u vchodu do velké jeskyně, která se táhla stovky stop všemi směry, její strop jsme přitom měli sotva deset stop nad hlavou. Stalaktity připomínaly na jednom místě řadu zubů, jinde zase hladký kamenný závěs, takže se dalo jeskyní jen obtížně pohybovat – bez světla lucerny by to bylo prakticky nemožné.

„Birgisi?“ zašeptala Danela. „Galene, kde je pes?“

Odmítal jsem ztratit dalšího člena výpravy a na nic jiného jsem nemyslel, takže jsem naprosto nezvážil důsledky svého konání. Sáhл jsem do kapsy, odsunul stranou rukavice a sevřel v prstech psí píšťalku. Přiložil jsem si ji ke rtům a třikrát krátce pískl do nehybného vzduchu jeskyně. Na protilehlých koncích obrovské

komnaty zašustila křídla a ozval se bolestivý jekot tenebralů vylekaných zvuky, které jsme my neslyšeli.

Něco mi řihlo u nohou. Birgis se objevil odnikud a očichal mi boty. Pohladil jsem ho po uších a posadil se na nízký, oblý stalagmit.

„No, kam teď, kejklíři?“ zeptal se Ramiro útočně a opřel se o obrovský kamenný závěs. Rozhostilo se ticho. Slyšeli jsme, jak tenebral, netopýr nebo nějaký jiný tvor poletuje mezi stalaktity v místech, kam už světlo nedosáhlo. „Ztratili jsme se v prasklině v zemi a ještě nás ani nikdo nenapadl.“

Danela se rozzlobeně zavrtila.

„Je od vás velmi vznešené, že si děláte starosti s nepřáteli, Ramiro,“ poznamenala uštěpačně. „Přesto si myslím, že o našem dalším kroku rozhodne velitel. A pokud to chápu dobře, vy jím nejste.“

Šardos ukázal mým směrem, jako by chtěl dodat jejím slovům důraz.

„Myslím, že rozhodnutí je na siru Galenovi,“ zamumlal.

Všichni, dokonce i slepý Šardos, se obrátili ke mně. Rozhlédl jsem se, a dokonce se i podíval za sebe, kde na plochem kameni seděl Birgis, škrábal se za uchem a s očekáváním na mě zíral.

Vzhlédl jsem a předstíral, že hluboce dumám, ve skutečnosti jsem však zběsile pátral po něčem, co by mi v podzemním labyrintu poradilo, jak dál.

Nad hlavou mi prolétla trojice tenebralů. Rychle zakroužili a chystali se snést dolů, zjevně ale vycítili lucernu, vyhnuli se jejímu světlu a teple a slepě vyrazili do tmy na opačném konci jeskyně. Temnotou prostorné komnaty se rozlehlo šustění nespočetných křídel.

V roztřepeném váčku se slabě rozzářila má brož.

17

Nechali jsme se vést sílícím světlem brože a našli díky němu cestu ven z temné, klenuté síně. Jeskynní svět byl chaotický a groteskní, jako by ho někdo splácal dohromady z kusů kamení.

Šardos šel vedle mě, Danela s Oliverem nám byli v patách a Ramiro se držel těsně za nimi, nebezpečně přelézal stalagmity a protlačoval se kolem rohů a skalnatých formací. Birgis průvod s frkáním a funěním uzavíral.

Před námi poletovali sem a tam tenebralové a zářili nadpřirozeným světlem jako obrovské pomatené světlušky. Brzy jsme si jich docela přestali všimnout a ve chvíli, kdy Šardos vykřikl a ukázal nahoru, jsem už na ně téměř zapomněl.

Nad námi zakroužilo hejno tak deseti nebo patnácti tvorů a zamířilo do širokého tunelu asi dvacet stop nad podlahou jeskyně, kde se nám ztratili ve tmě.

„To je ono,“ řekla Danela klidně a sebejistě. „Cesta ven, kterou předpověděly kameny.“

Přitiskla se ke mně, aby se ve velmi studené jeskyni zahřála, a já o nás najednou dostal strach.

Nijak mě nepovzbudilo, že jsme se nechali vést božíma očima. V minulosti nás už jednou zavedly do léčky, která stála bratra Alfrika život. Ale neměl jsem na vybranou. Musel jsem se řídit podivnými, zlověstnými pokyny světla v drahokamech, protože se

mi podařilo nás doslova pohřbít.

Naše nadšení bylo pramalé, když jsme si uvědomili, že budeme muset kus vyšplhat, než opustíme podzemní komnatu. Obrovská jeskyně končila žlutou vápencovou stěnou, která připomínala ztuhlý vodopád. Na jeho vrcholu asi dvacet stop nad námi zel černý otvor do dalšího tunelu. Tenebralové v něm vířili jako řeka nezdravého světla. Kámen před námi měl jistou krásu, ale ocenil by ji asi jen kamzík.

Odevzdaně jsem se natáhl a čekal, až mi někdo podá něco, co by se dalo alespoň vzdáleně považovat za horolezecké náčiní.

Náhle však začal Birgis nevysvětlitelně vrčēt. Zvuk mu vycházel hluboko z hrudi a unikal skrz zatnuté zuby.

Kejklíř se pohnul rychleji, než pes stačil naježít chlupy. Rychle vsunul kámen do praku, otočil se, vystřelil a zasáhl prvního ze sedmi tvorů, kteří se vyloupili ze tmy. Tvor zakňučel, zavrával, ale nezastavil se. Ostatní ho následovali. Byli strašidelně, nepřírozeně bílí a rychlí jako přízraky. Skočili do světla, vřeštěli a chňapali po nás.

Ramiro, Oliver a já jsme tasili meče.

„Vespertilové!“ vydechl Šardos.

Zaútočili.

První se prosmýkl kolem žongléra a se zaječením vrazil do Ramira. Ozvalo se tupé zadunění, jak narazili do kamenného vodopádu. Obrátil jsem se zpět k vespertilům a neviděl nic než zuby a ohnivě rudé oči. Objevili se přímo přede mnou, jeden mi vlezl pod tuniku a začal se mi škrábat ke krku.

Vykřikl jsem a snažil se ho srazit k zemi, ale tvor mi drásal hruď a trhal halenu. Pustili jsme se do boje.

Vzhlédl jsem a uviděl, jak se ke mně řítí s nožem v ruce Oliver.

„Nehýbejte se, Galene!“ zvolal a vrazil mi dýku do haleny. Vespertil se křečovitě zkroutil, ztuhl a lehce mi vyklouzl zpod

oděvu. V místě, kde mi Oliver probodl košili, se objevila modrá skvrna.

Zvedl jsem meč a přiskočil k Šardosovi, který zápasil s dalším netvorem. Vsunul jsem mezi ně paži, zakryl Šardosovi tvář a vrazil vespertilovi meč do hrudi. Čepel se mi zadrhla v ruce a já ji vrazil hlouběji mezi kosti, chrupavky a vnitřnosti, až se netvor na konci mé zbraně svíjel a pištěl tak vysokým hlasem, že ho téměř nebylo slyšet, nakonec ale zmlkl.

Zapřel jsem se mu nohou o krk, vytrhl mu z těla meč a zaškrábal jím přitom o kosti. Z rány se vyvalila řídká modrá krev.

Ohlédl jsem se a uviděl, jak jeden skočil Danele na hlavu. Její tvář byla přes žíly a průsvitná křídla slabě vidět. Rychle sekla nožem a rozřízla jím kožené křídlo. Tvor zavřískl, sklouzl na zem a Birgis se mu vrhl na hřbet, silnými čelistmi mu chňapl po krku a škubal, dokud se tvor nepřestal hýbat.

Oliver s Ramirem vytrhli meče ze třetího vespertila. Velkému rytíři prýštila krev ze škrábance na čele. Zbývající netvoři se pak tváří v tvář mečům a dýkám obrátili, uprchlí do tmy a mnozí za sebou vláčeli zraněná křídla.

Než jsem stačil popadnout dech, Danela už se sebevědomě vydala k patě skalní formace, jako by ji někdo ustanovil naším předvojem. Prohmatala kámen a hledala díry, zářezy a úchopy.

„Co chcete dělat, Danelo?“ zeptal jsem se co nejpánovitěji. Nevěnovala mi pozornost. Začala šplhat vzhůru po stěně, a přestože nebyla opice ani kamzík, ale okouzlující dívka vychovaná v přepychu a vznešené společnosti, byla docela dobrou lezkyní.

A co víc, pohled zdola byl skutečně přitažlivý. Obdivoval jsem její pozadí, které bylo stejně dokonalé a kulaté jako zralý plod a stejně nedosažitelné.

Na okamžik mě ve tmě a zmatku ovládl klid a mír.

Ucítil jsem na rameni ruku. Ramiro zvedl lucernu, abychom

oba lépe viděli. Zapůsobil na mě jako vetřelec, jako by svýma silnýma, masitýma rukama rozhrnul závěs.

„Vy půjdete jako poslední, Ramiro,“ rozkázal jsem chladně a popadl lano, které Danela hodila přes okraj kamenného vodopádu. Škrábal jsem se nahoru po kluzkém kameni a slyšel, jak za mnou Ramiro zuří.

Vypadalo to, jako by se chodba na vrcholu táhla donekonečna, tak mi to alespoň připadalo, když jsem do ní posvětil lucernou, kterou jsem vynesl nahoru.

Neměli jsme však čas prozkoumat všechny výklenky a skuliny, protože jsme napřed museli vytáhnout nahoru funícího Šardose, potom Olivera, který zápasil s nervózně se svíjejícím Birgisem, bezpečně zabaleným do závěsu z látky a lana.

Ramiro se vyškrábal nahoru jako poslední. Spustili jsme mu lano a drželi ho, zatímco se zběsile kymácel nad komnatou pod námi. Konečně se nohama dotkl pevné země. Klekl si, aby popadl dech a nabyl zpět rovnováhu.

„Něco takového už *nikdy* znovu neudělám,“ prohlásil a opřel se o stěnu tunelu.

Kolem prolétli do jeskyně za námi tři nebo čtyři tenebralové.

Stáli jsme tam a dumali nad našimi šancemi, když chodbu před námi znenadání naplnily světlo a hluk. Blížil se k námi asi tucet Mužů plání, podle vzezření to byli Que-tana, a v rukou nesli pochodně a oštěpy. V jejich středu kráčel velitel, vysoký tmavovlasý muž s kosočtvercovou klapkou na pravém oku.

Byl starší než ostatní Que-tana, možná Šardosova věku, a taky jinak vypadal. Jediné zdravé oko měl menší a světlejší, a přestože byl na poměry Lidu plání bledý, mezi muži z podzemí vypadal přímo brunátně. A co víc, bohaté tmavé vlasy měl spletené a ozdobené koraly jako Chodec. Popravdě vypadal jako velmi bledý Muž plání, jako kněz Que-nara zotavující se ze strašlivé nemoci.

Na hlavě měl stříbrnou korunu s opály, které temně fialově zářily.

Odporně bledí tenebralové zkřížili Que-tana cestu, bezútěšně zapištěli a zmizeli ve tmě.

„Proč jsme na ně museli narazit zrovna teď?“ zabručel Ramiro. „Za sebou máme hříčku přírody, před sebou nepřítele v přesile. Naší jedinou nadějí je boj.“

Zazubil se na mě a tasil dlouhou, dvousečnou příšernost, kterou se oháněl jako nožem na porcování masa.

„Ještě nikdy se nestalo,“ tvrdil, „že by Muž plání porazil v boji zblízka Solamnijského rytíře.“

V ten okamžik na nás začaly pršet šípy.

Rachotily o skálu okolo jako strašlivá lavina. Na rozkaz vůdce mířili Muži plání asi pět yardů před nás, ale salvu za salvou se k nám přibližovali, až jsme byli s Ramirem nuceni zvednout štíty a zakrýt výpravu krunýřem z kůže a kovu.

Neustávající déšť šípů nás měl vyděsit. Připíchli nás k zemi, a protože jsme stáli na otevřeném prostranství, mohli kdykoli sklonit luky a proděravět nás přímými, vražednějšími zásahy.

Ihned jsme zhasli lucernu, schoulili se k sobě a třásli se, jako by nás zastihl horský blizzard.

„A dost!“ zvolal jsem nakonec, když se přes nás přelila další vlna šípů a trhla mi bolestivě rukou, ve které jsem držel štít. „Ať už se s námi stane cokoli, najdu způsob, jak odsud dostat aspoň Danelu!“

„To v žádném případě!“ vykřikla dívka odvážně, ale já slyšel, jak se jí chvěje hlas. Celá se třásla. „U všech bohů, dokážu se jim postavit jako nejlepší muž mezi vámi!“

„Jen tak tu stát není nic odvážného, má milá,“ namítl Šardos. Jeho hlas zněl příliš pronikavě, než aby se dal považovat za klidný. „Mohl bych tě odvést zpátky a poslat pro pomoc, pořád nám ale

hrozí nebezpečí od těch velkých zubatých potvor tam dole.“

Vzpomněl jsem si na číhající, hladové vespertily a otrásl jsem se.

„Takže,“ prohlásil Oliver zdráhavě, ale nebojácně, s povzdechem, jako by měl jen vstát za zimního rána ještě před úsvitem, „by měl mladou dámu někdo doprovodit a postarat se tam dole o její bezpečí.“

S Ramirem jsme jeden na druhého hloupě pohlédli. A štěstí tomu tak chtělo, že v ten okamžik sprška šípů ustala, Oliver vyklouzl zpod štítů a vyrazil k ústí tunelu a jeskyni.

„Olivere, stůj!“ vykřikla Danela. Šardos se otočil a rychle po panošovi hmátl, ale nestihl to a Oliver sklouzl dolů po stalaktitu do komnaty pod námi.

Byla příliš velká tma, než abychom viděli, co se tam dole děje. Slyšel jsem, jak Oliver těsně pod římsou zakřičel, pak znovu o kus dál a ještě dál, jak lákal netvory pryč.

Danela mě popadla za paži a já jí stiskl ruku.

„Teď už nemáte na vybranou,“ řekl jsem bez obalu. „Chlapec zahání stvůry, aby vás zachránil. Musíte toho využít, vrátit se na povrch a přivést pomoc.“

Oba jsme věděli, že žádám nemožné. I kdyby Danela přivedla posily, bylo by příliš pozdě. Ale přesto bylo příjemné alespoň předstírat, že pomoc dorazí, že se budeme mít čím utěšit, až nás nepřítel v temné jeskyni a v temných časech napadne. A můj rozkaz ji zatím odvede zpět na hrad Di Caela, což bylo v této neklidné zemi jediné bezpečné místo, které mě napadlo.

Vložil jsem její ruku do Šardosovy.

Kejklíř se rozběhl k ústí tunelu a kryl Danelu vlastním tělem, protože na nás opět začaly pršet šípy. V tlumeném světle pochodní jsem viděl, jak slepec zvedl paži, a když se několik šípů nebezpečně přiblížilo, srazil je starým žongléřským trikem,

podivuhodným a naprosto nevysvětlitelným, stranou. Bylo to, jako by proběhli lijákem a zůstali suší.

Birgis vesele cupital za pánem a držel se v bezpečí Šardosova pláště a co nejbliže u stěn.

S Ramirem jsme ohromeně přihlíželi, jak všichni tři sklouzli přes okraj. Potom jsme zvedli štíty a následovali je k ústí tunelu.

Viděl jsem, jak hluboko pod námi splynuli s tmou na opačném konci jeskyně a ocitli se tak bezpečně z dosahu šípů i vespertilů. Napravo Oliver znovu hlasitě zakřičel a běžel zpět k nám, jeden z netvorů mu však byl v patách. Chlapec měl dozajista v úmyslu vyšplhat nahoru po stěně a přidat se k nám. Ale na netvorovi, který ho pronásledoval, bylo něco zákeřného, na jeho těle něco rtuťovitého, protože se pohyboval rychleji než lidské nohy či ruce, a my zjistili, že když zrychlí, nestačí ho vnímat ani lidské oko. Chlapec už byl napůl cesty zpátky, když vespertil zrychlil a v bílé šmouze se na něj vrhl.

Oliver vykřikl a v zoufalství zvedl meč, zahalila ho však křídla velká jako plachty.

„Ne!“ zvolali jsme s Ramirem jednohlasně s očima upřenýma na strašlivou scénu pod námi, kde vespertil skláněl hlavu jako strašlivý milenec k chlapcovu nechráněnému hrdlu. Que-tana pod velením lstivého náčelníka v tu chvíli zaútočili, a zatímco jsem přihlížel Oliverovu hrozivému konci, zasadil mi jeden z Mužů plání zezadu ránu obuškem. Odlétl jsem k okraji tunelu, lucerna mi vyklouzla z ruky, spadla do tmy a roztránila se o skálu a já se řítíl za ní. Zoufale jsem hmátl po kraji díry, takže jsem se alespoň narovnal a dopadl na zem nohama napřed, ztratil jsem ale meč i orientaci.

Omámeně jsem se opíral o hladký kámen a vzhlížel k pochodným pableskujícím v ústí tunelu vysoko nade mnou. Shora ke mně doléhaly zvuky rvačky – zmítání, zápas a Ramirův řev – a

ze tmy jeskyně pak vřeštění vespertilů.

Někde po mé levici sténal Oliver a já slyšel, jak se mým směrem dere přes kamení a suť něco strašlivého.

Nemohl jsem nic dělat.

Potká mě stejný osud jako Olivera. Netušil jsem, co se stane s Ramirem, který klel stále štavnatěji a rval se s tuctem Que-tana, ani se Šardosem a Danelou, o nichž jsem mohl jen doufat, že unikli.

Na okamžik jsem litoval svých přátel víc než sebe, protože to já je sem dolů zatáhl.

Tmou nade mnou se rozlehl výkřik. Byl to Ramiro, tím jsem si byl jist, a něco v jeho křiku mě přimělo pohnout se. Neslyšel jsem totiž v jeho hlase bolest ani paniku, zněl spíše vítězoslavně.

V jeskyních, kde jsme všichni byli prakticky slepí, nade mnou probleskla naděje.

Vrazil jsem prsty do kapsy, odstrčil stranou kožené rukavice a sevřel kov a rákos.

Vytáhl jsem píšťalku – starou psí píšťalku, kterou mi před mnoha lety daroval Brithelm. Nedokážu říct, co mě přimělo na ni zapískat. Možná jsem si vzpomněl na něco, co jsem četl v dětství, nebo na to, jak rozčílila tenebraly, když jsem přivolal Birgise.

Ať už tomu bylo jakkoli, Humova psí píšťalka, jak jsme ji s Brithelmem žertovně pojmenovali, tiše, avšak pronikavě zaječela jeskyní a já uslyšel všude okolo téměř lidský vrískot, šoupání a šelest, jak se něco dalo na útěk.

O chvíli později na mě Ramiro zavolal, já odpověděl a v ústí tunelu nade mnou se objevilo světlo pochodně.

Okolo mě panovalo hluboké, dokonalé ticho. Připomínalo mi tmu před začátkem světa, naprostou nicotu.

Ramiro stál v tunelu nade mnou spolu s hrstkou Que-tana. Zpoza nich ke mně dolehl hlas, který jsem slyšel jen jedinkrát v

životě, nikdy na něj ale nezapomenu. Oslovil mě ten den, kdy hradem Di Caela otřáslo zemětřesení, já pohlédl do opálů a promluvil s přízrakem. Zdálo se mi, jako by od té doby uplynuly už roky.

„Teď už si můžete odpočinout, sire Galene,“ řekl hlas a já v něm slyšel bezútěšné svištění větru nad pustou plání. „Vaše cesta je u konce. Vítejte v Ohnivcově království, v zemi Que-tana.“

Jeden z Mužů plání hodil dolů do tmy pochodeň a mé okolí ozářilo prchavé světlo. Odhalilo mě a čtyři Que-tana sklonili luky a chladně se na mě zadívali přes násady šípů.

Spustili mi lano a já vyšplhal nahoru k zajatému společníkovi. Lučištníci mě po celou dobu sledovali ostřížím zrakem.

V půlce cesty jsem se ohlédl po zmrzačeném těle ubohého Olivera a po otvoru na opačném konci jeskyně, kterým uprchli Šardos s Danelou.

Brož v mé ruce zářila. Brzy padne do rukou děsivého hostitele. Zahledl jsem se hluboko do kamenů.

Uviděl jsem v nich Chodce tábořícího v kopcích vysoko nad námi. Klidně a odhodlaně zíral do kamenů. Spatřil jsem Bayarda, ztraceného mezi skalnatými stěnami a opřeného o ramena Brandona a mého otce. Za zlověstného světla pochodní mířil někam do neznáma.

A spatřil jsem ještě něco temnějšího. Obrovského hada, stočeného ve stínech a skále pod pevninou. Jeho věčný spánek byl nyní lehký a neklidný.

„Údolní červ Tellus,“ vydechl jsem. „Co to Chodec říkal? Že nese na hřbetě celou Solamnii?“

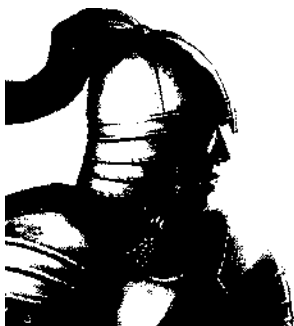
Ale i ta vidina zmizela a já zahlédl bratra Brithelma, jak si v komnatě plné vysokých polic nerušené čte při svíčce a na nose mu sedí nemožné trojúhelníkové brýle.

Kameny zhasly, jako když hvězdy zakryje mrak, a já dostal

strach – bál jsem se o náčelníka, kterého jsem zradil svojí neschopností, a o bratra, jehož jsem nedokázal zachránit. Bál jsem se o přátele a o otce, které někdo vlákal do nebezpečí v podzemí, a především o nevinnou Danelu di Caela, kterou jsem za nimi nevědomky poslal.

Strašně jsem všeho litoval a v tu chvíli se mi zdálo, že ať přijde Ohnivec s čímkoli, bude to lehký trest.

„Kéž jim bohové pomohou,“ zašeptal jsem a šplhal dál. Silné, bledé ruce mě popadly za předloktí a vytáhly mě nahoru k Ohnivci. „Nechť bohové pomohou nám všem.“

18

Zručným trhnutím ruky a za pomoci podivného železného nástroje se zobáčkem udělal Kronikář do propletených drátů čtyři, šest, deset, dvanáct zářezů. Nakonec udělal i třináctý a jediným zvukem v rozlehlém táboře přitom bylo praskání ohně, který jeho jemnou práci osvětloval.

„Každá z těchto příhod má své místo v příběhu,“ vyprávěl uchvácenému Lidu plání.

* * *

Běžela tmou a za ruku držela slepce.

Slabé světlo pochodní Mužů plání a několika ubohých luceren, které Galena napadlo vzít s sebou, za ní náhle pohaslo, takže musela zpomalit a černým tichem bezútěšných temných jeskyní se doslova plížit.

Danela di Caela si přála, aby se mohla vyhnout všemu, co bude bezpochyby následovat. Představila si, jak před ní stezka stoupá prudce vzhůru tmou a tunely, pak klesá dolů po svahu hory a přes promočené, troly prolezlé pláně zpět k hradu Di Caela.

Pěšky jí cesta bude trvat celé dny, ne-li týdny.

Obávala se, že záblesk naděje pro přátele v podzemí do té doby vyhasne stejně jako světlo za ní.

„Pojďte, děvče! Žádné zdržování!“ šeptal kejklíř před ní. Uvědomila si, že zůstala stát.

„Ach, Šardosi!“ zvolala příliš hlasitě. Její hlas se rozlehl chodbou a dozajista probudil a vylákal z úkrytů různá stvoření, vedle nichž budou vespertilové vypadat jako vrabci. „Šardosi, ať už udělám cokoli, bude příliš pozdě!“

„Nesmysl!“ řekl stařec, zachechtal se a táhl ji dál chodbou. „Dokud dýcháte a můžete se pohnout, není nikdy příliš pozdě. Povím vám příběh, který byste měla znát, příběh o velkém turnaji na hradě nedaleko odsud.“

Šardos na jejím zápěstí cítil, jak se jí zklidnil puls. Navzdory všemu se dívka nechala pohltit příběhem o Bayardovu pozdním příjezdu na klání o Enidinu ruku, příběhem, který si tím víc užívala, protože jeho postavy znala osobně a věděla, že je pravdivý a skončil šťastně, a to bez ohledu na padouchovu moc a chyby a klopýtání hrdinů.

Potom Šardos pokračoval dalším příběhem a dalším. Danela se nemusela v dokonalé tmě a v dokonalém tichu soustředit na nic jiného, žila v legendárním světě starého muže, zatímco on ji vedl na povrch, vstříc vzduchu a světlu.

„Prošli jsme Sargonasovými žilami,“ řekl nakonec, když už měli nejtemnější část cesty za sebou. „Žilami rudé pěsti.“

„Žilami rudé pěsti?“ zeptala se a věděla, že se nechá pohltit dalším příběhem stejně ochotně, jako se nechala vést tunelem před sebou.

„Je to temné jméno,“ začal žonglér, „a tajemné, protože bardi, Kronikáři, a dokonce i kněží už na onoho boha téměř zapomněli. Vládne pomstě a ohni, ale víc toho o něm nevíme. Je to jako číst rukopis s rozmazanými, začerněnými, vytrženými nebo zničenými stránkami...“

„Lakuny,“ řekla Danela a opět vzala starce za ruku, když se

chodba zúžila a potemněla. „Takovým mezerám v textu se říká ‚lakuny‘.“

„Mezery, lakuny nebo tajemství, o Sargonasovi toho víme jen málo. Lid plání ho spojuje s velkým hadem Tellem, který prý dřímá pod pevninou Ansalonu a má se probudit, až nastane konec všeho. Jiní si ho představují jako rudého mrchožravého ptáka – možná jako supa nebo obrovského kondora, který požívá vnitřnosti těch, kdo urazí jeho družku Takhisis.“

„To není zrovna pěkný příběh do tmavých tunelů, Šardosi,“ protestovala Danela. Ale přesto žasla nad Šardosovým klidem a občasným „pozor, schod, slečno“ a „skloňte hlavu, slečno“.

Ve tmě pištěla malá tvoření, která překvapily neobvyklé zvuky a rychlý pohyb dvojice pospíchající chodbami se psem v patách. Jednou Danela zaslechla plácání křídel, pak zase vyděšené vrčení.

Kejklíř se řídil temným smyslem, který nabyl během smutných let, kdy poslepu putoval Krynem. Byl to jeden ze vzácných okamžiků, kdy se ztráta stala ziskem a slabina předností.

Překvapilo ji, když si přitom vzpomněla na Galena, a usmála se do tmy.

Před lety si Danela di Caela vzala za úkol Galena Cestybrana napravit, po jeho příchodu na hrad Di Caela se totiž ukázalo, že se potřebuje zlepšit v každém ohledu.

Když se posadil do mahagonového křesla v hodovní síni, přehodil si nohu přes podničku, a formální večere byla skutečnou ostudou, protože to vypadalo, že v Břehově snad nikdy neslyšeli o vidličce a že ji považují jen za estetické vyvážení užitečného nože a lžice na opačné straně talíře.

A nacpával se jako tupý trpaslík – tak nějak si alespoň tupého trpaslíka představovala. První měsíce Galenova pobytu na hradě, než se rozkoukal a pochytil něco z etikety, se Danela di Caela otřásla pokaždé, když hodil pod stůl hrst kostí psovi, s nímž byl

zrovna nejlepší kamarád.

Přátelil se, to šlo Galenu Cestybranovi vskutku nejlépe. Marigold, Danelina nejvzdálenější sestřenice, se s ním také sprátelila, jakmile ji znudilo přátelení se dvěma mladými a pohlednými hradními strážci. A Galen byl další na řadě. Danela tušila, že to má něco společného s jeho blížícím se pasováním na rytíře. Marigold milovala muže v brnění.

Danela měsíce zuřila, zatímco ti dva se potají scházeli ve věžních komnatách. Galena nový vztah očividně fascinoval a Danela se sílícím podrážděním sledovala, jak se v různých oknech na opačné straně nádvoří rozsvěcují a zhasínají světla.

Ale i toto láskování postupně ustalo stejně jako ta věc se psy a kostmi. Přesto Danelu napadlo, že mladíkova Noc rozjímání přišla v pravý čas, že se z něj stane skutečný rytíř nové generace, kterému nebude vadit, když se dívka bude věnovat sokolnictví, lovu či jezdeckví, když bude víc než jen hradní okrasou ne nepodobnou nelibozvučným mechanickým ptákům sira Roberta.

Snila o takovém rytíři navzdory jeho váhání v boji i nejistým rozkazům, pomýleným vidinám v opálech a katastrofám, které očividně následovaly pokaždé, když se nechal vést drahokamy, broží a znameními.

Svých snů se nevzdala, ani když se postavili netvorům a temným Que-tana. Celá věc nemohla skončit tak, jak se očividně chystala skončit.

Ve všech Šardosových příbězích se hrdina vždy uplatnil, tasil magický meč a odhalil jeho moc. Mluvicí pták pronesl něco důležitého a moudrého, ztracená kniha byla nalezena, zmizelá loď se vrátila domů a třetí syn získal navzdory nepřízni osudu dědictví.

Danela di Caela Galena jistojistě znovu spatří. Tak už příběhy končily.

Stežka začala stoupat prudce vzhůru a trojice, pes, kejklíř a dvorní dáma, se vydala na poslední půl míli cesty, která je měla zavést na povrch, kde budou natolik v bezpečí, nakolik je to v nebezpečné Solamnii možné.

Danela už rozeznávala v hluboké, nehybné šedi obrysy a mohla tak žongléře následovat, aniž by ji musel vést za ruku jako dítě nebo osla.

„Blížíme se k povrchu, má milá,“ řekl Šardos. „Vnímáte ho?“

Danele se najednou dýchalo mnohem lehčeji a ve vzduchu cítila kovovou vůni deště, zeleného jalovce a eterníků.

Vysoko v horách panovala noc, ale i svit měsíce byl téměř nesnesitelně jasný. Danela si na okamžik zakryla oči a zahalila hlavu do pláště. Birgis vedle ní kýchl – určitě ho také zmátl neobvyklý jas.

Šardos vzal dívku opět za ruku a laskavě jí pošeptal.

„Odpočiňte si, má milá. Ale jen na chvíli. Naše vyhlídky nejsou nejlepší a čeká nás daleká cesta, ale nepochybuji o tom, že než příběh skončí, sehraje v něm ještě důležitou roli. Nebudete na to ale sama, to je jisté. Chvilinku si odpočiňte. Pomoc už je na cestě.“

Se zakrytou hlavou a očima zavřenýma před ostrým měsíčním jasem Danela slyšela, jak se starý muž obrátil a začal sestupovat zpět dolů. Vracel se do temnoty.

„Šardosi!“ vykřikla, obrátila se a chystala se ho následovat. Byl už u ústí jeskyně, napůl pohlcen stíny.

„Myslela jste, že vás doprovodím až domů, má paní?“ zeptal se a zastavil se v otvoru. „Je to sice příjemná představa, mnohem příjemnější než návrat k Ohnivcovým bledým poskokům, přesto to nemohu udělat. Obávám se, že tam dole mě potřebují víc.“

Udělala krok směrem k němu, ale on ji máchnutím ruky zastavil.

„Vzchopte se!“ pobídl ji. „Blíží se chvíle, kdy všichni budeme

muset učinit obtížná rozhodnutí. Vy si můžete ještě chvíli odpočinout, než se vydáte na nejtěžší z cest, Danelo di Caela. Jak jsem řekl, odpočívejte a pomoc si vás najde.“

Danela zůstala sedět s hlavou v dlaních. Birgis na ni moudře, ustaraně hleděl, naklonil hlavu na stranu a složil jí dlouhý čenich do klína. Nakonec ho začala krouživým pohybem drbat za ušima, jako by celé dobrodružství bylo jen snem nad kádí s prádlem na hradě Di Caela.

Chodec našel Danelu, jak škrábe psa za ušima a zírá do prázdna. Usmál se a odvedl ji ke koníkovi na mýtině – ke klisničce, která zůstala, když se ostatní koně rozprchli.

Zasněné dívky nejsou nejlepšími jezdkyňmi, uvědomil si. Cesta k hradu Di Caela byla dlouhá a obtížná i pro kavaleristu, natož pro zhýčkanou slečinku zvyklou na péči sluhů a lichocení dvořanů.

Ale pak si řekl, že musí neobvyklým hrdinům důvěřovat: slepému kejklři, pomatenému klerikovi i psovi s dlouhým čenichem. Byla to zvláštní trojice, která svěřila své životy ještě podivnějším Solamnijským rytířům: čtyřistalibrovému požitkáři, kterého zajímaly spíše svíčková a sherry než meč a štít, a veliteli, který se nezdál být zrovna obratný, zkušený či duchapřítomný.

Podobná důvěra je počátkem nejsilnější víry, pomyslel si Chodec.

Dívka sebou trhla, když jí položil ruku lehce na rameno.

* * *

Sargonas vzhlížel ze dna Propasti a v očích mu hořel oheň černých opálů. Všechny je viděl a smál se a jeho smích připomínal skřehotání supů. Čekal pod tenebraly, Que-tana a verspertily.

Čekal pod Ohnivcem a pod hlubinou opálů.

Čekal pod samotnou temnotou, vidinami a představami, a někdy dokonce i za hranicemi víry.

A tunely pod Vingaardskými horami nesly jeho jméno.

Jen ať Ohnivec sbírá kameny, říkal si temný bůh. Ale ať už jich dá konečně dohromady třináct.

Ohnivec je obyčejný poskok, postradatelný. Ale jeho oko mi odhaluje historii.

Je jako všichni ostatní smrtelníci, kterými zmítá touha po moci či pomstě, po lásce, uznání, úctě, po utišení bolesti.

Nezáleží na tom, co chtějí, protože vše směřuje k jedinému.

Sargonas odpočíval na víru temného vzduchu ve středu Propasti. Znovu se rozesmál a jeho smích páchl po hnoji, kouři a krvi a prostupovaly ho obrazy a zvuky, až se dokonce i tvorové poletující Propastí okolo instinktivně stáhli.

Jejich touhy se den po dni mění, uvažoval Sargonas, a často narůstají a stávají se temnějšími.

Ohnivec si myslí, že v srdci prostého kamene najde božství. Dokonce věří, že se na nebi objeví místo pro jeho hvězdy.

Sargonas se přestal smát a roztáhl ústa v třpytivém rudém úsměvu. Ohnivec není ničím víc než prostým dalekohledem. Celé roky jsem jeho okem sledoval svět a viděl totéž, co on. Historie je skutečně cenná.

Ale to nestačí.

Sargonas si ve víru temnoty povzdechl. Tři tisíciletí byla dlouhá doba i pro boha. Tři tisíce let, během nichž slyšel jen hlasy smrtelníků, jako byl Ohnivec – smrtelníků, kteří byli natolik pošetílí, chamtiví nebo rozzlobení, že ho povolali.

Byl jich možná tucet.

Šílený mág z Neraky, který se považoval za boha Chemoše a halil se do lebky a kápě, jež ukrývaly jeho smrtící vztek nad tím, že bude muset zemřít.

Zrádný Solamnijský rytíř, který zavraždil své dvě děti a stále se nezbažil zlosti.

Jeden nebo dva kněží, možná jich bylo i víc.

Období mezi nimi byla nesouvislá, roztržitá.

Sargonas na většinu těch lidí zapomněl, protože byli nedůležití – byli to malí muži, kteří nevěřili vůbec ničemu, a až už to nedokázali dál snášet, uvěřili Sargonasovi.

A ten je zradil tak rychle, jak jen to bylo kvůli jejich slabinám možné. Otevřel rány, které je k němu zavedly, a přinutil je hnisat a šířit v nich nákazu, až je celá pohltila jako oheň, kyselina nebo pomstychtivost.

Ohnivec byl jen další v řadě, nebyl nijak výjimečný. Ale pokud půjde vše podle Sargonasova plánu, Kronikář Que-tana bude poslední. Temní bohové se každým dnem vrátí na Krynn.

Nebyl tu totiž jen samozvaný král Que-tana, nýbrž také...

Červ.

Pod povrchem Ansalonu dřímал údolní červ Tellus a snil o světle, pohybu a strašlivém vzrušení.

Během Věku snů byli temní bohové vypovězeni ze světla a dveře do jasného světa jim byly uzavřeny. Všichni – Morgion, Hidukel, Sargonas i Temná královna Takhisis – se zmateně potáceli hlubinami Propasti, místy, kde pád přestával být pádem, protože se jako vše ostatní stával nicotou. Leželi na ničem ve středu ničeho a dlouze dumali nad svým vyhnanstvím.

Po jejich zapuzení se Tellus, který se zrovna začal probouzet, otrásl pod povrchem světa a znovu upadl na téměř tři tisíce let do hlubokého spánku.

Ten ale brzy skončí. A až temní bohové zaplaví svět, jen jeden z nich bude znát jeho lid. Jen jeden z nich s sebou přinese... dějiny. To k němu se shluknou všichni věřící. Údolní červ sice představoval moc, ale oči v koruně ukrývaly vědomosti.

Už nebude jen Druhem temnoty, sám se stane Temnotou.

Sargonas zavřel dravci oči a spokojeně zabručel, když se země nad ním otřásla. Opět vzpomínal na svá vítězství, protože v Propasti se dokonce i myšlenky boha začaly točit v kruzích.

Přístroj nastavil kdysi dávno samotný Huma, pomyslel si. Jak sladké a geniální! Je složitý, ale ukrývá prostou magii.

Až nastane správný čas, probudí červa. Nic jiného.

A až červ procitne, pospíší si na povrch, pod nímž dřímал už od Věku snů, a rozerve pevninu od Palantasu až po přístav Balifor.

Nastane nová Pohroma a otevře nám bránu do světa.

Sargonas se rychle vznesl Propastí jako sup na poryvu větru a pomalu zakroužil jako raněný pták hledající vodu.

Poletoval nad dějinami, kroužil a vzpomínal.

Děkuji štěstěně za toho hlupáka Škorpióna, řekl si. Byl jen dalším v řadě, kdo si myslel, že dokáže přinutit boha, aby poslouchal jeho rozkazy.

Když ke mně poprvé obrátil své myšlenky, následoval jsem ho a ukryl se v zákoutích jeho představivosti, jako to udělám dřív nebo později se všemi.

Trvalo mi dlouhé roky, než jsem ho přesvědčil, že můj hlas je jeho součástí.

A když se mi to podařilo, vše ostatní už bylo snadné.

Sargonas se znovu rozchechtal a země se v pochmurném souznění otřásla.

* * *

„Co to bylo?“ zeptal se Gileandos nervózně a uskočil od stěny jako od rozžhaveného kovu.

„Možná,“ odvětil Bayard s obavami, „přichází prorokovaná Zkáza.“

„No,“ prohlásil Gileandos, obrátil se na podpatku a vyrazil zpět směrem, odkud přišli, k hradu a světlu. Jeho kroky se chvíli rozléhaly tmou, pak se zastavily.

Nikdo ho nenásledoval.

Ostatní – Andrew a Robert, Bayard a Enid, Marigold, Rafael a Brandon – se místo toho shromáždili v kruhu, dumali nad tvorem před sebou a zemětřesením okolo.

Neznámý tvor byl černý a neproniknutelný jako onyx.

„Ta... věc je velká jako hrad,“ zašeptala Enid a objala paži Bayarda. „Nebo možná dokonce jako řeka Vingaarda.“

Sir Brandon po Bayardovu druhém boku kývl.

„To máte pravdu, má paní,“ řekl. „Já bych se s ním radši do křížku nepouštěl.“

„Tak co kdybychom toho tvora... *obešli*, Brandone?“ navrhl Bayard a odvrátil se od světla pochodní, takže jeho tvář byla nečitelná.

Gileandos zafňukal ve tmě za nimi.

Brandon zůstal chvíli mlčky stát. Tvář měl také skrytou, ale jeho schoulená ramena prozrazovala, že váhá, že v něm solamnijská čest zápolí se zdravým rozumem. Nakonec kývl.

„Tak tedy okolo, sire Bayarde. I když to asi žádná příjemná procházka nebude.“

Zdráhavě udělal krok směrem k chodbě za nimi.

„Ne tak rychle, Brandone,“ zastavil ho sir Robert a kavalírsky si přehodil přes ramena Marigoldinu brašnu s jídlem tak, že si z provazů, kterými byla svázaná, udělal popruhy. „Ať už je ten tvor cokoli, měli bychom cestu před námi napřed dobře prozkoumat, než po ní bezhlavě vyrazíme.“

„Sir Robert má pravdu, Brandone,“ připustil Bayard. „A co víc, potřebujeme vaše statná ramena, aby mě nesla. Dál už totiž půjdeme jen my dva.“

Chvíli trvalo, než ostatní pochopili, a Enid ihned začala protestovat.

„Vím, že se chceš chovat jako správný rytíř a chlap, Bayarde Ostromeči,“ řekla. „A také vím, že tomu nemám rozumět. Řekneš, že tomu nerozumím, a tím to pro tebe skončí. Ale já tady nebudu stát a nedovolím, aby ses nechal zabít kvůli nějakému gestu.“

„Nerozumíš tomu, Enid,“ odvětil Bayard s pokřiveným úsměvem. Pokynul Rafaelovi a ten vytáhl z brašny silný, lehký provaz – vyrobili ho Lidé plání a dobře se hodil na cesty. Bayard si jeho konec omotal dvakrát okolo pasu.

„Slyšeli jste příběh o minotaurovu labyrintu?“ zeptal se užaslých společníků. „Jak se hrdina dostal díky provázku ven z bludiště?“

„Neovdovím jen kvůli manželově zatracené unáhlenosti,“ trvala na svém Enid.

„Já také nechci, aby se z tebe stala vdova,“ ujistil ji Bayard nepřítomně, protože se soustředil na uvazování třetího uzlu. „Pokud mi, Brandone, pomůžete, zjistíme, kde je konec červa, a najdeme přístroj, o kterém hovoří kroniky. Podle otřesů půdy bych řekl, že už nejsme daleko a že nevypotřebujeme tedy ani všechno lano, které máme s sebou.“

Brandon vzal provaz do ruky. Dlouze na něj zíral, jako by šlo o prastarou relikvii, jejíž účel byl dávno zapomenut. Bayard za lano krátce, laškovně trhl a provaz vyklouzl mladíkovi z rukou.

„Doufám, že na tu věc budete dávat trochu větší pozor, Brandone,“ zabručel sir Robert a mladík něco tiše odsekl. Zvedl lano, uvázal si ho kolem pasu a kývl na Bayarda.

Sir Andrew sebral druhý konec lana a pevně si ho přivázal k ruce. Podsaditý stařík vyzkoušel jeho pevnost, potom kývl na své mladší společníky.

„No, chlapci, osobně si myslím, že Bayardův nápad je

praštěný,“ řekl. „Je ale odhodlaný jít za každou cenu. Místa, jako je tahle chodba, proslula nestabilitou – stačí jeden špatný krok a půda vám zmizí pod nohama. Nevím, jak vy, ale já rozhodně nenechám přítele Solamnijsce padnout.“

Andrew se zapřel a ostře trhl za provaz.

„Jak říká lovecké přísloví u nás doma v Břehově,“ dodal. „Ten, kdo nestahuje kořist z kůže, ji může aspoň držet za nohu.“

Robert di Caela, zatížen zbrojí, sýrem a klobásami, se lana také zdráhavě chytil.

Gileandos znovu zakňoural a připojil se k nim.

Bayard kulhal k okraji temnoty, levou paží se držel Brandona kolem ramen, v pravé svíral tasený meč. Cítil se trochu pošetile, protože tvorové, na které pod zemí narazili, byli buďto příliš malí, než aby se o ně zajímali, nebo příliš velcí, než aby je rušili. Ale vstoupit do tmy ozbrojen a připraven mu připadalo... solamnijské, podle Instrukce.

„Tvá noha, Bayarde!“ protestovala Enid, i když věděla, že protesty, naléhání a námitky jsou zbytečné. Utěšit ji mohlo jen to, že je alespoň varovala.

„Budu opatrný, drahá,“ snažil se ji Bayard ujistit. Jeho slova zněla povýšeně a nadutě.

Přehlušil je však tichý hlas v Enidiných temných představách, hlas, který sílil a sílil, jako by vycházel ze skalnatých stěn, a především z olejovité tmy štěrbiny.

Zemře, opakoval. Zemře, a ty se staneš ve dvaceti vdovou a zůstaneš sama ve strašlivém, nestabilním hradě, sama se vzpomínkami a pochybnostmi. Neměla jsi se o vdovství vůbec zmiňovat. Tvá slova a jeho pošetilost budou vaší zkárou.

„Povolte trochu, Roberte,“ zavolal Bayard ze stínů. „Daleko se nedostaneme, když budete rvát za lano, jako bychom se přetahovali.“

Země okolo se znovu otřásla a tentokrát se ozvalo hlasité dunění. A náhle, jako by se svět kolem nich rozpadal, se zřítil strop chodby za nimi.

Sir Andrew pustil provaz, vrhl se k Enid, vzal ji do náruče a zakryl ji vlastním tělem, aby ji ochránil před padajícím kamením a proudem vody. Marigold vyjekla a strhla na sebe sira Roberta. Rafael se vyděšeně schoulil do klubíčka a Bayard s Brandonem si pospíšili tunelem zpět k ostatním. Všichni se krčili, objímali, křičeli a naráželi jeden do druhého, jak od stěn a stropu očekávali to nejhorší.

Ale zával nepřišel. Chodba se naklonila a zasypaly ji štěrky a suť. Bayard se dostal k manželce a objal ji, Robert se vysmekl Marigold a podivínská skupina dobrodruhů zírala, lapala po dechu a dusila se prachem.

„Tím směrem není nic než suť,“ poznamenal Robert a ukázal na chodbu za nimi. Prolezl Marigold pod kolenem a vyškrábal se na nohy. „Suť a Gileandos.“

Na okamžik se rozhostilo ohlušující ticho, jak si všichni s hrůzou uvědomili, co vychovatele potkalo.

19

Zatímco se Bayard se společníky ustrašeně choulil v troskách hluboko pod základy hradu Di Caela, Danela cválala na jih k vysočině a sotva se přitom držela v sedle statečné klisničky, kterou jí Chodec přivedl.

Mířila domů a jela celou noc. Nebyla si jistá, co najde, až dorazí na místo, a naprosto netušila, co udělá.

Byl na ni komický pohled. Sotva dospělá žena vysoká stěží pět stop s kápí strženou ostrým větrem a divokou jízdou a s rusými vlasy vlajícími jako prapor.

Vypadala, jako by vystoupila z obrazu, legendy či hrdinského mýtu, kdyby s ní na koni nejel pes. Měla totiž Birgise přivázaného k zádům jako dítě, i když vážil skoro tolik co ona.

Dlouhý čenich si opíral o její rameno. Jazyk mu šťastně vlál, jak ochutnával vzduch a užíval si větru.

„Nechápu to,“ prohlásila Danela do svištění vichru a dusotu kopyt, i když jejím jediným posluchačem byl pes, který jí visel na zádech a krátké přední nohy měl položené po obou stranách jejího krku. Zavřel tmavé oči a zamručel jí do ucha. „Nechápu, proč tak zkušený bojovník, jako je Chodec, nemůže sebrat muže a tu chásku tam dole pod zemí rozprášit. Vsadím se, že *on* by se vrátil s Galenem, Brithelmem i Ramirem a nechal by za sebou pěknou spoušť.“

Na okamžik se odmlčela a začervenala se, když si uvědomila, že

mluví se psem. Birgis jí klidně zafuněl na krk a čenichem ji vážně šťouchl do brady.

„Celá ta věc s vyhnanstvím, kletbou a ochranou je pořádná hloupost! Lidi plání a Solamnijci jsou úplně stejní, jenom samé sliby a velká gesta.“

Birgis si odfrkl a štěkl. Danele se zdálo, že jí odpovídá, že říká: „Máš pravdu, Danelo. Máš pravdu a slané uši.“

Dívka si také odfrkla a Birgis ji olízl. Kývla, švihla uzdou a klisnička přidala do kroku, cválala dolů z rovného svahu, který se táhl dlouhé míle do podhůří Vingaardských hor, a za sebou nechávala pustou, kamenitou krajinu.

Vjela zpět do zeleně a minula místo, kde před dny nebo lety – vše proběhlo tak rychle a tak hluboko pod zemí, že si nebyla jistá, kolik času uplynulo – s Galenem a ostatními narazili na trola.

„Připadá mi, že už uplynula celá věčnost, Birgisi,“ dumala, když se řítili okolo a elegantní kopýtka klisničky odhazovala drny a bláto. „A teď se hodiny daly zase do pohybu a já musím dojet pro pomoc a tak. Víš, zdá se mi, jako by se čas snažil dohonit, co promarnil, protože Galen je v nebezpečí a čas se krátí.“

Pohlédla na Birgisův čumák a on jí vážně olízl nos.

„Ostatní taky, Birgisi!“ opravila se. „Tvůj pán Šardos se o sebe, myslím, dokáže postarat. Jde jen o to, že Galen pro mě... hodně znamená.“

Jeli v tichosti a cesta se stáčela k východu, i když za svitu měsíce se to dalo jen těžko říct.

„Největší starosti mi ale dělá,“ přiznala Danela, když opustili vysočinu a sestoupili do stále promáčené Solamnie, „že netuším, co udělám, až se vrátíme zpátky na hrad.“

Birgis široce zívá. Odhodlaně mlaskla na klisnu. Ta srdnatě cválala a ze všech sil se přemáhala, protože podobné povinnosti ke koni dámy či dítěte rozhodně nepatřily.

A Danela naopak nevnímala, že se koníkův krok změnil, že začal vrávorat únavou. Odpočinek, napojení a provětrání koní bylo vždy povinností podkoního a na dlouhých cestách pak mužů z doprovodu. Její povinností bylo mužům poroučet.

Že něco není v pořádku, si uvědomila až ve chvíli, kdy kůň zpomalil do klusu, potom do kroku a nakonec zastavil úplně a odmítl se hnout.

Vypadali jako obraz, jak tam tak nehybně stáli pod voňavými modrými větvemi obrovského eterníku: tvrdohlavý, zadýchaný koník, rozčilená mladá žena a pes, který očichával větve nad sebou a pátral po veverkách a sporu mezi koněm a jezdkyňí si vůbec nevšímal.

„Zatraceně!“ zakřičela a prohrabala sedlové brašny, jestli v nich nenajde bičík nebo ostruhy, nic takového v nich však samozřejmě neobjevila, protože koně sedlal Muž plání. Nakonec zdrcená dívka sklouzla ze sedla, zavrávala pod tíhou psa, uklouzla a spadla obličejem rovnou do bláta a zběsile přitom šmátrala po uzdě, která jí visela nad hlavou.

Birgis jí slízl bahno z ucha, odfrkl si a usnul přímo na ní. Bezpochyby se mu zdálo o králících a zbytcích pod stolem ve velké a štědré hodovní síni.

Danela se opřela o lokty a zamumlala oblíbenou kletbu kavaléristů, která se zmiňovala o koních a jejich předcích. Nebyla to pěkná fráze. Galen by užasl nejen nad tím, že ji zná, ale také že našla příležitost ji použít. Dokonce i Birgis se při jejích slovech zavrtěl a naježil chlupy nad jedovatostí a vztekem v jejím hlase.

„Tohle je skutečně ubohý pokus o záchranu,“ přiznala, začala se zvedat, ale tíha spícího psa ji znovu strhla k zemi.

* * *

Přestože otřesy v okolí hradu Di Caela strhly část podzemního bludiště a uvěznily sira Bayarda a jeho společníky, byli tu i lidé, kterým se díky zemětřesení dařilo lépe.

Například stavitele vyčerpaly prohlídky hradu a rozčílilo je, že je lenní pán poslal zpět na povrch, a tak se rozhodli vzít si odpoledne volno. Odtáhli sud Thorbardinského orla do komnat v přízemí Kočičí věže a během otřesů si zpívali a vyprávěli lživé příběhy a několik následujících dnů si nedělali s ničím starosti.

A pak tu byl samozřejmě Carnifex, slavný hřebec sira Roberta di Caely.

V uzavřené hradní stáji bylo obrovské zvíře omezeno vlastní velikostí. Menší kůň se mohl ve stání otočit, zapřít se, vzepjat se a vykopnout, ale Carnifex se musel spokojit s tím, že tam jen stál, přenášel váhu z nohy na nohu a číhal na kolemjdoucí stájníky, po nichž pak chňapal ostrými zuby.

Tedy až do chvíle, kdy zemětřesení vyrazilo dveře stání z pantů.

Vypadalo to, jako by svůj následný čin plánoval celé roky, opakoval si ho v představách a zdokonalil do tří brutálně úsporných a rychlých pohybů. Vycouval bleskurychle ze stání k vratům stáje a jediným mocným kopnutím rozrazil jedinou přístupovou cestu – zámek, závoru i silná prkna – až se třísky rozlétly po zmáčeném nádvoří.

Stájníci před stájem ztuhli, jako by je někdo přistihl při hrdelním zločinu. Carnifex se obrátil, vyklusal ze slámou vonící tmy, frkal a kýval hlavou a černé oči se mu leskly.

Čtyři mladíci přidělení ke koním se nezastavili ani neohlédli, dokud po schodech a žebřících vyděšeně nevyšplhali do bezpečných výšin, i když při úprku riskovali krk.

Jeden z těch mladých bláznů dokonce vylezl po řetěze padacího mostu. Visel na mřížoví nad velkou západní branou,

když k ní Carnifex zacouval a jako nějaký mocný obléhací stroj zaútočil na dubová vrata stejným smrtícím způsobem, jakým už se zbavil dveří stáje.

„Hej, Fexi! No tak, kluku! Klídek...“ volal podkoní chabě. Pak zatnul zuby, protože velká vrata pod ním se rozlétla, Carnifex se vrhl do příkopu, ržál a brodil se špinavou vodou až s pomatěným klidem, potom vyšplhal na opačný břeh a bez ohledu na vodu a mech, které z něj kapaly, vyrazil tryskem do Solamnie a dlouhými, nenucenými kroky ukrajoval ze světa okolo.

„Taky dobře,“ řekl si chlapec, když hřebec cválal pryč, až jeho červená silueta zmizela na západním obzoru. „Stejně jsi byl na chov moc divokej.“

* * *

Samozřejmě že na sebe museli narazit. Tak už to v dobrodružstvích a příbězích chodívá.

Po několika hodinách slastné svobody, kdy se Carnifex proháněl promočenou nížinou, dorazil k hájku modrých eterníků, kde odpočívala podivná, klející desetinohá spleť dívky, klisny a psa. Zastavil se, ať už ze zvědavosti, zmatku či jen proto, aby popadl dech.

A zabahněná dívka se v tu chvíli vypotácela z kaluže a s obrovským, nešikovným a podivně suchým psem na zádech se vydala rovnou k němu.

„Všechno je to tvoje vina,“ prohlásila dívka. „Ne, vlastně za to nemůžeš přímo ty, ale tvoje přítomnost na hradě.“

Zašmátrala po složitém předivu uzlů, smyček a popruhů, kterými Chodec spoutal ji a Birgise dohromady.

„Tolikrát jsem se snažila strýce Roberta přesvědčit, že mě nic neodradí od toho, abych se na tobě projela, vůbec mě přitom ale

nenapadlo, že nastane chvíle, kdy na tobě budu *muset* jet.“

Birgis krátce zavrčel, ale znělo to líně a ne zrovna přesvědčivě. Dívka se pomalu přiblížila ke Carnifexovi a zvedla ruku.

„Ve světě snů jsi rozhodně nevypadal tak... děsivě.“

Navzdory nejistotě se k němu pomalu natáhla a pohládila jeho dlouhý, hrozivý, sametový nos.

„Říkají, že běháš ještě rychleji, než tvrdí legendy,“ řekla. „Tvá rychlost se prý nedá slovy ani popsat.“

Položila mu ruku na šíji.

„Ale musíš být ještě rychlejší, Carnifexi. Musíš běžet rychleji než čas a katastrofa.“

Opatrně velkého koně obešla, jako by se snažila přiblížit ke zmiji, přistoupila k jeho boku a jediným pohybem, do kterého vložila všechnu sílu, se vyhoupla na hřbet hřebce, na kterém ještě nikdy nikdo nejel, jehož ještě nikdy nikdo neosedlal ani mu nenasadil uzdu.

Oba je to šokovalo. Carnifex na okamžik ztuhl, zastříhal ušima, zvedl hlavu a zakoulel očima.

Potom se otočil a tryskem vyrazil zpět k hradu, čímž překvapil nejen sebe, nýbrž především Danelu. Krok se mu prodlužoval, až měla Danela pocit, že se vznáší nad utopenou zemí a stovka mil se scvrkla na jedinou.

„Jeď,“ mumlal jí hlas do ucha. „Jeď,“ šeptaly dusot kopyt a vyjící vítr.

Ale jediným společníkem jí byl Birgis s očima zavřenýma a čenichem schovaným v jejích vlasech.

* * *

Dobrodruzi pod sklepením hradu Di Caela neodpočívali ani nepokračovali v cestě. Bayard a rytíři se prohrabávali sutí v marné

snaze najít zavaleného Gileanda, objevili však jen jeho botu, brýle a střep keramické lahvičky, která neomylně páchla po ginu.

S pochmurnými, sklíčenými výrazy pátrání brzy vzdali. Vychovatel nikdy nepatřil k oblíbeným společníkům, a obzvláště Andrew, který znal staříka ze všech nejlépe, ho nesnášel. Přesto se však zdráhali odejít, obzvláště pak Bayard, který byl přesvědčen, že je za Gileanda zodpovědný.

„Víc udělat nemůžeme, sire Bayarde,“ utěšoval ho sir Robert a položil veliteli ruku na rameno. „Teď musíme najít jinou cestu ven, pokud vůbec existuje.“

„Ach, ale to není všechno, Roberte,“ protestoval Bayard a obrátil zarudlé oči ke staršímu muži. Oba je halily stíny, které vrhlo třepotavé světlo lucerny v rukách mladého Rafaela. „Ze všeho nejdříve musíme červovi zabránit, aby se otočil. Je to prosté. A když vás teď nemohu poslat zpátky, musíme se vydat do srdce tunelů všichni, protože tam najdeme Škorpiónův přístroj.“

Při pomýšlení na strašlivý mechanismus všichni zmlkli. Už celý den číhal v jejich nejstrašnějších představách, možná dokonce dva dny, protože čas se v neměnné tmě pod zemí podivně ohýbal a lámal. Každý z nich si dozajista představoval složitý, hrozivý stroj, pískající, rachotící a prskající jiskry a olej jako gnómská noční můra.

Na druhou stranu Bayard si na Škorpióna dobře vzpomínal a věděl, že přístroj, který vytvořil, nebude tak dramaticky hlasitý. A i kdyby byl, rámus by sloužil jen k odvedení pozornosti. Čep, ozubené kolo či mechanismus, který by vše poháněl, by vypadal nepodstatně, a dokonce i bezvýznamně, a problémy by se objevily tam, kde by je člověk nejméně očekával.

„Ať už je, kde chce,“ namítl Bayard, „my můžeme jít jen hlouběji. Brandone?“

Napráhl paži a mladý rytíř pod ni vklouzl a znovu se staršímu

muži nabídl jako berle. Společníci se připravili vyrazit.

Enid se postavila z druhé strany vedle manžela a Rafael s lucernou kráčel těsně za nimi.

Sir Robert si mumlal něco o paličatých neterích a postrčil statnou, ale zdráhavou Marigold do průvodu za Ostromeče a jejich doprovod. Jen sir Andrew se zdržel a ponořil se do tmy, jak ostatní zahrnuli za zatačku v chodbě a světlo lucerny mizelo.

„Zatraceně, Gileande!“ zašeptal. „Kdyby ses, ty hlupáku, nenechal pohřbít...“

Obrátil se na podpatku a vyrazil za ostatními.

„Kdybys jen měl dost rozumu na to, abys vyvázl živý, dal bych ti svoji tvrz!“ zabručel.

Miliony let pod nimi, v místě, kde se vzdálenosti sbíhají a výšku a hloubku polyká temnota, se pohnul velký bůh.

Ostromeč už je jen sto yardů od Škorpiónova přístroje, pomyslel si Sargonas a závan nehybného vzduchu páchnoucího po kameni a hnilobě ho vynesl výš. Už jen sto yardů.

Něco v obrovských dravcích očích boha zakolísalo. U člověka by se dala podobná emoce nazvat obavou, ale bůh se nebojí ničeho, a proto se pochybnosti brzy rozplynuly jako dým v Propasti okolo.

Sto yardů nebo sto mil, řekl si Sargonas. Když se jeden vydá špatným směrem, pramálo na tom záleží.

Spokojeně si pro sebe broukal a okraj Propasti pokryla vrstva jinovatky.

* * *

Během hodiny odvedl Bayard výpravu navzdory Enidinu přesvědčení a námitkám starších rytířů ještě hlouběji pod základy hradu Di Caela. Tunel se nyní rozšířil do obrovské, klenuté

komnaty plné stalagmitů a stalaktitů, celistvých i zlámaných. Ve světle luceren se žlutě leskly.

Brandon náhle pod Bayardovou paží zalpal po dechu a zastavil se. Sir Robert, který se nevšimavě vlekl za nimi, do nich vrazil dřív, než ho Enid stačila zastavit. Všichni tři sebou překvapeně trhli...

Potom ztuhli a zadívali se do propasti ani ne yard před sebou. Přes zející jámu se klenul sotva stopu široký kamenný most a cesta za ním vedla dál do hluboké, černočerné tmy.

Dno propasti neviděli. Sir Robert sebral kus vápence a hodil ho do tmy.

Dopadl až překvapivě rychle. Propast nebyla ani třicet stop hluboká.

„Tak proč,“ zeptal se Bayard na to, co zajímalo i ostatní, „se zdá bezedná?“

Nahlédli do trhliny, ale viděli jen kousek do tmy.

Komnata byla výrazně chladnější. Někde od opačného konce kamenného chodníku k nim doléhalo tiché bzučení připomínající hejno cikád.

„Našli jsme přístroj, pane,“ prohlásil Brandon věcně, zastínil si oči před světlem lucerny a zahleděl se přes komnatu. „U všech bohů, nic jiného to být nemůže.“

„Já... obávám se, že mě Rafaelovo světlo na okamžik oslnilo, Brandone,“ řekl Bayard a začervenál se. „Byl byste tak laskav a přístroj popsal? Tedy, kvůli ostatním za námi.“

„Je... je... myslím, že je ze třpytivého, lesklého kovu,“ řekl mladík, „ale na takovou dálku to nemohu říct s jistotou. Bezpochyby ho vyrobili trpaslíci, když přečkal tak dlouho ve vlhku těchto jeskyní.“

„Říkáte trpaslíci?“ zafuněl sir Andrew a připojil se k ostatním na okraji tajemné propasti. „Jak to na padesát yardů poznáte?“

„Sto yardů,“ opravil ho Brandon. „A nevím to jistě. Můj zrak už není tak ostrý jako dřív.“

Andrew s Bayardem si vyměnili pohledy a ukryli zahanbené úsměvy.

Brandon se také usmál a zavrtěl hlavou.

„Ale na druhou stranu, proč by nemohl být ‚trpasličí‘ a ‚chytře sestrojený‘, pánové? Je přece úžasný už jen tím, že je tady dole.“

„Pokračujte, Brandone,“ pobídl ho sir Robert. „Popište nám ten aparát. Teď není čas na dohady.“

Brandon Rus si pobaveně odfrkl.

„No...“ začal znovu a upřel oči do stínů, zatímco ostatní muži viseli na jeho pažích i slovech. „Vidím na něm soustředěné kruhy. Nejsou nepodobné lučištnickému terči.“

Rozhovor poprvé vzbudil zájem i v Marigold. Zvědavě vzhlédla od brašny s líčidly, vlasy měla nově upravené do tvaru plachetnice, a nevinně se zeptala: „Lučištníci?“

„Jen terč, žádní chlapi, sestřenice Marigold,“ vysvětlila Enid úsečně, aniž by odtrhla oči od tmy za příkrčenými společníky.

„Aha.“ Statná žena se zklamaně vrátila k líčidlům.

„Nebo oku,“ pokračoval Brandon. „Vlastně oko dost připomíná. Kolem terče je v kameni stará rytina škorpióna požírajícího vlastní ocas. Podle legend znázorňuje věčný koloběh života.“ Po odhalení tohoto mytologického významu mu hlas zesílil vzrušením. „Ale pozornost přitahuje především střed té věci. Uprostřed soustředěných kruhů se nachází temný, nehybný střed, vedle kterého okolní tma vypadá skoro šedě a světle.“

„Jako by vedl do naprosté nicoty,“ zamumlal Bayard.

Brandon kývl. „Z toho, co vidím, klidně může, pane.“

Obrátil se a zpříma na Bayarda pohlédl.

„Ať už je to cokoli,“ poznamenal Bayard, „hodinu od hodiny je to nebezpečnější. Vsadil bych se, že tu přístroj nechali, aby

probudil červa. Netuším ale, jak to má udělat.“

Enid vzala manžela za ruku, jako by se ho chystala provést neproniknutelnou tmou.

„No tak proč tu, ve jménu dvaceti sedmi bohů, kvokáme jako hejno slepic,“ zahřímal sir Robert, „když si můžeme věc, kterou se zatím poštěstilo vidět jen jednomu z nás, prohlédnout zblízka?“

Zvedl zářící lucernu, vstoupil na most a sebejistě se vydal na opačnou stranu.

„Počkejte!“ vykřikl Bayard a hmátl po zbrklém starci. Podlomila se mu ale noha, začal padat a Brandona strhl s sebou. Sir Robert ušel sotva deset kroků, když jim najednou zmizel z očí, jak se mu pod nohama propadla skála. S lucernou v ruce se řítit do hlubin jako malá padající podzemní hvězda.

„Otče!“ vykřikla Enid a přiskočila k okraji propasti.

„Ticho! Všichni!“ zvolal Bayard, opřel se o Brandona a chytil manželku.

Marigold za nimi zděšeně ječela.

„Moje klobásy!“ vyjekla. „Pokud tady zůstaneme uvězněni, umřu hladý!“

Enid na ni upřela ledový pohled a muži okolo sebou trhli.

„Pak bych navrhovala, Marigold,“ procedila Enid skrz zatnuté zuby, „abys slezla dolů a vylovila je. A pokud ti zůstane trocha času, co kdybys přitom zachránila i mého otce?“

Ale Marigold na radu nečekala. Byla už po pás hluboko v propasti a spouštěla se do vířící tmy s nešikovnou ladností kapustňáka. Lezla dolů i s brašnou s lícidly a lakovaná plachetnice jejích vlasů se pomalu nořila do šera.

* * *

Sir Robert di Caela ležel natažený na kamenném stole a přemýšlel,

jak takový kus nábytku dokázal zmírnit jeho pád.

Dokonce i lucerna dál svítila.

Zjištění, že ještě stále žije, bylo siru Robertovi nesmírně příjemné. Ihned se cítil mladší – tak o třicet, čtyřicet let, mladý, štíhlý a nebezpečný jako šermíř, který se vydal ze Solamnie na východ, aby se připojil v Kalkistských horách ke skupině rytířů v malém průsmyku zvaném Chaktamirský.

Během let na ten pocit skoro zapomněl.

Robert dychtivě vdechoval šedou mlhu. Byla chladná a voněla po ozónu a vodě, jako by, i když to bylo nemožné, propast ležela někde pod mořem.

Ocitl se snad ve vraku lodi? Robert zamžoural a vyškrábal se na nohy, aby lépe viděl.

Nad sebou slyšel výkřiky, ale znělo to, jako by na něj společníci promlouvali skrz příkrývky. Někdo šplhal dolů. Určitě se o něj báli.

Což už se několik desetiletí nestalo, pomyslel si s úsměvem.

Okolí bylo zaneřáděné sklem a skružemi sudů. Donesl se k němu kyselý zápach, který mu připomněl kentaury a zpěv.

Jak zněla slova onoho popěvku?

*Tak jako trpaslíci hladoví po zlatě,
žízní kentaury po víně.*

Ocitl se ve vinném sklípku, nebo alespoň v jeho ruinách. Opřel se o rozlámaný stojan. Pomalu zapátral po zlomeninách a modřinách. Vířícími stíny a hustou tmou k němu někdo sestupoval. Brzy rozeznal statnou postavu a šílený účes.

„Marigold!“ vydechl podrážděně.

Robert si prohmatal staré údy. Byl až překvapivě nezraněn. Napadlo ho, že ve sklepení působí nějaká léčivá magie.

Vypadalo to, že se sklep propadl. Sklípek s nejlepším vínem v jižní Solamnii se dříve nacházel v základech Kočičí věže a z povrchu do něj vedlo asi dvacet stop dlouhé schodiště. Prostory se musely propadnout a zřítit i se sudy, policemi a vším ostatním do hlubin.

Na podrážky bot se mu lepily střepy umazané starým vínem. Nic nezůstalo neporušeno.

Uvědomil si, že sklep musel padat stovky stop. Instinktivně vzhlédl, jako by mohl z hlubin tmou a mlhou zahlédnout stěny, které jako jediné zůstaly na místě, když se sklep propadl.

Ze země kus od něj trčela hliněná trubka a její konec mizel ve tmě. Na podlaze vedle ní ležel obrovský hliněný štít s gnómským popisem na okraji.

„Zřídlo!“ zvolal Robert nadšeně. „Sklep se musel propadnout do té zatracené studny!“

Víko bylo popraskané a plesnivé. Puklinami prosakovala voda a pod povrchem slyšel Robert hučet mocný pramen.

Tohle je skutečně komnata zázraků, pomyslel si vítězoslavně. Teď už mi ani nevádí, že jsme ztratili staré hradní dokumenty.

Vzhlédl k Marigold, která stále šplhala dolů, a k ostatním společníkům připravený halasně jim oznámit svůj objev.

Někdo – Brandon? Bayard? – začal zběsile mávat. Něco se dělo.

Zničehonic zaslechl Robert kvílení, které jako by tryskalo ze stěn propasti. Rozhlédl se a uviděl, jak ze sutě, prachu, výklenků a děr ve stěnách vylezlo ven asi tucet slizkých bílých syčících tvorů s oranžovými očima.

„Marieliny kočky!“ užasl. „U všech bohů, měl jsem pravdu!“

Ale teď nebyl čas si blahopřát. Rychle tasil meč a podřekl, v levé ruce zvedl lucernu, v pravé starou čepel, zdála se mu však poněkud lehká.

Pohlédl dolů. Meč byl zlomený.

Enid shora sledovala, jak se bílí tvorové plazí blíž k otci, vrávorají a vřeští.

„Co to, u Hidukela...“ začal Andrew.

„Dost spekulací,“ prohlásil Brandon rozhodně. „Zabiju je.“

První šíp prolétl mlhou a připíchl jedno stvoření k převrženému sudu. Zavřísklo jako dítě, byl to pronikavý, uší rvoucí zvuk, jako když něco škrábe po skle. Další dva tvorové se k němu vrhli a vyhladověle ho roztrhali a sežrali.

Brandon sebou trhl a ustoupil od propasti, jako by půda pod jeho nohama byla náhle příliš horká.

„Vraťte se, ztraceně!“ procedila Enid skrz zaťaté zuby a sevřela mladému rytíři paži. „Zabitím jednoho ostatní nezastavíte!“

Robert vylezl na víko zřídla a podřepil ve starém solamnijském bojovém postoji. Kočky pobíhaly mezi sudy, stoly a bednami okolo něj. Nedokázal je všechny sledovat, ale ty dvě, které se krmily, viděl docela jasně.

Byly bledé a bez chlupů a jejich kůže se podobala housenkám či krysímu ocasu. Uši měly velké, kornoutovité a jakoby netopýří, oranžové oči vypouklé a obrovské.

A obrovské byly i jejich tesáky, jako by se v temnotě podzemí vrátily zpět ve vývoji k šavlozubým kočkám, jejichž lebky občas nacházeli horníci či hrobníci.

Jedno stvoření vyrazilo z díry ve stěně štěrbinu a rozběhlo se bleskurychle k Robertovi, který před sebe v obraně zvedl lucernu.

Kočka zpomalila, uhnula, aby starého rytíře oběhla, a s mlaskavým prasknutím vrazila hlavou přímo do stěny.

Robert na zvíře pohlédl, odvrátil se a znovu na ně pohlédl. Vlastní setrvačností si přivodilo smrt.

Jedna z koček starci okamžitě skočila na levou ruku a kousala ho a škrábala v bílém světle lucerny. Robert ji rychle, bolestivě strhl z ruky a mrštil jí přes komnatu. Vrazila do stojanu, omámeně

dopadla na zem a odplazila se do tmy.

Sám Robert však přitom upadl a lucerna mu vylétla z ruky. Přistála na polici, zakymácela se, knot zaprskal a jako zázrakem zůstal hořet.

„Díky Humovi,“ vydechl Robert a zadíval se na zraněnou ruku, zatímco kočky kolem něj dál pomalu kroužily.

A Marigold, která o nebezpečí pod sebou naprosto nic netušila, konečně sešplhala dolů.

* * *

Z výšky vypadaly jako duchové. Jako měsíční zář na zvlněné šedé hladině.

Ale přesto jsou skutečné, pomyslela si Enid. Brandonův luk to potvrdil.

Hmotné a houževnaté, protože ta, kterou otec odhodil, se opět připojila k ostatním.

Bylo jich čím dál víc. Přestože Brandon znovu a znovu pátil a bezchybně trefoval jedno stvoření za druhým, zdálo se, jako by každou padlou kočku nahradila alespoň jedna nová.

Zavrtěla hlavou, když Brandon vystřelil a šíp prolétl dvěma vřeštícími tvory najednou. A Robert...

Robert di Caela natáhl zraněnou ruku k víku pod sebou a ucukl před jeho nepřijemným horkem a vlhkem.

Dotkl se proto víka jílcem zlomeného meče. Marigold se k němu blížila z opačné strany komnaty, sukně měla vykasané a plavidlo na hlavě se jí kymácelo. Jedna z koček k ní ze tmy vyrazila a šíleně se na ni řtila, zastavily ji ale dívčín objem a jedovatý pohled. Zdálo se, že ani hlad a incestní množení zvíře nezbavily pudu sebezáchovy.

Robert si pobaveně odfrkl a opřel se o víko zřídla, které ho sice

hřálo do zad, ale nebylo nesnesitelně horké. Ironií bylo, že cesta k záchraně ležela za Marigold, za kterou se nyní shlukly kočky.

Brzy se na ně vrhnou.

Robert znaveně sebral rukavice, které mu visely na koženém řemínku u opasku. Nasadil si je a trhl sebou, když se mu kůže otřela o říznutí či puchýř.

Je po mně, pomyslel si. I kdyby se Brandon s Bayardem zachovali vskutku hrdinsky, nikdy se ke mně nedostanou včas. A rukavice budou lepší než holé ruce, až mě Marieliny kočky napadnou.

Usmál se a obrnil, a zatímco lucerna dohořívala, tiše se připravil na Humovu hrud'.

* * *

Vysoko nad sirem Robertem di Caelou byla situace stále napjatější. Přátelé přihlíželi, jak po dně propasti pobíhají bílá, larvám podobná stvoření.

„Co se tam dole děje?“ bručel Bayard čím dál vztekleji. Zvedal stále větší a těžší kameny a házel je dolů na hemžící se bledé tvory pod sebou. Nyní se zadýchaně opíral o sira Andrewa, aby se udržel na nohu, a zrak mu temněl bolestí.

Enid se odvrátila od Bayarda s Andrewem a zoufale se zahleděla na otce. Opíral se o víko zřídla, ponuře a odhodlaně se usmíval. Marigold se k němu připojila, odvázně se postavila vedle něj a vrhla pohled po klobásách, které se jí možná stanou osudnými. Bílá, syčící stvoření se po celou dobu plížila blíž.

Jak Enid přihlížela, vše okolo na okamžik zbělalo a ona nejistě zavrávorala na okraji propasti.

Jako první k ní přiskočil Rafael, ale neměl dost sil na to, aby ji strhl pryč od srázu. Společně zůstali ruku v ruce viset nad šedou,

vířící tmou. Hemžící se tvorové začali dychtivě vrnět.

Brandon Rus popadl chlapce silnou paží a oba je odtáhl do bezpečí.

Na okamžik zůstali Brandon, Rafael a Enid ležet na roztržené hromadě. Bayard s Andrewem si k nim pospíšili, pomohli Enid vstát a také Brandon se vyškrábal na nohy.

„Kde... otče!“ vykřikla Enid ihned, vytrhla se siru Andrewovi a rozběhla se zpět k okraji propasti. Rafael, který stále ležel na břiše, vzhlédl, uviděl, jak znovu vrávorá, a popadl ho strašlivý vztek nad tím, že veškerá jeho odvaha a riskování byly marné.

Enid však nabyla zpět rovnováhu, zamžourala a zahleděla se do sklepení.

Po Robertově tváři se začal rozlévat úsměv.

Před čtyřmi dny dřímал v hradní ošetřovně, díval se, jak jeho zetě obskakují sluhové a podlézají mu stavitelé, a něco... něco...

„Velké zřídlo pod hradem,“ říkali, „trpí tlaky mimořádně deštivého období a bezpochyby už přetéká a bublá hluboko ve skále. Stačí jediný posun země a voda vytryskne podlahami a my se všichni utopíme v hradní nádrži.“

A mohla snad být hučící prasklina ve víku zřídla něčím jiným než spásou?

Robert se zasmál, když Marigold odhodila stranou kočku, která se vrhla na jejich brašnu.

Tak jo, pomyslel si sir Robert. Možná to skutečně je komnata zázraků! Sebral všechnu sílu a udeřil jílcem meče co nejsilněji do pukliny.

Něco podobného nepamatoval ani starý sir Andrew. Do propasti se vyvalila voda, a než si mohl sir Robert svléct třeba jediný kousek zbroje, stáli už po kolena v horkém siřičitém proudu z artézské studny.

Vzpamatoval se, setřásl ze sebe malátnost a strhl si Marigoldinu

brašnu a náprsní krunýř.

Přízračná stvoření prchala s vrískotem a ječením do štěrbin ve skále. Ať už se z nich v průběhu let stalo cokoli, Marieliny kočky byly stále kočkami a z celé duše nenáviděly vodu.

Jen v plátěné tunice začal sir Robert stoupat spolu s vodou a ohlédl se, aby zjistil, jestli ho Marigold následuje. Lucerna zhasla, když voda dosáhla police, na které stála, ale v posledním záblesku světla uviděl, jak se dívka po krk ve vodě snaží zbavit brašny s líčidly, která se jí zasekla mezi dvěma balvany.

Robert se nadechl, potopil se a snažil se k ní doplavat, ale světlo zhaslo a on už ji ve tmě nedokázal najít. Místo toho s pálením v plicích a křečovitě staženými svaly šlapal vodu a stoupal k slabému světýlku nad sebou, až dosáhl vrcholu jámy a Brandon ho silnými pažemi přitáhl ho k sobě.

„Marigold?“ vydechl, když voda stoupala stále výš, dosáhla okraje propasti a přelila se přes něj. Robert bolestivě vstal a postavil se vedle přátel a rodiny. Enid ucouraného otce objala a Bayard zvedl lucernu, jejíž světlo se nyní odráželo ve stoupajících vodách.

Čekali pět minut. Pak deset.

Nakonec vyplula nad hladinu nové podzemní tůň nalakovaná žlutá plachetnice na hlavě utopené dívky, která i nadále pevně svírala brašnu s líčidly a bezpochyby ji bude svírat navěky.

„Přístroj, pane!“ zamumlal Brandon a jeho hlas zněl neklidně a zmateně.

„Co je s ním?“ zeptal se Bayard netrpělivě a zahleděl se přes zvlněnou hladinu. Temnota vířila a houstla, takže nebylo nic vidět.

„Přístroj, pane. Kvůli vodě a ostatním věcem jsme si ho ještě neprohlédli.“

Bayard pomalu vyklouzl z rytířova sevření a poklekl na

zatopenou podlahu jeskyně.

Ztratili Marigold i drahocenný čas na odhalení toho, jak mechanismus ve tmě na opačné straně propasti funguje. Bayard zvedl nešťastně zrak a zadíval se do temnoty v naději, že zahlédne to, co tak nutně potřeboval spatřit.

„Dokud si ho neprohlédneme, nic nezmůžeme,“ zamumlal.

A nad ním i pod ním – vlastně všude okolo a nějak nevysvětlitelně i v jeho nitru – se rozlehlo dunění, jako by se celý svět pod zemí smál.

20

***K**lidně a téměř úctyhodně vzal Kronikář do ruky tmavý kámen a zasadil ho do zářezu v čelence. Následoval další a další. Brzy se ve stříbře třpytilo šest kamenů a Kronikář zasazoval a vyprávěl.*

„Existují různé druhy pastí,“ řekl a posluchači se neklidně zavrtěli a rozhlédli.

* * *

Komnatu s klenutým stropem, ve které jsme se s Ramirem ocitli, lemovaly téměř úplně prázdné police, v nichž jen tu a tam ležela nějaká kniha, svitek nebo rukopis. Svazky v kožené vazbě se nacházely nesmírně vysoko a z dosahu a jejich hřbety krášlily čáry a vzory, které představovaly buďto neuvěřitelně nahodilou výzdobu, nebo nerozluštitelné písmo. Některé začaly ve vlhkém vzduchu plesnivět.

Ve srovnání s touto místností vypadala Gileandova knihovna uboze a ošuntěle. A co víc, podle očividně pravidelně maštěné kůže většiny svazkuje kdysi někdo čítával, což bylo víc, než se dalo říct o knihách doma ve tvrzi, které náš vychovatel sbíral pro jejich tloušťku, starobylost nebo pompézní tituly.

Gileandos ve mně nikdy neprobudil lásku ke knihám, takže

jsem tyto svazky rovněž považoval za pouhou výzdobu. Větší zájem ve mně vzbudili samotní Que-tana, hrozivě bledá stvoření, která se plížila komnatou a plnila nějaké prapodivné povinnosti.

Na světle nebyli o nic přitažlivější, než když nás za tmy přepadli v kopcích. Měli namodralou pokožku, vypouklé oči a řídké, umaštěné vlasy – na první pohled se spíš podobali exotickým hlízám než lidem. Jejich řeč byla nerozluštitelná, ale tvrdými souhláskami a přídechy se podle očekávání podobala jazyku, kterým hovořili Chodec a jeho lid. Ale už to nebyla řeč Que-nara, nýbrž temnější jazyk plný dlouhých odmlk, ozvěn a hlubokých, vodnatých, hrdelních samohlásek.

Stejnou melodii přenášeli i do obecné řeči, když hovořili s námi, a plynulost strhával temný spodní proud podzemního přízvuku. Vzbuzovali ve mně dojem horkých pramenů a gejzírů.

Hluk i pohyb okolo znenadání ustal. Z opačného konce místnosti se ke mně blížil Ohnivec. Vyšperkoval se koraly a náhrdelníky a v ruce držel zahnutou hůl.

„Věřím, že jste si udělali pohodlí,“ řekl, přitáhl si rákosovou židli k mému lůžku a posadil se.

Ramiro se nedbale přiblížil na doslech. Que-tana se naopak rychle vzdálili, ještě než se muž stačil usadit, a ostýchavě se věnovali práci na opačné straně komnaty.

„Jak to jen šlo,“ odpověděl jsem obecnou řečí.

„Chápu,“ odvětil Ohnivec. „Obávám se, že se smrtí vašeho bratra ani s vespertily už nic nenadělám, ale mohu se postarat o to... aby se vám vrátil druhý bratr.“

„Už by bylo na čase,“ řekl jsem. „Odhaduji, že nás tu držíte skoro den a půl. A bratrovo propuštění koneckonců *bylo* předmětem dohody, kterou jsme prostřednictvím opálů uzavřeli.“

Ohnivec dramaticky pokynul a do komnaty vstoupil Brithelm. Vypadal stejně neupraveně jako vždy, ale navzdory únosu a všemu

ostatnímu se zdál být v pořádku. Brithelm se přátelsky usmál, vrazil do čtecího pultu a rozsypal po zemi svitky.

„Promiňte,“ zamumlal, když si Lidé plání pospíšili blíž, aby zaběhlé roličky posbírali. Brithelm se sklonil, sebral list papíru a přistoupil ke svícnu na stěně, aby si ho prohlédl.

„Brithelme!“ vykřikl jsem. „Díky všem bohům, že žiješ!“

Zvedl zrak od stránky a uctivě se zahleděl na skalnatý strop.

„Děkuji jednadvaceti bohům, že žiju,“ prohlásil vážně a vrátil se zpět ke čtení.

„Dějiny!“ zvolal nadšeně. „Můj oblíbený předmět!“

Mladá žena, která s ním zjevně ztratila trpělivost, mu list papíru vytrhla.

„Mluví se tam jen o architektuře?“ zeptal se Brithelm zklamaně. „Když si čtu o historii, mám rád občas nějaký ten souboj!“

„Tak,“ přerušil ho Ohnivec a prsty mu netrpělivě zacukaly. „Teď k naší dohodě. Pokud si dobře vzpomínám, máte mi něco předat, sire Galene.“ Naklonil se vpřed, tmavé vlasy mu spadly do obličeje a zakryly mu čelo, koženou klapku i horoucí oko.

Neustoupil jsem. Dostali jsme se na místo, kde strach ani odvaha nic neznamenaly. Ohnivec nás měl v moci – mého bratra, Ramira i mě – a udělá si s námi, co bude chtít, bez ohledu na moji zbabělost či falešnou odvahu.

„A pokud to já dobře chápu,“ odpověděl jsem, „čekal jste na to, co vám přináším, staletí. Můžete počkat ještě chvíli, než se přivítám s bratrem.“

Na další slova nebyl čas. Brithelm mě pevně objal, bušil mě do zad a pořád dokola opakoval, jak je šťastný, že jsem „zaskočil na návštěvu“.

Jeho dobrá nálada naznačovala, že ještě neslyšel o Alfrikovi. Teď ale nebyla na podobná oznámení správná chvíle. Došlo mi, že

v následujících hodinách může přijít i o druhého sourozence.

„Popravdě, Galene,“ prohlásil Brithelm do ticha, které se rozhostilo, když se Que-tana přiblížili, aby lépe slyšeli, „je tady dole pěkná nuda. Dá se tu jen číst a odpovídat na Ohnivcovy nekonečné otázky.“

„Nekonečné... otázky?“ zeptal jsem se a pohlédl přes bratrovo rameno do hrozivého oka našeho věznitele.

„Věřím, sire Galene, že vaše... hrátky už skončily,“ řekl chladně a do hlasu se mu vkradlo vzteklé ostří. Napřáhl ruku dlaní vzhůru a vzduch okolo nás se nažhavlil a jiskřil napětím.

Pomalů, zdráhavě jsem mu podal brož. Krátce se zachvěl, a když mu spočinula v dlani, vydechl. Strážci Que-tana se kolem něj shlukli a v černých očích se jim objevil prudký pohled plný očekávání. Ramiro, který se po celou dobu rozvaloval na lůžku, nyní vstal a postavil se vedle mě.

„Takže,“ řekl jsem, když Ohnivec zvedl brož na světlo a nadšeně si ji prohlížel, „teď byste nás mohl nechat jít...“

„Zase jste se shledali, ne?“ zeptal se nevrle, aniž by odtrhl oči od třpytivých opálů. „Pokud si dobře vzpomínám, nic víc jsem vám neslíbil.“

„Ty jeden...“ začal Ramiro, ale přítomnost tuctu bojovníků ho přiměla zmlknout.

Ohnivec sklonil brož, připnul si ji opatrně na rameno hávu stejně lehce jako žena chystající se na hostinu a upřeně se na mě zadíval. Přes tvář mu přelétl ironický úsměv.

„Z tebe by moc dobrý advokát nebyl, co... *Lasičko?*“ zeptal se laškovně. „Ach ano, vím všechno. Kameny v koruně mi ukázaly, jak sis na tom zapadlém hradě prošvindloval cestu až k rytířství. Jako Lasičku jsem tě měl radši, chlapče, byl jsi tak lstivý a prohnaný. Kdyby ses k Brithelmovi otočil zády, kdybys upustil od své pošetilé výpravy, dokud byl čas, pořád bys měl tam na povrchu

ještě jednoho bratra. Čekaly by tě dlouhé roky života.“

Odmklčel se a zatočil holí v tmavé ruce.

„Ale ty se smrštily na minuty a stejně tak se scvrkávají i osudy všech Cestybranů. Tvůj otec si bude jistě myslet pramálo o cti, až pohrbí všechny syny a spolu s nimi i celou rodovou linii.“

Chystal jsem se odpovědět, ale slova mě opustila a zanechala mě oněmělého a zbědovaného, protože jsem moc dobře věděl, že pod vším tím solamnijským naparováním a pozlátkem bude otec s tímhle darebákem v hloubi duše souhlasit. Jedna jeho část mě bude po zbytek života nenávidět za moji povýšenou hloupost a kavalírství, které ho stály všechny dědice. Ohnivec na mě chvíli zíral, potom kývl, protože poznal, že jeho slova řála do živého.

„Zabiju ho, chlapče, a nezáleží na tom, kdo je tu velitel!“ pošeptal mi Ramiro do ucha.

Nešťastně jsem zavrtěl hlavou, protože mi věznitelova slova pronikala stále hlouběji do duše.

„Copak to jsou slova moudrého krále, mistře Kronikáři?“ zvolal za mnou srdečně známý hlas. Otočil jsem se a spatřil, jak do mdle osvětlené knihovny přivádí dva Muži plánů spoutaného Šardose.

„Co ty víš o moudrosti, dědku?“ zavrčel Ohnivec a pevně sevřel hůl.

„Ach... nic moc,“ odvětil Šardos, odstoupil od strážců a opatrně se vydal přes komnatu. Čtecí pult, o který zakopl Brithelm, hbitě obešel. „Moudrý člověk sebou ale po vidinách tolik necuká.“

„Opravdu?“ zeptal se Ohnivec a vztek v jeho hlase sílil. Zničehonic ho ale opustil, ramena mu poklesla a oči zjihly. Zadíval se na starého kejklíře s překvapením a fascinací.

„Postarejte se o toho pána!“ obořil se na strážce. „Copak nevidíte, že je slepý?“

Šardos nevrle odstrčil nápomocné bledé ruce, usadil se na stole a velkýma rukama přitom sevřel jeho zašlou desku. Slepýma očima

přelétl po komnatě.

Významně jsem si odkašlal. Ihned na mě upřel pohled.

„Sire Galene,“ řekl tiše a zvláště se pousmál. „Zdá se, že jsme opět všichni pospolu.“

„Až na...“ začal Ramiro mimoděk, ale ihned se zarazil. Masitá tvář mu zahanbeně zrudla, když si uvědomil, že Que-tana málem prozradil, že se Danele podařilo uprchnout.

Ale Šardos mu skočil do řeči a hbitě zažongloval slovy. „Samozřejmě,“ řekl rychle. „Až na mého psa. Bude mi nesmírně chybět.“

„Kdo je ten muž, Galene?“ zeptal se Ohnivec a pomalu se ke starci vydal.

„Jmenuji se Šardos,“ odvětil slepec. „Poutník, žonglér a vypravěč dějin a legend na dvorech sedmi králů.“

„Chápu,“ řekl Ohnivec, jeho hlas však zněl podezřívavě. „Říkáš, že jsi žonglér?“

Kronikář Que-tana se zastavil od stolu i Šardose na vzdálenost hodu nožem. Zdálo se, jako by je od sebe dělila průsvitná, avšak neproniknutelná stěna světla. Ohnivec Šardose obešel, dobře si ho prohlédl ze všech stran a já si uvědomil, že se náš věznitel bojí.

Bezpochyby ho vyděsilo to, že kejklíře ve svých chvastounských vidinách nespátřil.

„Žonglér? Ale...“

„Na to se ptá každý,“ přerušil ho Šardos. „A odpovědi může být jen samotné žonglování.“

Muži plání ke slepci vyrazili, ale Ohnivec zvedl ruku a mávnutím je zastavil.

„Žonglér a... vypravěč?“

„Rovnováha a hbitost rukou je v dnešních dobách dost rozšířená, pane,“ odvětil Šardos vesele. „Je třeba rozvíjet dovednosti, točit lahvemi ve vzduchu a přitom zpívat a vykládat

příběhy. Obyčejné žonglování už dnes nikoho nezaujme, ale když k ovoci či nádobí přihodíte píseň nebo nějakou tu historku, neumřete hladu.“

„Máme ho někam odvést, Kronikáři?“ zeptal se jeden ze strážců.

„Píseň a historku?“ zeptal se Ohnivec a poddaného přitom zcela ignoroval. Nepřítomně se vydal ke čtecímu pultu a obrátil se k žonglérovi zády.

Šardos se jakoby mimoděk pustil do zpěvu:

*„Tam v zemi slepých,
kde jednooký je král
a kameny jsou oči bohů,
vedou stezky k paměti a dál.“*

„Dost!“ zakřičel Ohnivec a sevřel pevně boky čtecího pultu. Stříbrná čelenka na jeho hlavě se temně blýskala a zpod rukou mu stoupal kouř, jak jimi sežehl dřevo pultu.

Vyměnili jsme si s Ramirem postranní pohledy a můj statný společník tiše hvízdal.

„Nějak se neovládá,“ pošeptal mi, zatímco se Ohnivec otočil k Šardosovi tak zprudka, až jeho korále a kosti zachřestily a kožený oděv zavrzal.

„Takže znáš staré písničky, kejklíři?“ zeptal se Ohnivec a z hlasu mu zmizely poslední zbytky zdvořilosti. „Ale tvým hlavním talentem je... *klam*, není to tak?“

Šardos nic neřekl a dál slepě zíral někam za protivníka. Ohnivec se vrhl vpřed, sebral z pultu několik předmětů – kalamář, knihu, kus pergamenu a malý, ostrý, lesklý nůž – a postavil se před starce. Kronikář Que-tana natáhl ruce k žonglérovi a zlomyslně se usmál.

„Žongluj s tímhle,“ zasyčel. „Žongluj, jinak tvé přátelé potká něco velmi... nemilého.“

Já sice o žonglování nic nevěděl, přesto mi došlo, že Šardose čeká skutečně těžký úkol. Čtyři předměty různého tvaru a váhy byly skutečně nešikovné a kus pergamenu, který odlétne při sebemenším nadechnutí či závanu větru v komnatě, byl skutečně krutý oříšek pro jakéhokoli žongléra, natož pak pro slepce.

Ale Šardos si věci vzal, postavil se na stůl a rozhlédl se pronikavýma, slepýma očima po místnosti. Que-tana se téměř instinktivně shlukli okolo něj, a to včetně Ohnivce, takže s námi zůstali jen čtyři strážci.

A podobně instinktivně jsme pohlédli jeden na druhého já s Ramirem a zvážili možnosti.

Tři z našich strážců byli statní, pomalovaní, oblečení v kůži a ozbrojení ostrými oštěpy. Ale čtvrtý z nich byl přinejmenším o hlavu vyšší než Ramiro a silný jako řásník, i když asi ne o moc bystřejší. Jeho řemeslem však nebyly vyšší počty. Dokonce i obvykle tak nebojácný Ramiro na hrozivého muže jednou pohlédl a zavrtěl hlavou.

Budeme muset počkat na jinou příležitost. Ale co mi to řekl Chodec míle a dny odsud, tehdy u ohně v podhůří?

„Čekání je někdy konání.“

„Bude to výkon hodný slávy!“ začal Šardos a zvedl podivné, nestejnorodé předměty nad kývající hlavy Lidu plání. „Tyto věci se od sebe liší jako básník a voják, horník pátrající po božích očích a elf žijící v lese, najdou ale své místo ve velkém koloběhu věcí, v němž kniha zkříží cestu letícímu kalamáři.“

Zatímco Šardos upoutal pozornost davu, Ohnivec se odsunul do vzdáleného a tlumeně osvětleného kouta komnaty a ponořil se do stínů nakloněných polic.

Zoufale jsem se snažil přijít na to, kam zmizel. Určitě se vydal

najít nějaké soukromé místočko stranou svého lidu i zajatců, kde by se mohl pustit do strašlivých kouzel, kterých se Chodec tolik obával. A protože už měl opály v moci, nás nebude k ničemu potřebovat.

Mé myšlenky byly čím dál temnější a možná bych se nechal ochromit žalem, kdyby Šardos náhle neprobudil můj zájem.

„Na cestách,“ řekl kejklíř, „mě těšovalo, když jsem mohl hostitelům při žonglování zpívat.“ Dramaticky si odkašlal.

„Skutečné potěšení,“ zašeptal Ramiro ironicky.

„Ach, ano, Ramiro!“ zvolal můj bratr, kterému rytířova ironie nějak unikla. „Písně mám rád stejně jako šermířské souboje!“

„Ticho! Oba!“ zamumlal jsem a Šardos pokračoval.

„Během cest jsem naneštěstí zažil krušné časy a později se ocitl v... drsné společnosti. Obávám se, že většina písní, které si pamatuji, se nehodí pro jemné uši...“

„Pitomost!“ namítl Ramiro. „Ten starý bastard si pamatuje *úplně* všechno!“

„Ticho!“ zopakoval jsem.

„A proto,“ oznámil Šardos, „zazpívám peprný refrén v původním jazyce, abych nepohoršil ženy a děti v našem středu...“

Ramiro na mě pohlédl a zamračil se. Vážně jsem na něj mrkl. „Lstivost a prohnalost“, ze kterých mě Ohnivec obvinil, totiž ve mně pracovaly a předly jako složitý gnómský stroj. Šardos měl něco za lubem a my už brzy zjistíme co.

Otočil jsem se zpět k Šardosovi právě včas, abych spatřil, jak se pustil do žonglování.

Dodnes nechápu, jak se mu dařilo vyhazovat do nehybného vzduchu papír a nechat kolem něj kroužit kalamář, knihu a nůž. Možná to byl spíše trik než skutečné žonglování. Já se však v každém případě soustředil spíše na slova starcovy písně, která začala podle očekávání v obecném jazyce.

*„Pravá láska námořníků
u mola teď stojí,
vydrhnou jí palubu,
napnou plachty její.“*

Na starý pochodový nápěvek pak navázala slova ve staré solamnijštině, které rozuměli jen tři Šardosovi posluchači: Ramiro, Brithelm a já.

*„Téhle části nerozumí,
stojí tu a čumí,
myslí si, že zpívám sprostě,
já vám pomoci utéct umím.“*

Obrátil se k nám tucet párů očí. Přiznávám, že mi nad starcovou drzostí poklesla čelist.

Můj bratr, kterého jsem vždy považoval za nevinného hlupáka, se rozesmál. Pohlédl na mě, zopakoval hlasitě „pomoci utéci“ ve staré solamnijštině a doprovodil slova tak obscénním gestem, že by se nad ním začervenala dokonce i Marigold.

Lidé plání nežili vždy pod zemí. Začali se bratrovi chechtat a já se k nim přidal – nesmál jsem se gestu, nýbrž bizarní skutečnosti, že ho předvedl můj bratr.

Šardos zatím pokračoval obecnou řečí a komnatou se dál rozléhala košilatá písnička.

*„Maják svítí pro ně,
k břehům plout si přejí,
za bouře vždy k útočišti,
do přístavu spějí.“*

*Námořníci na molu
v jedné řadě stojí,
jak trpaslík zlato sbírá,
či kentauři víno pijí.“*

Potom starý kejklíř provedl překvapivě elegantní otočku. Kus pergamenu se nějakým záhadným způsobem roztáhl a zůstal viset ve vzduchu, jako by stále ležel na čtecím pultu, ze kterého ho Ohnivec sebral. Kniha, kalamář a nůž se dál točily, jako by měly vlastní rozum, a Šardos zpíval další verše, opět ve staré solamnijštině.

*„Jděte do míst, kam šel on,
ven z komnaty chodbou,
dle legendy jeho kumpán
je osobou známou.*

*Kdo to je, však netuším,
střežte se zlých kroků,
legendu s tím spojenou,
nechám si na další čtyřverší.“*

Uculil se a byl si bolestivě vědom toho, že se jeho slova už dvakrát nerýmují. Ale nám šlo o směrodatné pokyny, ne o estetiku. Rozesmáli jsme se a tmavoocí Que-tana kývli a také se dali do smíchu, protože si byli jistí, že stará solamnijšтина skrývala nějakou nezbednost.

Šardos elegantně schoval do kapsy papír, pak kalamář a zazpíval ještě jednu sloku v obecné řeči.

„Námořníci všichni

*tolik milují ji,
sbíhají se, na palubu
nalodit se chtějí.“*

Dospělí Lidé plání i tři z našich strážců se narážce zachechtali. Čtvrtý z nich, tupý obr po Ramirově boku, uchváceně sledoval knihu a nůž, které dál vířily vzduchem.

Šardos se usmál, dupl, schoval knihu a začal poslední čtyřverší v solamnijštině.

*„Ať se stane cokoli,
vyhněte se třináctému kamenu,
ať děláte cokoli,
nesahejte na korunu.“*

Při posledním slově chytil žonglér nůž. Ale místo, aby ho schoval jako ostatní předměty, nečekaně se zprudka otočil a mrštil jím přes místnost.

Čepel se ve svitu pochodní zatřpytila a zabodla se do hrudi našeho obrovského strážce.

Všichni na okamžik šokované ztuhli. Obrovitý Muž plání se tupě zadíval na svoji hrud', a jako by si teprve teď uvědomil, že je zraněný, klesl s výrazem tichého protestu na kolena.

Nastala krátká, povědomá pauza, jako častokrát, když nezkušený protivníci zasadí první ránu, obě strany se zastaví, aby se podívaly, co se stalo, a uvědomí si, že je to skutečnost, že se jedná o skutečný boj, který teprve začíná.

Náhle se Ramiro jako obrovský netvor vyražející z hlubin Krvavého moře vytrhl strážcům, popadl nejbližšího Muže plání za dlouhé copy a smýkl s ním o stěnu tak silně, až z držáku vyrazil pochodeň.

V rozlehlé komnatě zhasínala světla, vzduchem létaly věci a od stěn se odrážely suché kletby a výkřiky Que-tana. Hodil jsem kamenem po nejbližším protivníkovi, protože mi došlo, že je zbytečné pokoušet se o nějaké triky.

Kámen se neškodně odrazil od stoličky z rákosu, na které předtím seděl Ohnivec, můj cíl si totiž dřepl a nabil prak.

Rukou, která zářila prostou, ale překvapivě mocnou duchovní magií, popadl Brithelm za zápěstí obrovského Muže plání, který škrtil Šardose. Que-tana v bratrově sevření ihned upadl do hlubokého spánku, klesl na zem a začal hlasitě chrápat, zatímco Brithelm se postavil dalšímu útoku a Šardos popadl dech.

Něco mi prolétlo před nosem, temný předmět, který jsem v šeru sotva rozpoznal. Neměl jsem čas se vylekat ani odrazit...

Hbitá tmavá ruka sebrala kámen ze vzduchu stejně elegantně, jako dřív chytala nádobí v přepychových síních Palantasu a v létajících zámcích na Krvavém moři.

Šardos rychle hodil kámen zpět mezi pobíhající Lidi plání, do houstnoucích stínů. V roji hábitů a bledé kůže padl jeden stín k zemi a držel se za bok.

Ramiro se rozběhl stejným směrem jako kámen, vrazil mezi naše protivníky a rozprášil je. Jeho masitá pěst si našla obličej válečníka Lidu plání. Z nosu bledého muže vytryskla krev, panenky se mu protočily, a jak padal k zemi, trousil kolem sebe korále a zuby.

Ramiro se s nadšeným výkřikem vyhnul kyji, a když jeho majitel zavrával, nakopl ho rytíř okovanou botou do zadku, takže se po hlavě vrhl mezi spolubojovníky a srazil je k zemi jako kuželky na pouti. Běsnící muž přeskočil ulomený stalagmit a urazil přitom dva stalaktity, když ve svém nadšení vyskočil příliš vysoko. Zapotácel se, ale chytil přitom jeden kamenný rampouch dřív, než se mohl roztržít o zem, a uhodil jím dalšího z nepřátel

přímo do rozkroku. Znovu a znovu bušil do nepřátel, až si vyklidil cestu k meči. Se zafuněním se pro něj shýbl, zvedl ho a zaujal postoj, který zlobři nazývají „feminátor“.

Dvacet Mužů plání se mimoděk přikrčilo a ustoupilo, což Brithelmovi umožnilo proniknout k Ramirovi. Společně pak tato podivná dvojka couvala k policím na opačném konci komnaty a vytvářela úzký průchod zmateným rojem hábitů, zbroje a zbraní.

„Jděte, chlapče!“ zakřičel mi Šardos do ucha přes jakot Lidu plání. Odolal jsem postrčení, protože Solamnijský řád se očividně konečně postavil lidu Que-tana, tudíž se zdálo vhodné chopit se zbraně a bojovat.

Šardos mě zastavil.

„Zadržíme je jen na chvíli,“ prohlásil vesele a po tváři se mu rozlil zvláštní úsměv. „A kdo jiný by se měl vydat za havětí do nory než lasička?“

Znovu do mě strčil a já se tentokrát rozběhl přímo k těžkým policím na konci komnaty.

Proklouzl jsem za Brithelmem a Ramirem a uhýbal přitom chňapajícím, namodralým rukám Lidu plání. Brithelm prozářil na okamžik komnatu kouzelným zeleným ohněm a naši protivníci před světlem ucukli.

Oslnivá záře na okamžik oslepila i mě. Vrávorál jsem, dokud se mé oči nepřizpůsobily, dokud se ze světla nevytlouply temné obrysy polic. Vzchopil jsem se a pádil ke vzdálenému východu.

Ale promarnil jsem drahocenný čas.

Cestu mi totiž odřízl štíhlý, nelítostný Muž plání asi o polovinu vyšší než já. Zatarasil východ svým tělem a zvedl lesklou onyxovou sekyrku. Odrazil jsem, skočil a strhl ho na podlahu, sekyrka mu přitom vylétla z ruky a neškodně se odrazila od stěny přede mnou.

Poprvé za dlouhou dobu jsem děkoval nejstaršímu bratru

Alfrikovi. V zapomenutých arénách naší tvrze totiž vybičoval mé zápasnické umění k dokonalosti. Být malým bráškou v dětství znamenalo uhýbat, uskakovat a rvát se s mnohem většími tvory.

Muž byl sice vyšší, ale také překvapivě křehký. V okamžiku jsem se překulil na něj a sevřel jeho hlavu v ruku. Zprudka jsem trhl do strany a prasknutí, které následovalo, jako by se rozlehlo hlubokou, tichou propastí daleko od křiku a řinčení kovu okolo.

Jak jsem tam tak klečel, zdánlivé ticho za mnou ustoupilo řevu. Zvedly mě dvě silné ruce a já poznal Brithelmův hlas, který mě pobízel a uklidňoval nesrozumitelnými slovy, na která si dodnes nevzpomínám. Společně jsme vstali a prchli před chaosem a noži do stínů studené chodby.

21

Příkrá“ a „impozantní“, jiná slova mě pro cestu hlouběji do hory nenapadala.

” S Brithelmem v čele jsme se vydali každou stezkou, která vedla dolů, přičemž se zdálo, že se všechny kroutí jako závitý mušle. Bratr mě vedl pochodněmi osvětlenými chodbami, které se křížovaly a točily, a když poryv větru z bočního tunelu uhasil světla před námi, svítil nám na cestu špičkami prstů.

Stěny chodeb zdobily nápisy v jazyce Lidu plání. Cestou kolem mi Brithelm řekl, že se povětšinou jedná o jména nebo náboženská hesla, nevyčetl z nich však žádné určité náboženství.

Jak jsme sestupovali stále hlouběji, písmo ustoupilo piktogramům a kresbám netopýrů a tenebralů. Našli jsme i jeden znepokojivě zřetelný obrázek obrovského vespertila skládajícího děsivá kožená křídla nad skupinou Que-tana. Kresba byla abstraktní, téměř dětská, vyvolala ve mně ale hluboký strach a očividně i v Brithelmovi, protože když jsem se zastavil, abych si scénu prohlédl, popadl mě za tuniku a táhl dál.

Vzpomněl jsem si na Olivera, otřásl jsem se a přidal do kroku.

Tyto obrázky pak ustoupily náčrtkům zvířat z povrchu, koním, leopardům a občas i nějakému ptákovi. Dva měsíce, rudý a stříbrný, svítily nad stádem pegasů. A zahlédli jsme i obrázek města srovnaného se zemí a obklopeného pouze abstraktními a

geometrickými obrazci, čtverci, kruhy a kosodélníky. Nad tím vším stál s hlavou v oblacích obrovský muž, kterému šmouha sazí z nedaleké pochodně zamazala tvář a oči.

Byla to poslední kresba, dál už zůstávaly stěny holé. I na tenebraly jsme byli příliš hluboko, přímo v srdci hory.

Ale mířili jsme ještě hlouběji, chodbami, kde výkaly vespertilů pokrývaly stěny i podlahu a kosti a podivné keramické střepy byly to jediné, co přerušovalo hladkou jednotvárnost mléčně hnědé skály. Nakonec ale zmizely i kosti a rozbité nádobí a tunely před námi byly čisté, nepřírozeně tiché a tmavé, jako bychom se ocitli na území, kde se živí tvorové nedokáží dlouho zdržovat.

„Takže tudy se dostaneme k Ohnivci?“ zeptal jsem se bratra, jenž se pohyboval světlem a stíny.

„Samozřejmě, Galene,“ odvětil. „Byl jsem v jeho komnatě, ale cestou tam i zpátky mi zavázali oči. Takže se místo zkušeností spoléhám na... teoretické znalosti.“

Usmál se a zpříma na mě pohlédl.

„V knihovně jsem nahlédl do map a selským rozumem si z nich odvodil cestu od knihovny do Ohnivcových komnat. Jsem si téměř jistý, že jdeme správným směrem. Najdeme nejen Ohnivce a jeho komnaty, ale určitě i Kronikářův tunel a tajnou chodbu zpět na povrch.“

Zamyšleně se zastavil uprostřed kroku a já do něj málem vrazil. Střelil po mně pohledem a zamračil se.

„Tedy alespoň doufám,“ dodal.

„Tisíc stop pod zemí by se člověk neměl spoléhat na domněnky, bratře,“ obořil jsem se na něj.

Neodpověděl a dál přede mnou poletoval sem a tam jako něco nadpřirozeného a nehmotného.

V knihovně nebyl na Brithelma nikdy spoleh.

Knihy pro něj představovaly horu protkanou tunely

vyhloubenými armádou šílených trpaslíků – oblast ne nepodobnou té, v níž jsme se právě ocitli. Pokaždé totiž, když se se zápalem pustil do výzkumu a sledoval nějaký fakt, myšlenku či frázi z jedné knihy do druhé, překvapilo ho v dalším svazku něco nového a zajímavějšího a odlákalo ho to úplně jiným směrem, jako by se vydal zajímavým bočním tunelem, a tak to pokračovalo, dokud se úplně neztratil v bludišti informací a zcela nezapomněl, co ho do knihovny vlastně přivedlo.

Důsledkem bylo, že bratr věřil, že Pohroma byla důsledkem „dvoupatrových sklepení“, která byla tolik oblíbená před třemi sty lety v Iřtaru. Legenda sice kladla katastrofu za vinu knězi-králi města, ale jediným skutečným viníkem byl architekt, který se v nezodpovědné snaze o získání prostoru ve stísněných podmínkách středu města rozhodl vyhloubit pod jedním sklepením ještě další a poddoloval tak vlastně všechny staré budovy v okolí.

Brithelm také věřil, že v Estwildu existují chodící stromy a že Ergoťané mají na temeni oči, kterými vidí minulost. Věřil ve třetí, černý měsíc.

Ani ve studiu věcí bližších domovu nebyl bratr o nic úspěšnější. Vyrůstal v domě, kde náboženského cítění bylo poskrovnu, a rozhodl se proto, že bude slavit velké církevní svátky. Nikdy ale nepochopil podstatu těch pohyblivých. Ano, svátky se přesunovaly, ale podle jeho vlastního kalendáře. Někdy jsme slavili Yule v létě, jindy na jaře.

Ukázalo se, že si Brithelm začal plést pohyblivé svátky s pravidelnými, takže nás nakonec tu a tam probudil slovy: „Dneska máš narozeniny.“ A přestože jsme věděli, že tomu tak není, nikdy jsme ho nevyvedli z omylu, protože jsme se těšili na dárky. Brithelm byl koneckonců jediný štědrý Cestybran.

A tak i když mi ve skutečnosti ještě nebylo dvacet, oslavil jsem už díky chamtivosti a bratrovým propočtům padesáté sedmé

narozeniny.

To všechno vám vykládám proto, abyste pochopili, proč jsem se obával, že jeho bádání opět nebylo úspěšné. Čtvrt míle pod světlem a čerstvým vzduchem jsme se řídili selským rozumem, který nikdy nepatřil k přednostem rodu Cestybranů, a orientačním smyslem, který nás mohl klidně zavést rovnou do chrťánu vespertila, či dokonce něčeho horšího.

Bolely mě nohy a špatně se mi dýchalo. Skutečně jsem se cítil na padesát sedm.

Pomalu jsem toho začal mít dost. V pustých chodbách jsem zcela ztratil důvěru v bratrovu soudnost.

„Uvažuj chvíli se mnou, Brithelme,“ navrhl jsem, když jsme celí zadýchaní dorazili na křižovatku tunelů. „Jen uvažuj. Co když už v komnatách nebydlí Kronikář? Co když je používají k něčemu docela jinému? Nebo jsou prázdné? Myslím tím komnaty na mapě.“

„Na tom nezáleží,“ prohlásil Brithelm mdle a zastavil se tak zprudka, že jsem do něj znovu skoro vrazil. „Tahle cesta do těch komnat stejně nevede.“

Ostýchavě se ke mně otočil.

V duchu jsem si nás představil – byli jsme naprosto, dočista a bezpochyby navěky ztraceni, naše kosti budou tlít ve zdejších tunelech a náš malý vpád do životů Que-tana se stane pouhou poznámkou pod čarou v jedné z mohutných kronik, které jsem zahlédl v Kolonádě vzpomínek.

Neměl jsem to srdce zlobit se na Brithelma, který nemohl za to, že se při čtení zase zatoulal. A obávám se, že vše ještě zkomplikovala skutečnost, že jsme nebyli ozbrojeni. Při bezhlavém úprku z Kolonády vzpomínek jsme mezi papíry a těly Que-tana nechali ležet vše, čím bychom mohli ohrozit případného nepřítele.

„Ale existuje způsob, jak Ohnivce najít,“ řekl Brithelm a zamžoural do chodby před námi.

S očekáváním jsem na něj pohlédl.

„Zůstaňme tady, dokud na něj nepřijdeme,“ navrhl, posadil se klidně na podlahu chodby, vytáhl brýle a nasadil si je.

„Brithelme, já si opravdu myslím...“

„Tiše, bratře. Tiše. Posad' se ke mně.“

Sedl jsem si vedle něj. Zavrtěl jsem se při pomýšlení, že Kronikář někde právě zasazuje kameny do koruny a chystá se ovládnout moc nad životem a smrtí, zatímco já tu s bratrem chytám lelky.

„Máš u sebe šátek, Galene?“ zašeptal Brithelm.

„Prosím?“

„Šátek,“ zopakoval Brithelm laskavě, ale pevně. „Nebo šál. Stačil by dokonce i rukáv, když už bys ho nepotřeboval.“

„Ne, obávám se, že... A dost!“

Popadl jsem ho za ramena a obrátil k sobě.

„Poslouchej mě, Brithelme! Jsme v pořádném průšvihů. Tisíc Que-tana by nás nejráději zaživa stáhlo z kůže a jejich vůdce je někde tady, chystá se proměnit v boha a všechny nás při té bláznivíně zabít, a my jsme jediní, kdo ho může zastavit. Místo toho tady sedíme jako nějaké dvorní dámy a bavíme se o látce, doplňcích a podobných pitomostech!“

„Chci, abys mi zavázal oči, bratře,“ odvětil Brithelm s bohorovným klidem. „Vědomosti zde zjevně nestačí, takže se pokusím znovu vytvořit podmínky, za nichž jsem Kronikářovy komnaty navštívil. Je to naše nejlepší šance.“

Odevzdaně, vyčerpaně a možná i trochu zoufale jsem si lehl na podlahu a složil hlavu na studený kámen.

Pak jsem uslyšel hlasy – podivně se rozléhaly skálou, jako když přiložíte hrnek na zavřené dveře, abyste slyšeli hlasy uvnitř

místnosti.

Nedokázal jsem je od sebe rozeznat.

„Nebude trvat dlouho a světlo se vrátí a hora...“

„Tady text hovoří o ohni, o ohni, kameni a vzpomínkách...“

„Tenebralové nejsou jedlí, a čím dřív...“

„...a samozřejmě to bude nejlepší z lovů, protože jsi houževnatý a silný, máš na to věk a jsi náčelníkův syn...“

„Je to strašné, Lasičko...“

Pak všechny hlasy přehlušil jediný pronikavý a truchlivý, v němž zaznívala hudba chladné, neschůdné pouště.

„...nelže. Ale všechno je jednou poprvé. Ach, najděte je, najděte. Spolu se naučíme jejich jazyku. Temnota odnese hanbu, oheň a bolest, bolest ve tvém oku, bolest, která se ti šíří žilami, takže ani nedokážeš jist. A až najdeš kameny, až je najdeš, nikdo už jim neřekne, kde jsi. Už kvůli dívce a slepému starci to udělej tak bezbolestně, jak tě to bůh naučil...“

Vyskočil jsem na nohy a hlasy zmlkly.

Nemohl jsem tu jen tak sedět a čekat.

„Prostě zavři oči, idiote!“ osopil jsem se na něj. „Zavři oči a řiď se instinkty jako holub, a pokud to přežijeme a ty se o tom jen slovíčkem někomu zmíníš, já... já... ti provedu něco, vedle čeho zapálení Gileanda bude vypadat jako obyčejný očišťovací rituál!“

„Takže,“ zašeptal Brithelm, zavřel oči a vstal. Z rukou, které sepnul lehce za zády, jako by vyrazil na ranní procházku, mu začala sálat slabá zelená zář.

Netušil jsem, kam vlastně jdeme a co to má společného s Ohnivcem. Přesto jsem bratra následoval a jeho ruce svítily ve tmě přede mnou jako tenebral.

Během chvíle se bratrův obrys – ramena, háv, džungle rozcuchaných vlasů – vyloupł ze tmy. Což samozřejmě znamenalo, že se někde před námi nachází zdroj světla.

Pronikalo zpod zkroucených dubových dveří poskvřených vlhkem a plísní, kterými voda a čas ničí vše, co člověk postaví. Byly mírně pootevřené a zdálo se, že už se ani zavřít nedají.

Zběsile jsem mžoural a pátral po detailech a znameních, které by mi prozradily, čemu budeme čelit, a čekal na bratrovy pokyny.

„Nevím, kde jsme,“ varoval Brithelm v šeru přede mnou, „ale je možné, že stojíme před Kronikářovou komnatou.“

V matném světle jsem viděl, jak se v kleče odplížil ke dveřím. Dlouho se u nich s odvrácenou tváří krčil.

Vypadalo to, jako by se modlil, meditoval nebo prováděl jinou posvátnou věc, proto jsem řádně a uctivě čekal, i když musím přiznat, že jsem začínal být netrpělivý.

„Vzpomeň si na nás ve svých modlitbách, bratře,“ pobídl jsem ho. „A pak i na to, kde jsme a co tu děláme.“

„Ohnivec je uvnitř,“ zašeptal Brithelm, aniž by se ke mně otočil. „Je sám a raduje se, protože už zasadil do koruny skoro všechny kameny.“

„To je... *úžasné*, Brithelme!“ vydechl jsem. „Jak... jak to víš? Vidiny? Věštby? Trans?“

Obrátil se ke mně, usmál se a na tvář mu padl paprsek světla ze dveří.

„Klíčová dírka, Galene. Budoucnost se odvíjí skrze klíčové dírky. Myslel bych si, že alespoň *to* si budeš pamatovat.“

Připravili jsme se. Brithelm si znovu dřepł ke klíčové dírce a já zatím prohledal stěny a podlahu a pátral po kamenech, které bych mohl použít jako zbraň, kdyby to okolnosti vyžadovaly.

„Ze zkušenosti vím,“ zašeptal Brithelm, „že okamžik překvapení slaví úspěch téměř za všech okolností. A zbraní obvykle není potřeba.“

„Nepamatuji si, že bych tě žádal, aby ses se mnou podělil o své rozsáhlé bojové zkušenosti, Brithelme,“ zasyčel jsem.

Mlčky jsme stáli před dveřmi do Ohnivcovy komnaty. Světlo uvnitř potemnělo, jak někdo prošel kolem dveří – ten někdo pochodoval sem a tam a jistě si mumlal pod vousy něco nesmírně důležitého.

Mohl bych přísahat, že jsem v komnatě slyšel dva hlasy.

„Jak říká otec, Galene,“ prohlásil Brithelm, se zašustěním rudého hábitu ke mně přistoupil a položil mi ruku na rameno.

„Já vím, já vím,“ zabručel jsem s očima upřenýma na kamennou podlahu, kterou, jak jsem se obával, brzy zalije má krev.

„Vím, že to víš, ale stejně to řekni se mnou,“ vybídl mě Brithelm.

„Vypadá to, že tady s tebou zemřu, bratře. Slituj se nade mnou a nechtěj po mně, abych tu citoval otcova venkovská pořekadla.“

„No tak, Galene,“ pokáral mě Brithelm vesele a pocuchal mi kšticí rusých vlasů. Na okamžik se mi zdálo, jako bychom ani v žádném nebezpečí nebyli. Měl jsem dojem, že jsme zpátky v tvrzi před nějakými šestnácti či sedmnácti lety a on, jediný Cestybran se sklony k pečování, se snaží přimět malého Lasičku spolknout medicínu.

Pohlédli jsme si s Brithelmem zpříma do očí a jednohlasně pronesli jedno z otcových prastarých přísloví. „Ten, kdo nestahuje kořist z kůže, ji může aspoň držet za nohu.“

Otevřel jsem dveře a společně jsme vrazili dovnitř vyzbrojeni jen hrstí oblázků, odvahou a obrovskou dávkou pošetilosti. Množství pochodní v komnatě nás na okamžik zmátlo. Bezcilně jsme se rozhlíželi, zakopávali o kamení a díry v podlaze a pátrali po Ohnivci či po někom jiném.

Pak oslnivé světlo trochu potemnělo a odhalilo Ohnivce sedícího s tajemným úsměvem na proutěném trůně na opačné straně komnaty. Nad hlavou držel stříbrnou Kronikářovu korunu Que-tana. Do stříbrné čelenky bylo zasazeno třináct lesklých

černých kamenů.

„Přišli jsme pozdě!“ zasyčel jsem na Brithelma a ten vyplašeně kývl.

„Načerpám z kamenů velkou moc,“ prohlásil Ohnivec hystericky tenkým hlasem a zvedl paže. „Zklamal jste mě, Brithelme. Mohl jste se stát mým prvním knězem, ale vy jste místo toho zabořil nos do knih o fyzice, dějinách a... a fauně a promarnil tak svoji příležitost.“

„Říká se, že často lelkuji,“ souhlasil Brithelm.

Ohnivec na nás upřel oči.

„Ale už je pozdě,“ oznámil. „Tvá malá záchranná výprava je u konce, Solamnijče. A mě čeká vzestup.“

Nasadil si čelenku na hlavu.

Usmál se. „Vše utichlo,“ řekl. „Dokonce i Hlas zmlkl před mocí nad životem a smrtí.“

Jeskyněmi okolo se něco rozlehlo – něco hlubokého, truchlivého a ztraceného. Nad sebou, pod sebou i v dálce jsem slyšel sténání a křik a Ohnivcovo oko se obrátilo v sloup a duhovka i zornička zmizely v mléčném bělmu, jako by dostal záchvat nebo upadl do transu.

Nahoře na povrchu, na který Que-tana už téměř zapomněli, prý Kronikáři, náčelníci a mudrci také slyšeli nářek, nevěděli však, co se děje. Slyšeli ho až ve Východních horách a u řeky Thar-Thalas na jihu, ale spletli si ho s křikem ptáků, slyšeli ho i na okraji Prašných plání, kde se skupina Que-te, která zrovna sbírala byliny, zastavila a zmateně se zahleděla na rostliny ve svých rukou. Křik zanikl někde daleko na severu, ale oni už si nedokázali vzpomenout, co s bylinami chtěli udělat, proč je vlastně sbírali.

Lovci z kmene Que-šu prý ztratili prastarou stezku do krajiny antilop, i když po ní zrovna putovali. Toulali se krajinou celé týdny. Několik starších lidí zemřelo hladu. Také jsem se doslechl,

že Chodcovy opály zablikaly a potemněly.

Stejně rychle jako upadl do transu, se Ohnivec také vzchopil a do temného oka se mu vrátil bystrý a pronikavý pohled.

„Ach, teď už všechno vidím,“ mumlal tak tiše, jako by promlouval na vzácného, plachého ptáčka, kterého mohl vylekat i ten nejmenší hluk. „Vidím úplně všechno...“

Ale bez ohledu na to, jak tiše mluvil, rozléhala se jeho slova komnatou, zesílená prožitkem a prostorem.

„A z těchto stěn nyní vzejde můj vznešený lid,“ pronesl Ohnivec. „Vystoupí z nich ti, které zničila zkáza, léta války, požáry, povodně a pátrání po kamenech.“

„Šplhá na Kočičí věž,“ pošeptal jsem Brithelmovi.

Ale Ohnivec pokračoval tišším, klidnějším hlasem.

„Ti, kdo odešli, a možná neodešli, ale především ty nejhorší noční můry. A tvá rozhodnutí, chlapče, budou jako obvykle špatná.“

Mávl rukou. Tvor vystoupil ze stěny jeskyně tak hladce, jako by skála byla mlhou či kouřem.

Před námi stál trol z vysočiny. V očích měl strašlivé, neobyčejné vyčerpání, jako by ho nevytrhli jen ze spánku či z práce, nýbrž z něčeho, co ani neznáme.

Ohnivec složil obřadně ruce. Pustil se do zaklínání a já k němu vyrazil s kamenem v dlani, ale Brithelm mě popadl za ramena.

„Je pozdě, Galene,“ vysvětlil Brithelm. „Trola povolal zpět do života už před hodinami.“

„Máte pravdu, bratře Brithelme,“ zašeptal Ohnivec. „Zemřete s vědomím, že jste se mnou mohl moji moc sdílet.“

Ohnivec začal odřikávat zaklínadlo ve staré, zkomolené verzi jazyka Lidu plání a komnatou se prohnal žhavý vítr, který s sebou přinesl starodávný nářek.

Trol vyrazil naším směrem a vycenil zažloutlé zuby.

„Vývolal ho, Brithelme,“ zašeptal jsem naléhavě. „V takovém případě stačí, když prostě nebudu ve vidinu věřit.“

„Oči mohou být zrádné, bratře,“ souhlasil Brithelm neklidně. „Ale přesto si nemyslím...“

„Naučil jsi mě to v Bráncově močále,“ prohlásil jsem sebejistě. „Naučil jsi mě, že s vidinou se dá vypořádat tak, že v ni prostě neuvěříš, že si půjdeš po svém a necháš se jí obtékat jako vodou.“

Brithelm si odkašlal, ale než mohl promluvit, byl už jsem v půli cesty k trůnu a k Ohnivci. Trol se rychle postavil mezi mě a Kronikáře, ale já hleděl za něj a vešel přímo do vztekle šilhajícího výplodu nepřítelovy představitivosti. A narazil na tuhou kůži, svaly, kosti a drápy.

„Galene!“ zvolal Brithelm, když jsem odlétl asi dvacet stop od obrovského a hmatatelného protivníka. Vzpamatoval jsem se právě včas, abych spatřil, jak Ohnivec šplhá vzhůru do tunelu v půlce stěny. Jakmile se dostal do otvoru, vytáhl nahoru za sebou provazový žebřík.

Trol se otočil, skočil po mně a proťal dlouhými drápy nehybný vzduch komnaty.

22

Probral jsem se ve chvíli, kdy si vedle mě dřepěl Brithelm a Ohnivce zmizel v temném tunelu nad námi. Pořád jsme ještě mohli padoucha dopadnout – roky lenošení a dobrého jídla na hradě Di Caela mě neobraly o rychlost do té míry, abych nedohonil jednookého muže ve tmě.

Ale napřed jsme se museli vypořádat s trole.

„Myslel jsem, že ta věc je iluze,“ zakňoural jsem a vyškrábal se na nohy.

Brithelm se usmál a pokrčil rameny. „Popletl sis to se satyry v Bráncově močálu,“ řekl a ucouvl, protože trol se blížil. Mlaskal rty, ulomil ze země dlouhý stalagmit a zamával jím nad hlavou jako obuškem.

Rozhlédl jsem se. Náhle se mi zdálo, že kamení, které bych mohl posbírat a hodit, je příliš malé, můj bratr je příliš slabý spojenec a slavný solamnijský výcvik je mi stejně platný jako Danele jezdecké lekce – dobře se o nich fantazírovalo, ale ve skutečnosti k ničemu nebyly.

Trol skočil mezi nás a udeřil vši silou do podlahy. Komnata se otřásla a mě napadlo, že to způsobil trol. Ale otřes se opakoval a netvor vrávorál, až vzduchem létaly jeho sliny.

Brithelm klidně hodil kamenem, který se neškodně odrazil od trolova kožnatého nosu. Netvor ohromeně zamžoural a rozhlédl se po útočníkovi.

„Tady!“ zajódloval Brithelm. Stejná slova se však vzápětí ozvala z opačné strany komnaty. Netvor se hloupě otočil za ozvěnou.

Brithelm mrkl a znovu zavolal.

„Hej hou!“

Trol se točil kolem dokola a zapotácel se.

Dřepl jsem si a sebral několik kamenů. Přitom jsem si všiml, že bratr točí netvorem v kruzích a pomalu ho přesunuje ke skalnaté stěně a tunelu.

Brithelm se posadil, zavýskl a z mávajících rukou mu vyšlehly zelené plameny. Trol přidřepl, aby se mu lépe mířilo, ale teď na okamžik zaváhal. Točila se mu hlava a oheň ho znejistil.

Ve zlomku vteřiny jsem pochopil Brithelmovu taktiku.

Trol dřepěl a po svahu, který tvořila jeho šedá, uzlovitá ramena, to byl k otvoru do tunelu nad námi jen pouhý skok. Než jsem si to mohl rozmyslet, vyrazil jsem. Běžel jsem přes komnatu a nabíral na rychlosti, a než se netvor stačil otočit, vyskočil jsem mu jako šotčí akrobat na záda, kopal jsem nohama a mával rukama, setrvačnost mě vynesla vzhůru na jeho ramena a já se odrazil a po hlavě se vrhl do tunelu, kam mě vynesl spíše strach než síla či mrštnost.

* * *

Koruna na Ohnivcově hlavě však nepůsobila jen na troly. Slyšel jsem, že v síni, kde Šardos s Ramirem marně bojovali s přesilou Que-tana, veškerý boj náhle ustal. Muži pláni se jeden na druhého zamračili, protože je zcela zmátla a rozptýlila vlna temnoty, která jim pronikla do srdce. Hole, praky i oštěpy padaly k zemi, jak se bojovníci Que-tana snažili vzpamatovat.

Bojem zocelený Ramiro samozřejmě ihned poznal, že se jim naskytla příležitost. Navzdory únavě a modřinám popadl Šardose

za zápěstí a vrhl se směrem, kterým jsme zmizeli já a Brithelm. Plánoval, že cestou rozbije ještě pár hlav.

Šardos však byl zcela jiného názoru. K překvapení všech a především Ramira se rytíři vzepřel. Ramiro se zastavil, rozzlobeně zafuněl a obrátil se, aby slepci vynadal... a zjistil, že na ně v očekávání hledí tucty temných očí.

Jeskyně se naklonila a začala se děsivě otřásat a dunět.

„Jednooký,“ pronesl jeden z Mužů plání zdráhavě a neklidně se rozhlédl, protože z kupole komnaty se sypal prach a štěrk. „Jednooký. Kronikář. On není...“

Hubený, bledý Que-tana zmlkl a nakrabil obočí.

„Nevzpomínám si na Kronikáře. Kdo je to?“

„Rozhlédni se,“ řekl Šardos sebejistě. „Kde je jednooký, když se svět otřásá v základech.“

„Ale je Kronikář!“ namítla mladá žena. „On udržuje... udržuje...“ Po tváři jí přelétl velice nejistý výraz.

„Udržuje co?“ naléhal Šardos dychtivě a vytrhl se Ramirovi.

„Já... na to si nevzpomínám. Pamatuji si jen to, že Kronikář ví,“ odvětila žena. „Zná cestu na povrch.“

Několik Que-tana vzhledlo opět nervózně ke stropu.

„Kdyby...“ začal Šardos opatrně a ignoroval Ramirovo netrpělivé tahání i otřesy půdy. „Kdyby vám někdo ukázal cestu na povrch... a věděl totéž, co Kronikář...“

Všechny oči se dychtivě obrátily ke kejkliři.

„Stal by se Kronikářem,“ píplo malé dítě.

Přesně to chtěl Šardos slyšet.

„Nejsem si jistý, jestli je to tak jednoduché, dítě,“ řekl Šardos a zhluboka se nadechl. „Co ale *vím*, je, že každý příběh má víc než jednu verzi a z každé jeskyně vede víc než jeden východ. Někdy existují dokonce víc než dva východy a víc než dvě verze. Tyto jeskyně jsou staré, vyhloubené vodou. A já znám cestu ven.“

„Šardosi!“ zasyčel Ramiro. „Co...“

„Chcete, abych vám ji ukázal?“ zeptal se Šardos a upřel na Que-tana slepé oči.

„Následujte kejklíře,“ řekla žena tiše. Hubený Muž plání, který promluvil jako první, se přidal, pak i malé děvče a ošklivý, podsaditý sekerník u čtecího pultu spáleného Ohnivcovým vzteklym stiskem a také dva ze strážců.

Šardos se otočil s úsměvem k Ramirovi.

„Připravte se, můj statný společníku. Pomůžeme těmto lidem utéct a překleneme propast mezi tmou a světlem.“

Ramiro si odfrkl. „Kdyby mi šlo jen o to dostat se z tohoto bohem prokletého místa, rád bych vás následoval, Šardosi! Ale musím se řídit Zákonem. Vsadím se, že jeden z rytířů mého řádu je teď až po krk v průšvih.“

„Existují i důležitější věci než váš zatracený Zákon, Ramiro!“ odvětil Šardos přísně. „Dělejte, jak myslíte, ale napřed se rozhlédněte kolem a povězte mi, co je důležitější.“

Ramiro přelétl pohledem po Lidech plání před sebou a spočinul očima na jejich zranitelné bledé kůži, na jejich strašlivé křehkosti. Podlaha se znovu otřásla a mezi ním a východem, kterým nás viděl odcházet, se otevřela velká puklina.

„A co se týká Ohnivce,“ dodal Šardos tiše, „je na čase, abyste začal důvěřovat bohům a Galenovi.“

„Pokud si vzpomínám, nebyl na ně zatím nijak zvláštní spoleh,“ zabručel velký muž, popadl obrovskou masitou rukou dívku Que-tana a následoval žongléra ven z komnaty, zatímco knihovna za nimi se plnila prachem a sutí.

A tak šli, kejklíř, požitkář a sto zmatených Lidí plání, a jak se chodby otřásaly, praskaly a hrozily zřícením, ze stovky se staly dvě a z nich pak tisíc.

Já se zatím opíral o stěnu tunelu a nohy mě po dopadu stále bolely. Brithelm pode mnou vesele výskal. Trol si odfrkl a oba zvuky se vzdálily, jak pobíhali po Kronikářově komnatě a dál hráli nebezpečnou hru na honěnou.

Stěna za mnou se otřásla a znehybněla. Do chodby se sypala suť a rozléhala se jí ozvěna. Opřel jsem se a chystal se vstát, když kožnatá stěna pod mým dotykem zapulzovala, jako by někde hluboko uvnitř bušilo srdce.

Stěna žila! A byla čím dál neklidnější.

„Tellus!“ zašeptal jsem a vzpomněl si na starou legendu – na Chodcův příběh o velkém červovi pod ansalonskou pevninou, který při svém otočení utvářel hory.

A který se znovu otočí, až vše skončí, aby zničil to, co stvořil.

Kdo ví, jak dlouho bych tam stál, dumal a okouněl, kdyby trol nevrazil pracku do tunelu a nechňapl po mně.

Brithelm zjevně dokázal netvora zaměstnat jen na čas. Na okraji netvorovy paměti něco zajiskřilo a on si matně vzpomněl, že kolem něj před několika minutami prosvištělo ještě jiné malé stvoření.

Z úvah mě vytrhly šmátrající prsty, které mi zavadily o kotník.

Vyjekl jsem a vyskočil do vzduchu, jako by mi přes nohu přešel obrovský pavouk. Než stačila ruka sevřít prázdný vzduch, byl už jsem o padesát stop dál v tunelu.

Panovala tu tma a podlaha byla zrádná. Namáhavě jsem polkl a zaposlouchal se do chodby před sebou.

Jako by na závanu ozvěny ke mně dolehl zvuk pádu a hlasité klení.

Ohnivec. Sám se potácel tmou, takže ještě nebyl z dosahu.

Poslepu jsem vyrazil za ním.

Pokud Tellus skutečně dřímá tady dole v jeskyních a kopcích Vingaardských hor, znamenaly dunění a otřesy země, že se probouzí?

Rozhodl jsem se na to nemyslet, tedy alespoň zatím ne.

Kus přede mnou vzplálo slabé světýlko a já ucítil ve vzduchu síru. Poznal jsem, že se Kronikář dotkl něčeho suchého a hořlavého.

Rychle, tiše a s obnovenou energií jsem si pospíšil ke světlu a utíkal jako sebejistá lasička hluboko ve své noře.

Podlaha tunelu se pohnula a já tvrdě přistál na koleni. Rozhodl jsem se ještě nemyslet.

Daleko se nedostal. Když ho obklopila tma a on si nebyl jistý, jak dál, natáhl se po stěně, kde v prastarých, rezavých držácích nahmatl suché zbytky pochodní.

Ty vzplály jako došky při požáru vesnice. Fascinovaně je sledoval, protože si byl jistý, že tvor, kterého na pronásledovatele poštal, je jistojistě vyřídí.

Ohnivec byl bezpochyby přesvědčen, že má dost času.

Sledoval jsem prskající světlo a kouř, a když jsem zahnul za roh, uviděl jsem ho asi šedesát stop před sebou. Držel v ruce pochodeň, která začínala podivně plát.

Pohlédl na mě a oko mu hořelo jako opály, jako pochodeň vzteku a zuřivosti.

„Jsi skutečně houževnatý, že ano?“ zeptal se klidným hlasem. „To je většina havětí.“

Udělal jsem rozzlobeně krok vpřed, potom jsem si uvědomil, že nejsem ozbrojený. Dřepl jsem si a šmátral rukama okolo po něčem tvrdém a ostrém, co bych mohl použít jako zbraň, ale nacházel jsem jen hladkou, vlhkou skálu.

„Lasičky, hranostajové a malá zubatá zvířátka se rychle naučí prosit.“ Ohnivec si odplivl a já jen zíral.

„Jak jste...“

„Věděl, že ti říkají ‚lasička‘?“ zeptal se. Pochodeň sice vrhala temné stíny, ale já měl dojem, že se usmívá.

„Ach, já vím spoustu věcí, Lasičko. Kameny se mnou mluví a hlas v jejich nitru mi říká opravdu hodně.“ Téměř posvátným způsobem složil ruce – bylo to děsivé gesto, protože vypadalo skoro něžně.

„Minulosti neunikneš, Lasičko,“ prohlásil a boží oči na jeho čele se rozzářily jako předtím v komnatě. „Nemůžeš se jí zbavit, zapomenout na ni, očistit ji, a už vůbec ne ji změnit. Vždy tady bude. A když srovnáš své malé hrdinské kousky se všemi podlostmi, které jsi napáchal, pověsí tě na tvých vlastních slovech, na tvých léčkách, až vystoupíš z noci do...“

Odmlčel se a já uviděl, jak zvedl ruce.

„...*povědomí noci*,“ dokončil.

A ze stěny chodby vystoupila Marigold. Plachetnice jejích vlasů připomínala vyvržený vrak a bílé šaty měla zabahněné a promáčené. Za ní, vlastně *skrz* ni, protože zářila a byla podivně průsvitná, jsem viděl, jak se Ohnivec otočil, vzal nohy na ramena a zmizel ve tmě.

„Robert!“ vykřikla. „Kde je sir Robert?!“

Hloupě se rozhlédla. Ve stružkách z ní stékala voda, ale podlaha tunelu zůstávala podivuhodně suchá.

„Moje hřebeny?“ zeptala se nejistě a bolestivě a otočila se ke mně. „Líčidla?“

Naše oči se setkaly.

„Lak?“ zamumlala a dlouze jsme se jeden na druhého zahleděli.

Navzdory okolnostem jsem se rozesmál.

Někde uvnitř jsem si dal dohromady všechny důkazy – průsvitnost, procházení stěnami, prostý fakt, že Marigold z Kajolínu měla být míle odsud – ale ještě jsem tak docela nepřijal

skutečnost. Vnímal jsem jen utopený malý škuner na její hlavě, který zjevně narazil na útesy či na skálu.

„*Klobáááááááasy!*“ zavřískla, oči se jí rozzářily a začaly v nich vířit rudé plamínky.

„*Jsem mrtvá! Jsem mrtvá!*“ křičela a marně si snažila upravit vrak svých vlasů. „*A všechno je to tvoje vina!*“

Zvedl jsem ruce, zavrtěl hlavou a zběsile se rozhlédl.

„Ale takhle je to lepší,“ řekla Marigold náhle zcela klidně. „Lepší, Lasičko. *Hm, ano, ach, ano.*“ Vykročila ke mně a bílé šaty se jí vznášely několik palců nad podlahou. Výhružně napřáhla ruce.

„Takhle,“ prohlásila téměř melodicky, „spolu můžeme být *navěky!*“

Otevřela ústa a vycenila dlouhé, žluté trojí tesáky, ze kterých kapala voda, lak a krev. Couval jsem pryč chodbou a Marigold se plížila za mnou jako mlha. Nehybným vzduchem se šířila slabá vůně levné voňavky. Náhle se však ve mně znovu probudila lasička mého dětství, zpanikařil jsem, otočil se a...

...vrazil rovnou do Alfrika.

Naštěstí mám zdravé srdce. Obávám se, že sice není laskavé či milosrdné, ale to jsem se v posledních letech snažil napravit. Je však dost zdravé na to, aby sneslo šok či dva. První šok: Marigold. Druhý šok: můj drahý, mrtvý bratr.

Byl jsem obklíčen mrtvým bratrem a očividně mrtvou ženštinou, oněmělý a neozbrojený. Dostihli mě duchové mé nezřízené minulosti, přesně jak Ohnivce předpověděl.

„No,“ řekl jsem a mé obavy ustoupily zoufalství a pochmurné, hrané statečnosti, „vypadá to, že nic v životě není zapomenuto. Jakmile něco jednou uděláte, řídí to váš život, dokud vás to nezazené do slepé uličky, nevykuchá, nestáhne z kůže a nepověsí na stěnu.“

Ale mé filozofické tlachání žádného z nich nezajímalo. Alfrik netečně hleděl na Marigold.

„Proč ses obtěžovala s ním,“ zeptal se nečekaně, „když jsi mohla mít mě?“

Marigold zjihly oči. Ohnivé víry v nich zpomalily, pohasly a tesáky se zmenšily – všechny až na jeden, který si upejpavě zakryla rtem. Na okamžik vypadala jako živá: statná, sobecká a přehnaně vyfintěná, ale jistým sladkým způsobem zvláště přitažlivá.

Odfrkla si a rozplynula se a já se otočil k duchovi svého bratra téměř s povděkem. Vypadalo to totiž, že ji Alfrik zahnal, že mě zachránil před věčným trápením a nadpozemskými dortíky.

„Děkuji, bratře,“ začal jsem upřímně.

„Uvidíme, jestli mi budeš děkovat, až se spolu vypořádáme, Galene,“ řekl. „Máme totiž nevyřízené účty.“

Ustoupil jsem o krok, potom o dva. Patou jsem se dotkl skály za zády.

„Ještě jsme spolu neskončili, Galene.“ Bratrův duch přistoupil blíž. „A už je na čase.“

Alfrik tasil meč a udeřil mě plochou stranou čepele do hlavy. A znovu a znovu, až mi před očima vybuchly jiskry a já zavrával.

„Tohle všechno je tvoje vina, Lasičko!“ ječel a jeho pronikavý hlas splýval s duněním okolo.

Údolní červ se probouzel. Starý Tellus, schovanec Chaosu a Noci, otvíral oči.

Alfrik znovu zvedl meč a postoupil vpřed.

V tak úzkém, těsném prostoru by si neporadila ani lasička. Zahnal mě do kouta jako tolikrát v tvrzi, kdy jsem se před ním ukrýval ve výklencích a pod postelemi v nezametených komnatách. Ale tady jsem se neměl kam schovat, kam uskočit.

Nebylo tu dost prostoru na to, abych se před ním plazil.

Proto jsem se napřímil a můj starší bratr jako by se náhle scvrkl. Možná mu smrt ubrala na výšce, to netuším. Najednou už jsem nebyl Lasička choulící se před mnohem větším bratrem. Já a tupec přede mnou jsme byli stejně vysocí.

Rána mě překvapila, přestože jsem ji sám zasadil. Moje pravá ruka prolétla tmou tunelu a udeřila bratra přímo do velkého nosu. Zapotácel se, potřásl hlavou a téměř už se vzpamatoval...

Ale pak nastoupila má levačka a zasadila mu úder přímo pod bradu.

„Co...“ začal, ale převrátil se dozadu a jeho roztažené paže připomínaly nepotřebná křídla vespertila. Spadl na stěnu, zprůsvitněl, téměř se roztekl a začal se propadat do bahna a skály. Jeho meč zařinčel o podlahu chodby.

Když jednou provždy splýval se skálou, pohlédl na mě. Usmál se – nebyl to zákeřný úšklebek, kterým mě po dvě desetiletí bratrsky trápil, ale mnohem teplejší úsměv, možná i omluvný, a já v něm dokonce našel náznak úcty.

Nejštědřejší okamžik jeho života očividně přišel až ve chvíli, kdy už byl po smrti.

„Je mi to líto, Alfriku,“ vydechl jsem. „Ale pomstím tě.“

Na dlouhé loučení nebyl čas. Chodba okolo mě se hroutila, plnily ji prach a jako pěst velké kameny. Denní světlo, vzduch a Ohnivec s opály se nacházeli někde přede mnou.

Mé možnosti byly velmi omezené. Sebral jsem meč a s obnovenou silou jsem se rozběhl k rozkymáceným světlům v dálce.

23

Sědмый, osmý a devátý kámen byly vsazeny do stříbrné čelenky a nakonec si i dvanáctý našel své místo. Kronikář vyzkoušel, jak drží, a jednou dvakrát s nimi zatočil, aby pevně zapadly.

„Teď jsou všechny pohromadě,“ oznámil. „Jsou zasazeny v posvátné neměnnosti a navždy připoutány jeden k druhému vzpomínkami.“

* * *

Danela di Caela spala v sedle a snila o tom, že jede se sirem Galenem.

Na hřbetě obrovského Carnifexe tryskem vrazila na mýtinu mezi vysokými borovicemi a eterníky. Okolí ozařovalo modrobílé světlo.

Byla hrdá, že může jet s ním na koni, kterého společně zkrotili. Carnifex frkal a zuřil, ale věděl, že byl poražen, že tento muž a tato žena nasadili jeho divokosti uzdu poslušnosti.

Ve snu se kůň vzepjal a zahrabal kopyty do vzduchu. Galen se otočil v sedle a natáhl se po Danele...

Ale ona padala... padala...

S trhnutím se probudila na cválajícím Carnifexovi, na kterém

seděla spolu s Birgisem. Jak se řítili vpřed, Danele se zdálo, že stromy okolo splývají v zelené a moudré šmouhy a krajina se rozpouští, až ze světa, který znala, zůstali jen ona a spokojeně funící a mručící pes.

Ulevilo se jí, když na obzoru spatřila Kočičí věž. Jak se hradby hradu a praporce, které se na nich třepotaly, blížily, sklonila hlavu a stiskla silné boky koně koleny. Birgis se v postroji na jejích zádech zavrtěl.

„Seď klidně!“ chystala se zakřičet, ale vítr ji zahltil a odtrhl jí slova od úst. Myšlenky jí pádily takovou rychlostí, že předhony dokonce i Carnifexe, vítr a nachový svit slunce vycházejícího nad hradem.

Hradby se nyní tyčily přímo před ní a ostře v nich vystupovaly zuby cimbuří a okna. Teď už rozeznala na vlajících praporcích barvy di Caelů, Ostromečů, Cestybranů a Rusů.

Dobře, pomyslela si. Všichni jsou tady. Posledních padesát mil urazila v půlhodině.

Plánovala totiž skutečně okázalý a dramatický příjezd, něco naprosto velkolepého.

Přejela na Carnifexovi padací most, tryskem vrazila na nádvoří a za dunění kopyt a křiku heroldů si to zamířila rovnou k siru Robertovi di Caela, který stál před dvoukřídlými dveřmi věže a sotva věřil vlastním očím.

Štíhlá dívka, kterou tak často znevažoval, nejen že dorazila včas, aby zachránila své společníky pod Vingaardskými horami, ale přijela na Carnifexovi, přestože sir Robert tvrdil, že ho nezvládne.

Tato nádherná a jistě oprávněná vidina však měla dva háčky. Lady Danela nevěděla, jak z koně sesednout, a řečený padací most byl narychlo zatlučený prkny. Stavitelé za ním si pak kurýrovali kocovinu a přemýšleli, jak opravit mechanismus, který

přednedávnem obrovský hřebec vykopl.

Dlouhá léta žasli všichni na hradě nad tím, jaký nedostatek prozíravosti a inteligence náčelník kočovného kmene projevil, když Carnifex siru Robertovi daroval.

„Je to výstavní kousek,“ říkali. „Mimořádný dar.“

A přitom vrtěli hlavou nad kočovnickovou hloupostí.

Všichni až na stájníky, kteří už několik let věděli, že to sir Robert udělal chybu – a že skutečně hloupý je nejen starý hradní pán, ale také sám kůň.

Carnifex nezpomalil a zcela ignoroval křik ženy na svém hřbetě i zběsilé tahání za dlouhou stříbrnou hřívu. Sklonil hlavu, zaržal a ještě zrychlil, až si panikařící Danela téměř nevšimla, že letí.

Kůň se odrazil na břehu příkopu a žbluňkl do bahna na opačné straně. Prakticky založený Birgis se vysmekl z postroje a vrhl se do vody, Carnifex se mocně vzepjal, vyšplhal nahoru po svahu a tryskem vyrazil k napůl opraveným vratům. Danela na něm jen zoufale visela.

Je těžké představit si, jak překvapení asi museli být stavitelé, kteří se, stále rozbolavělí po soudku Thorbardinského orla, těšili na poklidné, nenáročné odpoledne strávené kontrolou ozubených kol a kladkostrojů. Místo toho museli čelit divokému koni, který rozrazil prkennou bránu se ztracenou šlechtičnou na zádech.

Během okamžiku všichni uskočili z cesty, a ať už za to mohly reflexy, předvídavost nebo čiré štěstí, chytila se Danela di Caela jednoho z visících řetězů padacího mostu, jako akrobat se zhoupala z hřebcova hřbetu, zapadla po kotníky do bahna a opatrně, dramaticky se napřímila.

Pak se rozhlédla po divácích. Jejich nedostatek ji zklamal, ale rozhodla se, že stavitelé budou nakonec stačit.

Danela se pustila do vyprávění svého příběhu ještě dřív, než

Carnifex zmizel z dohledu a Birgis si vytřepal vodu z kožichu a vesele přeběhl po rozbitém padacím mostě. A zatímco jim dopodrobna vyprávěla, co ji potkalo, stavitelé ji opatrně odnášeli na ošetřovnu, protože se báli, aby jim někdo nekladl za vinu její případné modřiny, zlomeniny a další nepohodlí.

Birgis jim běžel v patách, zíval a vrtěl ocasem.

„Což mě přivádí k tomu,“ dokončila Danela, „jak jsem převedla hřebce přes příkop a po padacím mostě.“

„Skutečně odvážný čin, má paní,“ poznamenal vrchní stavitel mimoděk a nadhodil si ji v kostnatých pažích.

„Ani ne,“ namítla s dobře nacvičenou falešnou skromností. „Příkop je koneckonců plný vody a ta by zbrzdila můj pád. A taky je tu bahno...“

„Prosím?“ řekl muž, vous se mu zachvěl a oči náhle zpozorněly.

„Nádvoří je plné bahna...“

„Říkáte, že příkop je plný?“

Danela kývla. „Vypadá to, že jste za mé nepřítomnosti měli spoustu práce. Kde jsou ostatní?“

Stavitel se bez dalšího slova – popravdě mladou ženu prostě odložil u schodiště do ošetřovny – obrátil a pelášil ke sklepení hradu Di Caela, protože mu zaplavený příkop napověděl, že se podzemí plní vodou.

Birgis se k pohoršené mladé ženě přitočil a s velkou vážností jí olízl nos. Zamručel jí do ucha a otřesené Danele se zdálo, že s ní mluví.

„Jsi od bláta,“ říkal asi, „a voníš po soli.“

Poté Birgis vesele zmizel za rohem strážnice, odkud se vzápětí ozval vrískot a plácání křídel.

* * *

V tunelech hluboko pod hradem se v suti něco pohnulo. Gileandos, vychovatel Cestybranů, se vyhrabal ze závalu a sypal se z něj prach a štěrk.

Netušil, že byl celý den v bezvědomí.

„Božínku!“ vykřikl. „Božínku! Obávám se, že mí společníci byli... nezvratně zasypáni.“

Ruce se mu ve tmě třepotaly jako netopýři. Neviděl je.

Po chvíli lezení, ustaraného křiku a třepotání zašmátral učitel okolo, našel velký balvan – popravdě minul při závalu jen o palec jeho hlavu – a posadil se na něj.

„Přemýšlej, Gileande,“ řekl si. „Někde tady okolo... musí být lucerna a při troše štěstí nebude rozbitá.“

Obrátil se a jako slepý krtek se začal přehrabovat v suti a měkkými, tenkými prsty škrábal po kamení a v prachu.

Někde nad Gileandem se stavitelé zastavili na křižovatce chodeb a snažili se popadnout dech. V šerém, lucernami osvětleném tunelu vráželi jeden do druhého hradní sluhové, které s sebou přivedli – podkoní, kopáči, a dokonce i jeden nebo dva kuchaři. Hradbou mužů se pak protlačila Danela di Caela a položila ušpiněnou ruku na rameno mladého, slibného stavitele. „Už jsi tady byl, Bradley,“ řekla. „Kam teď?“

Mladík se začervenal. Danelin dotyk očividně vyvolával silné reakce.

„Nemá zdání, má paní,“ řekl vrchní stavitel podrážděně. „Bayard Ostromeč nás poslal zpátky ještě předtím, než sem dorazil.“

Danela pokývala hlavou, protože byla na nevíтанá vyrušení zvyklá.

„A přesto,“ prohlásil mladík s pohledem upřeným na dvě chodby před sebou, „po krátké inspekci sklonu chodeb a jejich šířky a po provedení potřebných výpočtů bych řekl, že se sir

Bayard a jeho výprava vydali doleva.“

„Nesmysl, Bradley!“ vyprskl vrchní stavitel. „Přece víš, že zřídlo leží jižně odsud. Pokud sir Bayard ví něco o stavitelství a hydraulice, určitě zamířil doprava.“

„Pak tedy dávám za pravdu Bradleymu,“ přerušila ho Danela a starý muž na ni pohlédl téměř s opovržením.

* * *

„Stanu se žrádlem pro netopýry!“ bručel Gileandos a zběsile šmátral okolo. „Nebo pro obrovské krysy, ještěrky nebo velikánské nelétavé ptáky, kteří se vyvinuli v něco strašlivého, nebo pro... pro... *červa, kterého jsem se dotkl!*“

Hysterie přerostla ve slepou paniku a vychovatel začal rozhazovat okolo kamení. Zvedal ve tmě prach, kašlal, kýchal a hrabal hlouběji a hlouběji, až dosáhl podlahy, pravou rukou nahmátl tvrdou skálu...

A levou kus kovu!

Lapal po dechu, výskal a přehazoval si lucernu z ruky do ruky, až si uvědomil, že rozstříkuje kolem olej. Prošmátral si hábit, vytáhl křesadlo a vytáhl křemen a troud...

Kdysi dávno v Břehově prý zacházel Gileandos velmi neopatrně s ohněm. Takovou reputaci si ale nezasloužil. Častokrát ho totiž podpálil nejmladší či nejstarší Cestybran – občas pracovali odděleně, občas společně – a vychovatel tedy trávil spoustu času na ošetřovně, léčil si spáleniny a snažil se napravit špatné mínění sira Andrewa Cestybrana, které o něm měl. Během dlouhých hodin vleže na zádech (nebo na břichu podle toho, kde zrovna vzplál) si namluvil, že požáry vlastně založil sám nebo představovaly nějakou smrtící léčku, která na něj byla nastražena ještě v přízračné minulosti Věku snů.

Proto ho nijak nepřekvapilo, když se mu nyní vznaly rukávy. Křičel a točil se jako velký ohňostroj, až se odpotácel chodbou přímo ke gejzíru tryskajícího z artézské studny, který ho převrátil vzhůru nohama a uhasil.

Ale přesto svým zábleskem slávy zachránil podivínský učitel výkvět Solamnijského rytířstva a šlechty, neboť bystrozraký Bradley zachytil záblesk světla třepotajícího se chodbou – k mladíkově velké radosti to *byl* levý tunel – ukázal ho vrchnímu staviteli a lady Danele a zavedl výpravu k jeho zdroji, čili k doutnajícímu, popálenému učiteli.

Pak už to byla záležitost krumpáčů a lopat a odklizení závalu jim trvalo sotva hodinu.

* * *

Hluboko pod řinčením kovu o kámen, pod záchrannou výpravou i pod těmi, které přišla zachránit, pod velkým údolním červem Tellem, který se neklidně probouzel z tisíciletého spánku, se jeskyně otvíraly do nicoty a nicota do Propasti. Tam čekal Sargonas a sledoval vývoj událostí.

Temný bůh se mračil. Slyšel tichý jekot připomínající tenoučké bzučení hejna komárů.

Něco se pokazilo.

Všechno tak dobře naplánoval. Před stovkami let ukázal Škorpiónovi temnou stezku a do srdce mu zaslal ještě temnější myšlenky a téměř ve stejné chvíli našel díky opálům Kronikáře...

Bylo to tak promyšlené a krásné.

Ale přesto, pomyslel si Sargonas a neklidně se převrátil v černém vakuu Propasti, ale přesto je jich příliš. Ať se podívám kamkoli, vidím lidi, se kterými jsem nepočítal: bystrozrakého, truchlícího rytíře a veselého slepého kejklíře, dívku a kněze a

psa...

A od chvíle, kdy si Kronikář nasadil korunu, o něm neslyšel. Smrtelníci jsou příliš složití a určitě se stalo něco, s čím nepočítal.

Zavrtěl se a úzkostně prohlédl Vingaardské hory a pláně a podzemní jeskyně.

Nechápal to. Bylo jich příliš mnoho a byli příliš nevypočitatelní.

* * *

„Škorpión říkal v pergamenu něco o...“ začal Bayard zamyšleně a naléhavě pátral po odpovědích, protože jáma se naplnila vodou a ta teď začala zalévat chodby okolo. „Napověděl, co udělat s tím zatraceným strojkem.“

Společníci se nedočkavě odmlčeli a přesunuli zrak od temného mechanismu, který někteří matně viděli, jiní si ho jen představovali, k Bayardovi. Ten se zamračil, přesunul váhu na Enidino rameno a obrátil se k Brandonu Rusovi.

„*Možná můj přístroj odhalíš*, stálo v něm, *ale nepodaří se ti ho zastavit mečem ni šípem*. Je to prosté a přímé a nebyla by to skutečná ironie, kdyby po všech Škorpiónových piklech byl klíčem obyčejný hrot šípu? Místo ve středu přístroje, Brandone,“ řekl a voda jim zatím zalila kotníky a ze stropu se sypalo kamení. „To místo tmavé jako zornička oka. Zasáhl byste ho?“

„Já nevím... Nebude to snadné, je to daleko a střílel bych padající vodou.“

„Ale přesto se zdá, že nám nic jiného nezbude,“ naléhal Bayard a upřel na mladšího rytíře šedé oči.

Ale Brandon Rus i nadále váhal a hleděl do tmavé dálky.

„Tak se postavte třeba po kolena do vody a zadržte dech, zatraceně!“ zařval sir Robert. „Slyšel jste sira Bayarda, hochu!“

Brandon při staříkovu rozkazu vyskočil. V okamžení stál na okraji propasti a napíнал mocný luk.

„Budu muset odhadnout potřebnou váhu, vzdálenost a výškový rozdíl a kdo ví, jak hustá je ta mlha na opačné straně.“

„Brandone!“ pobízela ho Enid. „Viděla jsem, jak jste zasáhl terč z okna prvního patra uprostřed bouřky! Copak je váš talent dobrý jen na zábavné kousky?“

Brandon ublíženě ucouvl. „Jednou jsem...“

„*Do pekel s vaším Jednou!*“ zaječela Enid, přistoupila blíž a popadla mladého rytíře za rukáv. „Střílejte, nebo uhněte a dejte luk mně a já to udělám za vás!“

Brandon Rus na okamžik zaváhal, potom se pohnul vpřed a vkročil hlouběji do vody dřív, než si to mohl rozmyslet. Jeden krok, dva.

Dál už pod nohou nic necítil.

Jak mohu takovou tmou střílet? pomyslel si, a když zvedl luk, ruka se mu roztrásla.

Světlo plavalo šedou mlhou jako paprsky slunce v rozbouřeném moři. Když se dotklo stěny naproti, zdálo se, jako by ustupovala, rozsvěcovala se a temněla.

Brandon zvedl luk, zamířil, ale opět ho přepadly pochybnosti. Co když mine?

Enid za ním něco nesrozumitelně zakřičela. Naklonila se mu přes rameno a pohlédla přes násadu šípu, kterým mířil na tmavý střed předmětu na opačné straně jeskyně.

Mladík se zhluboka nadechl a zavřel oči. S lučištnickou přesností, která ho proslavila, pohnul lukem a šíp se zabodl do hlavy škorpióna, který zdobil okraj přístroje.

Enid s Rafaelem vyděšeně vykřikli a ostatní zamžourali na terč v temné dálce. Brandon se odvrátil a sklopil hlavu.

„Ne, Brandone!“ zakřičela Enid. „U všech bohů, zkuste to

znovu!“

„Co...“ začal sir Andrew.

„Počkejte!“ řekl Bayard. Stál po kolena ve vodě, jejíž proudění ho zvláštním způsobem podpíralo. „Přístroj... *já* jsem ten přístroj!“

„Prosím?“ zeptal se sir Robert a Bayard Ostromeč se rozesmál úlevou.

„Brandon Rus nikdy neminul,“ vysvětlil tiše a voda mu zatím vystoupala do půlky stehén. „Nejde tu o gnómský stroj, ale o Škorpiónovo pevné přesvědčení, že žádný Solamnijský rytíř nenechá něco takového být.“

„Prosím?“ přerušil ho sir Andrew.

„Rafaeli,“ rozkázal Bayard, „podívej se na terč a pověz mi, co vidíš.“

Chlapec zamžoural přes vodu.

„Nic se nezměnilo, pane. Pořád se pohybuje. Vypadá skoro jako živý.“

„Skutečně je živý,“ odvětil Bayard a přebrodiv se k ostatním. Voda už mu sahala do pasu.

„Prosím?“ zeptali se Enid a Rafael jednohlasně a pán hradu Di Caela se znovu rozesmál, tentokrát srdečně.

„Slavný ,přístroj‘,“ vysvětlil, „není žádný mechanismus, nýbrž pouhý plán. Škorpión věděl, že pokud najdeme červovo oko, které se očividně podobá lučištnickému terči, uděláme vše, co bude v našich silách, abychom zasáhli jeho střed. Tím bychom ale zběsilou, šílenou bolestí netvora probudili. Jediné, co Škorpión narafičil, byl pergamen, který mě přilákal na tohle místo.“

„A které brzy skončí pod vodou,“ připomněl Brandon Rus naléhavě a nabídl Bayardu Ostromečovi, který se brodiv k němu, ruku.

„Ale co údolní červ?“ zakřičeli Robert a Andrew jednohlasně.

„Zemře a udělá z vás hrdinu, Roberte,“ prohlásil Bayard.

„Vypadá to, že jste tu zatracenou potvoru utopil.“

„A nás taky,“ dodala Enid, „pokud odsud hned nezmizíme!“

Bayard prskal a kašlal jako plavec vyvržený na pláž, vylezl z přetékající tůně a vyhnul se gejzírům teplé vody, které tryskaly ze zřídla. Brandon si opět přehodil paži staršího rytíře přes rameno a tak rychle, jak jen mu mládí a břímě dovolovaly, se brodil vzhůru chodbou, která se za nimi plnila vodou. Zakopl, protože mu začaly docházet síly, a zakřičel na společníky za sebou. Enid, Andrew, Robert i Rafael, kteří v oblacích páry lapali po dechu a ruce jim klouzaly po hladkém kamení, Bayarda i jeho zachránce popadli a táhli je pryč tunelem. Když se dostali do míst, kde opět mohli dýchat, na okamžik se zastavili a opřeli se o skálu nebo se zhroutili na podlahu.

„No, stalo se,“ zakašlal sir Andrew. „Pronikli jsme do samotných základů hradu Di Caela, odhalili netvora a možná navždy zabránili jeho probuzení. Je po všem. Ale ať se propadnu, jestli vím, co se vlastně stalo.“

Usmál se, protože zaslechl dál v chodbě křik a bušení krumpáčů.

Bylo jen otázkou minut, než kopáči zvětšili díru natolik, aby se jí všichni protáhli.

Sira Bayarda vyzdvihl dírou Bradley a podepřel ho, když se do tunelu za nimi vevalila voda. Pod nápořem vlny a suti, kterou nadzvedla, na okamžik zavrával, ale rychle nabyl zpět rovnováhu a vydal se vzhůru k povrchu. Ostatní se motali okolo a celí zmáčení a zabahnění, potlučení kamením a vylekaní tmou, je následovali.

Překvapivě to byl starý Gileandos, kdo zanotoval starou píseň odvahy.

„Dokonce i noc tu selže,

*v očích světlo spí,
tma překoná tmou i tmu,
tma tam zemře s ní.“*

Ostatní se k němu rozjařeně přidali.

*„Oko brzy prohlédne
nocí tajemnou,
do nehybného ticha,
kde srdce v světle jsou.“*

A tak se zpěvem na rtech vystoupili z rozsedliny do sklepení, promáčení a ucourání, ale živí.

* * *

V srdci Propasti se temný bůh zamračil a převrátil na poryvu zatuchlého vzduchu. Poraženě pokrčil rameny a nešťastně se usmál.

„Do pekel s nimi,“ zaklel rázně a prázdnota okolo něj se otřásla.
„A do pekel i s Kronikářem, který už je mi teď k ničemu.“

Potom zívł, opřel se o horkou, suchou nekonečnost nicoty, zavřel neproniknutelné oči a upadl na další století do spánku.

* * *

Ať tak či onak, ve světě pod hradem Di Caela se něco změnilo. Šedá mlha v propasti zmizela a zanechala po sobě tmu, která je jen nepřítomností světla a neskrývá nic než skálu, stíny a občas nějaké plazivé zvířátko, neškodné věci, které může zvědavé dítě najít pod

kamenem.

Vysoko nad šterbinou, v hodovní síni hradu, seděla už hodiny u stolu dvě pázata a snažila se přijít na to, pro kolik osob prostřít k večeři. Náhle však uprostřed hádky zmlkla a zaposlouchala se do ticha, které se znenadání rozhostilo v komnatách a chodbách.

Bylo to poprvé za dlouhé měsíce, co naslouchala.

A nezůstalo to bez odezvy. Naslouchala i ve chvíli, kdy se blížilo poledne a hradní hosté se sešli k obědu, který bude toho dne z nějakého podivného důvodu chutnat mnohem lépe.

Síní se linula libá vůně pečeného vepřového a jablek. Jeden z chlapců se usmál a pak i druhý.

Netušili, proč se usmívají. Ale na vůních ve vzduchu a na zvláštním světle v komnatě něco bylo. Proč jen strávili dopoledne hádkami o etiketě, když mohli prozkoumat roztodivné vůně a zvuky a ochutnat pečené vepřové s brambory?

Když na hradě Di Caela udeřilo poledne, rozlehl se chodbami křik kovových ptáků. Poprvé od chvíle, kdy teta Evanie a sir Robert začali nepříjemné mašinky sbírat, kukaly všechny kukačky najednou a ohlašovaly novou hodinu.

* * *

Vysoko ve Vingaardských horách zalilo polední slunce řásníky, duby a javory oslnivým bílým světlem. Lehký vánek z východu obrátil listí a postříbřil ho a Chodec přerušil pouť zalesněným podhůřím. Naklonil hlavu na stranu, jako by někde na východě slyšel pohyb, drobný, ale nesmírně důležitý přesun v látce světa.

„Tak,“ řekl Lidu plání. „Starý Tellus odešel. Čas se vrátil. Brzy se vrátí všichni, vrátí se ke slovům a ke vzpomínkám.“

Jeho slova byla tajemná. Mladí Que-nara však pohlédli jeden na druhého a přikývli, jako by náčelníkovi rozuměli.

Jednoho dne, pomyslel si Chodec. Jednou vše pochopíte. Že lidé uvnitř opálů jsou jen krok od vás. Že linie mezi životem a smrtí je stejně tenká v obou směrech. Pochopíte to.

Z tmavých větví modrého eterníku vzlétly dvě sovy. Vyrušilo je denní světlo a Lidé plání. Rychle zakroužily a snesly se do ani ne dvacet yardů vzdálených zlatých dubů. Děti sebou překvapeně trhly, ihned se ale zase uklidnily a zatvářily se neproniknutelně.

Chodec, ztracený v myšlenkách, se zamračil.

„Nevím, co to přinese Solamnijcům,“ přiznal svému lidu, „ale v místě, kde pláně přecházejí v kopce, roste háj. Řásníky, borovice a eterníky se v něm mísí s menšími stromy. Pokud Que-tana následovali vůdce a dorazili už na konec cesty, najdeme je tam. Kámen se přidá ke kameni, bratraci se shledají a opět si stisknou přátelsky ruce.“

Opustil tábor na pláních s přístřešky z kůže a lehkého dřeva, s kouřem a vůní pečené zvěřiny. Země se mu ustálila pod nohama, jak údolní červ nejspíš znovu upadl do hlubokého spánku, ale i nadále jeho nejmenší pohyb otřásal horami.

24

***P**oslední místo v čelence zůstalo prázdné, neozdobené. Kronikář nad ním na okamžik podržel třináctý kámen. „Jediný kámen,“ řekl tiše. „Vždy přítomen svou nepřítomností.“ Podal kámen muži vedle sebe a ten ho předal dalšímu. A zatímco si Lid plání předával drahokam mezi sebou, Kronikář dokončil příběh.*

* * *

Nebylo pochyb o tom, že se blížím k povrchu, protože vzduch okolo byl čerstvější, zelenější. Šplhal jsem výš a výš, v pravé ruce jsem svíral vypůjčený meč, levou jsem se držel zvětralé skály a uvolněného kamení.

Čas na přemýšlení skončil.

Rozběhl jsem se vzhůru chodbou ke světlu. Rozsáhlá síť tunelů a jeskyní okolo se třásla a hroutila. Vzpomínám si, že mě napadlo, že vše významné, co mě kdy potkalo, vyvrcholilo zemětřesením. Pokud skutečně nastal konec světa, pak dokonale zapadá do zbytku mého života. Podlaha se náhle naklonila a asi deset yardů za mnou se roztrhla.

Proběhl jsem oblakem rudého prachu. Chodba po mé pravici se s ohlušujícím rachotem zřítila a já ještě zrychlil, pokud to vůbec

bylo možné. Vzduch houstl a dal se jen těžko dýchat.

Zakryl jsem si ústa a nos pláštěm. Nebylo pochyb o tom, že nastala chvíle opálů.

S vrískotem kolem mě prolétli tři tenebralové. Následoval jsem je a těsně předtím, než jsem zahrnul za roh, jsem uslyšel, jak někdo nebo něco přede mnou vykřiklo.

Setrvačnost mě hnala vpřed, zabočil jsem a uviděl Ohnivce. Byl z dosahu, prakticky nenávratně ztracen, protože už se škrábal ven do šedého světla, zatímco za ním se ve vlnách zvedala oblaka prachu.

Slyšel jsem vrískot a praskání, jak tenebralové vylétli do slunečního svitu. S modlitbou k bohu, který bdí nad tvrdohlavými blázný, jsem si s mečem v ruce také pospíšil na slunce, do míst, odkud se ozýval Ohnivcův hlas.

Vyřítil jsem se na povrch a vydechl úlevou, protože ať už mě tu čekalo cokoli, jakkoli děsivý nepřítel, alespoň jsem se dostal ven z šera, vlhkosti a nehybného vzduchu chodeb.

Netušil jsem však, že na mě v oslnivém světle číhá s dlouhou dýkou a štítem můj největší nepřítel, vedle nějž temná magie Škorpióna a Ohnivce vypadala jako dětská hra.

Na žulovém výčnělku dřepěl Galen Cestybran, úlisný a podlý Lasička. Vypadal o celé roky mladší než já, mnohem mladší, než jsem se cítil.

Jeho tvář patřila mně, před mnoha lety a mnoha dobrodružstvími. Pamatuji si, jak jsem se nenávistně prohlížel v jediném zrcadle, které otec ve tvrzi měl. Malá hnědá očka, mastné rusé vlasy, hlodavčí cukání a mžourání.

Co to Ohnivec řekl? *Tvé nejhorší noční můry. A tvá rozhodnutí budou jako obvykle špatná.*

Ohnivec stál pod svěšenými větvemi řásníku kus od nás a zlomyslně se smál. Opály ve stříbrné koruně se třpytily a jeho oči

se leskly jako nejtemnější a nejmocnější kameny ze všech,

„Co kdybychom se dohodli,“ zakňoural Lasička a ukryl se za štít, takže ho skoro nebylo vidět. „Dostali jsme se spolu tak daleko, ty a já, a naše spory nám teď přinesou jenom trápení...“

Protočil jsem meč v ruce. Nevěděl jsem, co mám dělat. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se Ohnivec pohnul, jak se chechtá. Země pod mýma nohama zaduněla, jako by se také smála.

„Takže navrhuju, abychom prostě všechno... odvolali,“ naléhal Lasička. „Prostě utečeme, každý sám, nebo spolu, a na Ohnivce se vykašleme.“

Vykoukl zpoza štítu a vědoucně na mě mrkl.

Přesně na to jsem čekal.

Třemi dlouhými kroky jsem přeběhl mýtinu. Lasička upustil štít, couval, krčil se a plazil jako nějaká odporná, slizká havěť. Pevně jsem sevřel jílec meče, udělal poslední krok a vrazil čepel Lasičkovi do hrudi.

Upřel na mě oči a zavřískl.

Odvrátil jsem se, protože jsem mu nedokázal pohled opětovat. Hrud' mi sevřela strašlivá bolest. *A tvá rozhodnutí budou jako obvykle špatná*, slyšel jsem znovu. Viděl jsem, jak se Ohnivec plíží stromy na okraji mýtiny a krouží kolem mě jako obrovský sup.

Cítil jsem, jak se Lasička plazí vzhůru po meči, blíží se ke mně a zaráží si čepel hlouběji a hlouběji do hrudi. Konečně mě popadl vyzáblou rukou za paži a přitáhl si mě blíž.

„Tak jsme se nedohodli, nedohodli,“ koktal a prsty mi tápal po hrdle. Cítil jsem se těžký, otupělý a pomalý, jako bych byl vyčarováný z kamene já, ne on.

Slyšel jsem za sebou kroky.

„Jsi lhář, Ohnivče!“ zakřičel jsem.

Vzpomínám si, že jsem během souboje s vlastním já v zákoutích mysli, kam slova nedosáhla, stále horečnatě přemýšlel.

Uvědomoval jsem si, že Ohnivec může z mé pochybné minulosti vyvolávat jednoho člověka za druhým. Ale nemohl mě přinutit, abych s nimi bojoval.

A Lasička byl bezpochyby to nejhorší, co na mě mohl poštvat.

Vzepřel jsem se a obkročmo se na plazícího se protivníka posadil.

Trochu mi to připomínalo hru. A navzdory neklidu, který ve mně minulost vyvolávala, jsem věděl, že se dokážu postavit každému nepříteli, bojovat hloupou strategií proti hloupé strategii, dokud můj sok nepadne vyčerpáním.

Vzpomínám si, že jsem se při té představě usmál. Sluncem prozářenou mýtinou se rozlehl můj smích. Když ho Ohnivec uslyšel, zmlkl a oba nás obklopilo vážné ticho a napětí. Dokonce i půda pode mnou se přestala hýbat.

Náhle Lasička začal měnit tvar.

Proměnil se v hada, jehož hrbolatá hlava se nade mnou kymácela jako ocas škorpióna...

V toho se proměnil následně, hadí hlava se zúžila do vztyčeného jedovatého bodce a ocas padal a padal...

Ale nezranil mě, nikdy nedopadl.

Načerpal jsem z toho odvahy a zesílil stisk, zatímco škorpión pode mnou rostl, rozšiřoval se a ježil, že hřbetu mu vyrazila kožnatá křídla a hrubá, slepená srst...

Pode mnou se zmítal vespertil, možná dokonce ten, který napadl ubohého Olivera...

Ale já ho dál držel a ze souboje se postupně stalo dobrodružství, výzva, hra...

Znenadání se však pode mnou zavlnila a otrásla země a já uslyšel, jak se v háji po mé pravici se suchým praskáním vyvrátil z kořenů řásník.

A najednou jsem jel na údolním červu Tellovi a pořád dokola si

opakoval, že konec už se blíží, že tomu bastardovi brzy dojdou podoby a uvidíme, co se stane pak...

A z Lasičky se stala voda, světlo na meči, tunel v tunelu, nicota...

Ale já ho nepustil, smál jsem se stále hlasitěji a myslel si: To je všechno, Ohnivče?

Krajina se naposledy děsivě otrásla a zavlnila a pode mnou opět ležel chlapec s malými hnědými očky, umaštěnými vlasy a hlodavčím mžouráním.

Chlapec se bál. Byl to obyčejný kluk, který uměl jen prázdně tlachat a vykračovat se a o odvaze nic nevěděl, protože v dětství nic jiného nepoznal, vyrostl totiž mezi krutými bratry a hořlavými vychovateli, ve světě, který se podřizoval vrtochům upjatého řádu.

Odvrátil se ode mě a zachvěl se. Cítil jsem, jak mi meč pronikl srdcem. Ze zápasu se stalo objetí, jak jsem toho malého ubožáka sevřel v náruči.

V místě, kde dřív zela hluboká rána, nyní panoval mír.

A stejně náhle, jako se Lasička objevil, také zmizel. Dlouho jsem jen tak ležel na zemi a užíval si klidu, míru, vzduchu a světla.

Potom země opět zamručela a Ohnivec někde za mnou zaklel. Postavil jsem se, obrátil se k němu a meč v ruce mi náhle připadal lehký a známý.

Držel před sebou hůl a já si poprvé všiml, že je ze železa a je opatřená lesklou, ostrou čepelí.

„Takže jsme zůstali jen my dva, Solamnijče,“ zasyčel Ohnivec. „Není to divné, že všechna magie nakonec vedla k obyčejnému souboji muže proti muži?“

Byl poražen. Vyrázil jsem k němu a rozmáchl se mečem. Čepele o sebe hlasitě zařinčely.

Tříkrát jsme srazili zbraně, tříkrát jsme se přes jejich ostří zahleděli jeden druhému do očí. Byl silnější a vyšší než já, ale můj

výcvik přece jen k něčemu byl. Výprasky a kázání Bayarda Ostromeče mě totiž naučily, jak udržovat rovnováhu, uhýbat, měnit postoje a přesouvat váhu tak, že dokonce i nejděsivější protivník byl přinucen se natahovat a vrávorat.

V tu chvíli bych se dokázal postavit i samotnému trolovi. Při třetím výpadu jsem cítil, jak Ohnivec zaváhal, jak se pod útokem zapotácel. Mrštně uskočil, zavadil přitom ale o modrý eterník, až se kolem rozlétly šišky a jehličky.

„Magie je nevyčerpatelná, Solamnijče,“ prohlásil. „A pomůže ti ve chvíli, kdy to nejméně očekáváš...“

Jeho hůl začala zářit, napřed rudě, potom žlutě a nakonec bíle. I z dálky jsem cítil její žár. Ohnivec se vrhl vpřed, švihl zbraní, a i když se mi ji podařilo zablokovat mečem, žár pronikl kovem a nedal se snést.

Zavrávorat jsem vzad, upustil jsem meč a ten neškodně zařinčel o skálu u Ohnivcových nohou. Vzorně ho odkopl stranou a se žhnoucí holí v ruce se vydal ke mně.

Boží oči na jeho čele se opět začaly mihotat. Extaticky zamžoural a země znovu zaduněla.

„Moc nad životem a smrtí!“ chlubil se. „Všechny jejich vzpomínky jsou mé! Oni ode mě nic nezískají, ale jejich minulost a budoucnost je má!“

„Zabil jsi mi bratra, bastarde!“ vyštěkl jsem, sáhl jsem do tuniky a vytáhl otrhané kožené rukavice. Rychle jsem si je natáhl a sotva jsem stačil zvednout ruce, Ohnivec zaútočil.

Cítil jsem, jak se ostří hole zakouslo do kůže a kovu, rukavice však vydržely, protože jejich síla a odolnost nepramenily pouze z materiálu, ale z let hrubého používání v nejdrsnějších podmínkách. Hůl se rozzářila rudě, žlutě a bíle a já cítil, jak mě obklopoval žár. Klesl jsem pod jeho silou na kolena...

Země se opět otrásla. Vylétli jsme do vzduchu, otočili se – naše

maličkosti, koruna, rukavice i hůl – a přistáli na opačné straně mýtiny.

Sebral jsem ze země meč, ale než jsem stačil zaútočit, byl už protivník na nohou. Bez klapky na oku, kterou při pádu ztratil, vypadal zranitelně a slabě. Prázdný oční důlek odhaloval tmu černější než jeskyně a srdce božího oka a já ho na okamžik litoval.

Koruna ležela rozlámaná v bílém prachu vedle něj a světlo v kamenech pohasínalo.

Ohnivec vztekle vykřikl a zvedl hůl, aby mě udeřil. Zhoup jsem se na patách, bleskurychle sekl mračnem prachu...

A zasáhl jeho odhalený krk.

Slyšel jsem, že taková smrt je urážlivá – například Nerakané trestají rituálním stětím hlavy nejhorší zločince.

Otec mi vyprávěl o časech, kdy samotný řád takto popravoval nejdopornější provinilce.

Vzápětí nás obklopilo ticho. Ohnivcovo zdravé oko se zavřelo a tělo zůstalo ještě chvíli stát, jako by si snažilo na něco vzpomenout.

Jako by si ještě neuvědomilo, že zemřelo.

Poté padlo ticho k zemi a já na rameni ucítil dotyk.

Stál vedle mě Brithelm.

„Asi zmizel,“ řekl tiše. „Myslím trola.“ Smutně se na mě usmál. „Jistě pochopíš, že jsem se nezdržel, abych se o tom přesvědčil,“ dodal.

V ten okamžik se země zvedla a zavlnila.

Později jsme se dozvěděli, že se asi hodinu předtím, než se z hlubin ozvalo dunění a země se roztrásla, začaly dít podivné věci.

Obchodník s kořením z Kalamanu, který se vydal s posledním nákladem do vnitrozemí a navštívil také hrad Di Caela, prý viděl, jak do slunečních paprsků vylétají zpanikaření tenebralové, sotva několik yardů od jeskyní se však scvrkávali a padali k zemi s

děsivým praskáním a zápachem spálených vlasů.

Obchodník se proto rozhodl chvíli posečkat a zastavil se u ústí jednoho z tunelů, když náhle ucítil, jak se půda pohnula.

Zemětřesení zasáhlo celou Solamnii. Chatrče venkovanů se hroutily v dešti suchého bláta a došků, stájemi se rozléhal ryk a dupání koní, kteří chvění cítili a věděli, že věští katastrofu.

Nahoře ve skalnatých kopcích jsme si s katastrofou skutečně zahrávali, ale já dokázal myslet jen na ty pod zemí, na Šardose a Ramira.

„Jsou pořád dole, Brithelme,“ řekl jsem s očima upřenýma na stříbrnou čelenku u svých nohou. „Šardos, Ramiro a Que-tana. Možná...“

Dlouze jsem se zadíval na boží oči a přemýšlel, co by moc nad životem a smrtí mohla znamenat pro ty hluboko v jeskyních pod horou.

Ale také jsem si pamatoval, co provedla s Ohnivcem.

Ano, když jsem čelenku zvedl, ucítil jsem téměř nezvladatelné nutkání nasadit si ji.

Na okamžik mi myslí probleskla nejtemnější fantazie a já uviděl sám sebe na královském trůnu.

Byl bych všemocný, to ano, ale také laskavý.

„Já vím,“ řekl Brithelm a objal mě paží okolo ramen. Páchl prachem a jeskyněmi a popravdě už se prostě dlouho nemyl. „Já vím. Možná unikli druhou chodbou, o které nám vyprávěl Šardos. To jsi se chystal říct, že ano, Galene?“

Přikývl jsem. Ať už se stalo cokoli, získal jsem zpět bratra, kterého jsem se vydal zachránit. Hrdinské kousky a dějiny jsem přenechal ostatním.

Podal jsem korunu Brithelmovi a svět se vzepjal, vykopl a podrazil nám nohy.

Stromy okolo se třásly a kymácely, jako by je zachvátila bouře,

a dunění, které začalo sílit, když jsme běželi tunely, přerostlo v řev, jak kámen bušil v hlubinách hory do kamene.

Z vířícího prachu vystoupil válečník Que-tana a zastínil si oči před neznámým světlem. Za ním následoval Šardos, který navzdory slepotě se zlověstnou přesností ukázal naším směrem. Něco zakřičel, popadl za paži dítě Que-tana a táhl jek nám.

Vzápětí se objevil Ramiro. Zastavil se ve vířícím prachu a ohlédl se zpět do tmy. Také něco křičel, ale já přes hučení a rachot hroutících se tunelů nic neslyšel. Na jeden děsivý okamžik ztratil velký rytíř rovnováhu a těžce se převrátil. Země se pod ním naklonila, jako by se ho chystala svrhnout do praskliny, která se v ní otevřela.

Vyskočil však na nohy, což bylo asi poprvé, co Ramiro ze Chřtánu provedl od dětství jakýkoli pohyb, který by se dal nazvat skokem. Během několika vteřin se k nám připojil, v patách mu běžel tucet Lidí plání a objevovali se další a další.

Muselo jich být přes pět set. Mžourali, zakrývali si oči a jejich bledou kůží spaloval i nejslabší sluneční svit, proto se halili do hávů, kůží a přikrývek, zatímco za zády se jim hroutil jejich domov.

Společně jsme se vydali do podhůří. Všude okolo nás a nad námi se řítily k zemi horské štíty. My však vrávorali dál, drželi se jeden druhého a odnášeli děti do bezpečnějšího přítmí stínů převislých větví, pod nimiž jsme vyčerpaně padli k zemi a dívali se, jak se krajina propadá do sebe jako bochník chleba či dort v rukou nešikovného pekaře.

Směšné přirovnání, já vím, ale nepochybuji o tom, že i samotná Pohroma vyvolala ve svědcích podobné pošetilé myšlenky.

Dodnes odmítám jíst cokoli pečeného. Podobné laskominy mi stále páchnou po katastrofě.

Seděli jsme tam, dokud nebylo po všem. Někde na sever od nás

se ozvalo poslední zaburácení, po němž se rozlehlo neuvěřitelné ticho. Přerušila ho až píseň slavíka, který se nechal napálit kouřem a prachem ve vzduchu a vesele si pro sebe švitořil.

Brithelm pro ně chvíli plakal – pro Que-tana, jimž se nepodařilo uniknout, a dokonce i pro Ohnivce. Nikdo z nás ostatních nedokázal pro Kronikáře prolít ani slzu, přesto jsme tam stáli mlčky, dokud se vzduch i krajina neusadily.

A já si uvědomil, že jsme přece jen pomohli tvořit dějiny.

25

Noci se rozléhal chór hlasů zpívající prastarou píseň *Que-tana, Píseň o Ohnivci, a jediný muž hodný toho jména zvedl v rukou dokončenou Kronikářovu korunu. Byl zmrzačený ohněm a pro jeho postižení by jej za hrdinu nikdo nepovažoval, přesto však vyvedl lid na světlo.*

Na rozdíl od podvodníka, který si neprávem přivlastnil jméno i korunu, bude tento nový Ohnivec ctít své poslání i kameny a pečovat o ně. Mlčky si nasadil korunu na hlavu. Začal zpívat jména hrdinů, Lid plánil ho doprovázel refrénem a tisíc hlasů se spojilo, aby si ta jména navždy vštípilo do paměti.

* * *

Návrat domů byl jako obvykle dlouhý.

Určitě se v tom dá najít nějaké moudro, ale mně a mé malé společnosti se cesta prodloužila prostě proto, že jsme přišli o koně. Nemohli jsme je vzít s sebou do podzemí, kde mohli na nerovné půdě ztratit rovnováhu nebo se v úzkých tunelech zaseknout či se se svými tisíci librami váhy zřítit rovnou na jednoho z nás.

Ale přesto jsem nemohl než litovat jejich nepřítomnosti, protože naše cesta se kvůli tomu značně protáhla – ukázalo se ale, že musela být tak dlouhá, aby obsáhla vše, co jsem se dozvěděl.

Prach, který zemětřesení rozvířilo, se usadil až večer, když jsme dorazili do hustého lesíka ve shluku obrovských balvanů v podhůří.

Z vrcholku nejvyššího z nich jste za svitu měsíce a hvězd viděli dolů do kopcovité krajiny a na Solamnijské pláně na východ od ní. Spolu s Brithelmem jsme sledovali, jak v nejzápadnější vesnici mé adoptivní země vzplála první světýlka. Byli jsme zabalení do příkrývek, které nás chránily před počasím, větrem a chladem noci.

„Jeden z nás to bude muset říct otci,“ poznamenal jsem po chvíli ticha. „Myslím o Alfrikovi.“

Bratr kývl a dál upíral oči na krajinu pod sebou. Vystrčil zpod příkrývky zarudlou ruku a zářícím ukazováčkem začal na kámen kreslit nesmyslné obrazce.

„Dokážu si ho představit tam dole ve skále,“ pokračoval jsem. „Jeho a Marigold, samozřejmě, jak na věčnosti tančí přízračný tanec.“

„To zní skoro poeticky, Galene,“ řekl Brithelm se smutným úsměvem, „dokud si nevzpomeneš, jací byli zaživa tanečníci.“

„Připadá mi, jako by nás tam dole nepotkalo nic než smůla, Brithelme,“ řekl jsem a odmlčel se. „Musím se ti k něčemu přiznat.“

Vážně na mě pohlédl.

„Viděl jsem tam v horách Lasičku. Ne sebe, ale kluka, kterým jsem byl, než jsem se pustil do dobrodružství. A zjistil jsem, že jsem se zase tolik nezměnil, i když... i když jsem teď rytíř. Lhal jsem, Brithelme. Lhal jsem o své odvaze a zásadách a Instrukci a Zákonu, až jsem svým historkám občas uvěřil i já sám.“

Je to děsivé. Je to, jako by ožilo jedno z Gileandových přísloví, ve kterém se „lhář chytí do pavučiny vlastních lží“ nebo nějaký podobný nesmysl. Ale nějak nás to zachránilo. Unikli jsme z

Ohnivcových spárů a jsme na cestě zpátky domů na hrad Di Caela.“

Brithelm přikývl. „A proč mi to říkáš?“ zeptal se.

„Ach... já vlastně nevím. Možná jsem se rozhodl se lhaním skoncovat.“

„To si nemyslím,“ odvětil Brithelm.

Obrátil vážný pohled k Solamnii.

„Obávám se, že se musím taky k něčemu přiznat,“ zašeptal. „Víš, jak jsem lelkoval a ptal se Ohnivce na všechny věci o tenebralech? Slyšel jsi o tom od Que-tana.“

„Vzpomínám si, bratře. Co jsi se o nich dozvěděl?“

„Nic,“ odvětil Brithelm. „Popravdě mě vůbec nezajímali. Je to odporná, špinavá havěť. Nikdy jsem je neměl rád.“

Potlačil jsem smích. „Neříkej, že jsi *taky* lhal.“

„Vlastně jsem tak docela *nelhal*, prostě jsem se snažil chovat jako... slušný host, Galene,“ odvětil Brithelm rozvázně a načrtával prstem zářivé kruhy na kámen.

„Slušný host?“

Ukryl jsem úsměv za příkrývkou.

„Ale teď se cítím... *provinile*,“ řekl Brithelm a sklopil hlavu. „Jako bych přivodil Ohnivci smůlu a neštěstí prostě tím, že jsem předstíral zájem o jeho okolí.“

„Nesmysl, bratře,“ poznamenal jsem. „Podívej se na celou situaci objektivně. Ohnivec tě unesl, chystal se tě zabít, až by získal opály, a mě vlákal do jeskyní Que-tana pod falešnými záminkami a lžemi. Dívej se na to takhle, Brithelme, a tvá zdvořilost není ve srovnání s jeho zlovůlí, slabostí a chamtivostí ničím.“

Zjistil jsem, že jsem v tom dobrý. Skoro dvacet let jsem strávil vysvětlováním vlastních přečinů, takže jsem tuto dovednost snadno využil i ve prospěch ostatních.

Brithelm se uvolnil a vstal. Všechna světla, která mohla ten večer v Solamnii vzplát, už vzplála.

* * *

Trvalo nám pět dní, než jsme se dostali zpět k hradu Di Caela. Po většinu času nám průvodce dělal Ramiro, protože byl jediný, kdo alespoň tušil, kudy jít.

Cvičil se ve vůdcovství, až v něm téměř vynikal. Koneckonců odvedl stovky mžourajících, krčících se Que-tana, z nichž mnozí po životě ve věčné tmě poprvé spatřili měsíc a hvězdy, do stinného háje v podhůří, kde jsme zůstali, dokud se k nám pozdě večer nepřipojil Chodec. Ohně Que-tana teple zářily, když jsme se s Ramirem a Brithelmem vydali na cestu a zanechali za sebou sjednocenou rodinu, ztracený lid, jenž našel silné a laskavé vedení.

Ale nejen Chodcovo. S Que-tana totiž zůstal také Šardos, a to z důvodů, které jsme v té době ještě docela nechápali. Brithelm otevřeně plakal, když se se starým kejklířem loučil, a Ramiro a já jsme navzdory výcviku ve strohosti a škrobenosti odcházeli se staženým hrdlem. Stařík nám zpíval na cestu a melodie jeho písně za námi stékala dolů po svahu. Pocházela ze Žďárského lesa a Šardos ji prý poskládal z útržků popěveků tamních ptáků. Nepamatuji si ji celou, ale na jednu část si přece jen vzpomínám.

*„Je tu klid, v místě, kde hudba ustupuje tichu,
na vymyšleném okraji světa, kde pochopení
doplňuje smysly, kde konečně vidíme
zralé ovoce, které neopadává, potoky, které netečou,
kde slzy nám usychají na tváři nebo kde sedíme
s klidem u potoka, který si našel cestu do mírumilovných zemí.*

*A poutník se otevře, vpustí do sebe světlo
a vzduch a srdce spočinou v nekonečném dni.“*

Následující odpoledne jsme je zahlédli na kopci za námi, v dálce na úpatí hor.

Vysoký muž v čele průvodu byl bezpochyby Chodec. Na pozadí západního nebe a v rychle se vytrácejícím slunečním svitu nám zamával, osamělý a elegantní na čáře obzoru.

O chvíli později se k němu připojila malá, podsaditá postava ve strakatém oděvu. Když nám zamávala, ze zvednutých rukou jí vylétla jasná světýlka všemožných barev a odstínů.

„Láhve!“ vydechl Brithelm vedle mě. „Pestrobarevné láhve!“

A náhle byl Lid plání pryč, zmizel v dálce a nadcházející noci.

Jak jsme se blížili k domovu, noc kolem nás houstla a hřmotná postava sira Ramira ze Chřtánu občas zastínila i hvězdy na východním obzoru.

Cestou domů vyprchala z mého vztahu s velkým rytíře velká dávka napětí. Jako obvykle bylo zapotřebí zemětřesení, aby na mě změnil názor, ale já se rozhodl nehledět darovanému koni na zuby. Jeho velení bylo koneckonců celkem povzbudivé, obzvláště na vysočině a na promočených pláních, kde jsem si vzpomněl na troly, nájezdníky Que-tana i na mnohem horší věci.

S Ramirem v čele uběhla poslední část cesty rychle a téměř jednotvárně. Poznal jsem solamnijskou krajinu podrobněji, než jsem si představoval nebo si přál. Každý den jsme šli, dokud se nám chtělo – tempo přece jen udával Ramiro.

Blížili jsme se k domovu ze západu a první věc, kterou jsme spatřili, byl prapor vlající na Kočičí věži.

Uvítal jsem ho, i když jsem se hrozil toho, jak povím otci o Alfrikovi.

Ale díky nadšenému shledání jsem na hrůzu zapomněl nebo ji

alespoň odložil na později, obyvatelé hradu totiž měli vlastní novinky, o které se chtěli podělit.

Náš příchod doprovázely hlahol trubek a bubnování. Rafael nás při procházce po hradbách zahlédl přicházet a s obvyklou výkonností a dobrou vůlí nám připravil skutečně solamnijské přivítání.

Na hradě panoval neuvěřitelný zmatek. Vozíky kupců, které obvykle projížděly nádvořím, ležely rozbité a zlámané na dláždění, což napovídalo, že zemětřesení, které jsme cítili ve Vingaardských horách, proniklo hluboko do Solamnie. Shovívavý Rafael mi pověděl, že první zemětřesení otevřelo v základech hradu obrovskou trhlinu – o dobrodružství v tunelech pod zemí jsem se dozvěděl až později – a druhá vlna otřesů, která zachvátila zemi asi před týdnem, puklinu zase zavřela.

To mi sice nepřipadalo geologicky pravděpodobné, ale zažil jsem už i podivnější věci.

Brandon Rus se chystal vydat na východ ke Krvavému moři Iřtaru. Vlastně byl připraven vyrazit hned následujícího rána, ale odložil odjezd o den, aby si mohl poslechnout, jaká dobrodružství jsme zažili my. Z jeho vyprávění jsem si začal po kouscích skládat dohromady, co se vlastně pod hradem udalo, zatímco jsme byli pryč. Později jsem zašel za Enid a Bayardem pro zbytek příběhu a dozvěděl jsem se víc, než jsem očekával.

Nepovyprávěli mi totiž jen o přístroji, kočkách, nebezpečných snech a o vraku Marigoldiných vlasů, nýbrž mi předali i vzrušující zprávy, které předčily i radost z obnovy hradu.

Asi měsíc předtím, než mě v hodovní síni hradu Di Caela pasovali na rytíře, se nahoře v komnatách děly mnohem důvěrnější a zároveň důležitější věci.

Zdálo se, že jsem byl vyděděn nebo alespoň odsunut na méně důležité místo v následnické a tím pádem i dědické linii.

Někdy brzy zjara příštího roku totiž přivítají na světě dědice obou linií, di Caelů i Ostromečů. Enid ovšem nezářila, jak se o budoucích matkách říká. Zrána jí bývalo nevolno a celý den zoufale toužila po koláčích, ale Bayardovi připadala stejně krásná, jako když ji před lety spatřil z hradeb, možná dokonce ještě krásnější, protože spolu stáli na počátku největšího dobrodružství svého života.

A když už mluvíme o koláčích, zdálo se, že Marigold se za noci stále ráda toulala hradem. Její přízrak prý strašil v komnatách sira Roberta di Caely, který zatopením jeskyně zachránil nejen samotný hrad, nýbrž i celou pevninu, a byl připraven těžit ze svého hrdinství dlouhá léta. Duch ho však o podobné choutky rychle připravil. Vypadal... uštvaně a s radostí se chopil šance ustlat si opět pod otevřeným nebem, když jsme brzy na podzim přijali Chodcovo pozvání na Noc vyprávění Lidu plání.

* * *

Ale než jsme se mohli vydat na větší a veselejší Vyprávění, čekal mě ještě jiný úkol.

Večer poté, kdy jsme dorazili, jsem pověděl otci o Alfrikovi.

Samozřejmě už to věděl. Alfrik se s námi koneckonců nevrátil, a když se roznesly zprávy o léčce, přepadení a závalu v podzemí, dospěl sir Andrew ke strašlivému závěru sám. Když jsme za ním s Brithelmem přišli, vypadal odevzdaně.

Odevzdaně a zvědavě.

„Ušetřím vás toho, abyste museli prožít celou věc znovu, chlapi,“ řekl, když jsme vstoupili do jeho komnaty, a odsunul se od stolu, kde se za světla lampy skláněl s brkem v ruce nad velkým pergamenem.

„Prosté otázky podle Instrukce budou stačit.“

Vyměnili jsme si s Brithelmem pohledy.

Pro starocha bylo typické, že se zmožen žalem vrhl zpět do náruče řádu. Seděl před námi s očima plnýma slz. Nikdy jsem neviděl otce plakat, ale na druhou stranu jsem ho ani nikdy neviděl s perem v ruce.

Jeho zbroj ukrývala netušené hloubky.

„Za prvé,“ začal, napřímil se a podepřel si pravou nohu, kterou si kdysi zranil při lovu na kance. „Kde padl?“

„V srdci Vingaardských hor, pane. Do Humovy náruče,“ odvětil jsem a doufal, že formulace je správná.

„A kdy padl?“

„Předjede... deseti nocemi, pane. Do Humovy náruče.“

A společně jsme odříkali modlitbu, již jsem slýchal při truchlivých příležitostech nad těly starých rytířů, kteří zemřeli mírumilovně ve spánku, i těch mladých, které zabily dobrodružství nebo nehoda. Nad tělem kentauřího přítele kdysi v horách. A nad bratrem, který ležel pod horami a spal v srdci země.

*Navrať tohoto muže na Humovu hruď
do výše, tam za oblohu lhostejnou.
Spočinutí válečníka přej mu, buď jak buď,
necht' svobodné jako hvězdy jsou
teď jiskry jeho zraku,
ať už pryč jsou z dusivých válek mraků.
Kéž jeho poslední dech
v kolébce vánku útočiště najde,
nad vzpomínkami,
kam jen jestřáb vzlétne.
Kéž jeho stíny k Humovi až vzlétnou,
do výše, tam za oblohu lhostejnou.*

Modlitba skončila, slzy byly prolity a staroch ke mně vzhlédl.

„Pověz mi ještě jednu věc, Galene,“ začal.

„Zemřel statečně, otče,“ řekl jsem. „Jeho poslední myšlenky byl vskutku hrdinské.“

Brithelm na mě krátce pohlédl, ale samozřejmě nic nedodal. Vždy zcela pravdivě tvrdil, že neviděl bratra padnout.

* * *

Ale náš příběh nemůže skončit bez podzimního týdne, kdy vál ostrý vítr a koním se poprvé srážel v chladném vzduchu dech.

Brithelm, Danela a já jsme vyjeli v doprovodu rytířů a sluhů – Rafaelem a Bradleyem počínaje a psem Birgisem konče – z hradu Di Caela a zamířili na jih, minuli hrad Telgaard a Granátové hory si udržovali po levici, až jsme vstoupili na posvátnou půdu, kterou Chodec a Poutník, Kronikář Que-šu, vybrali pro obřad Vyprávění.

Odhadoval jsem, že tu táboří deset tisíc Lidí plání. Vzduchem se nesly kouř, zpěv a pachy kůže, obilí a vzpomínek.

Vzpomínky však voněly nejsilněji. První noc jsme se posadili do obrovského, míli širokého kruhu, který spojoval jednotlivé kmeny. Násady obřadních oštěpů zabodnutých do země zdobily kmenové totemy – kožešiny leoparda, medvěda a lišky, peří orla a paroží gazely.

Seděli jsme pod totemem antilopy, který patřil Que-nara. Chodec nás uvítal a v tichém obřadu mně a Brithelmovi přehodil přes ramena kůže antilop. Třetí, menší kůže, dobře vyčiněná, změkčená a bílošedá jako vrcholky Vingaardských hor, byla vyhrazená pro lady Danele.

Kůže voněly po jižních pláních – po čistých, věčných travnatých krajích a nenadálé, téměř kovové ostrosti, která prozrazuje, že se blíží zima. Zahalil jsem se do teplé kožešiny a

sledoval, jak z ohně, který v okamžiku zapálil vždy praktický Bradley, stoupá kouř.

Silný poryv větru dým zachytil a odnesl ho na jihozápad, přes Břehov k Novomoři za ním. Svíjel se a nadouval jako řeka a dvakrát se zatočil nad centrálním ohněm Vyprávění, než se přidal k hustšímu kouři ve větších výškách a odvanul k obzoru.

Chodec se posadil naproti mně a Vyprávění začalo.

Jako první promluvil Poutník. Jeho příběh hovořil o zemi daleko na jihu, o kočovném, neúnavném lidu, který pronásledují změny počasí a neúplné vzpomínky. Mladý Kronikář Que-šu začal truchlivě vyprávět jeden příběh, potom se odmlčel a začal druhý, protože každý z nich končil někde uprostřed melancholickými slovy: „A víc si nepamatujeme...“

Mluvil celou první noc a my pak neklidně spali až do poledne. Chodec mě probudil, když už slunce stálo vysoko, jeho hlas zněl povzbudivě a oči se mu zvláště leskly.

„Odložte plášť žalu, Solamnijče,“ řekl a upřel oči na centrální oheň, „protože dnes v noci se stanete svědky toho, jak Vyprávění vystoupí z temnot. Čas bude napraven.“

Přiznávám, že něco ve vzduchu vonělo lehčeji a slibovalo radost a historii. Druhá noc byla zábavná, dokud nevystoupil nový Kronikář Que-nara.

Byla to především noc shledání. Ramiro se vydal na západ přes Bohov a Balifor a zelené země poblíž domova, vydal se na cestu tak dlouhou, až mě napadlo, jestli pod vlastní střechou přespal jedinou noc, než vyrazil opět zpátky. Hleděl na podzimní nebe a hvězdy v Branchalově harfě. Na statném břiše měl postavenou sklenku Thorbardinského orla a obrovská hlava s rozhozenými tmavými kudrnami mu spočívala v klíně Ženy plání, kterou jsem nikdy dřív neviděl. Byla vášnivá a nalíčená a nos jí zdobily kroužky.

Zdálo se, že rytíř je v dobrých rukou, byly však tak energické, že to nemuselo prospět jeho srdci.

Promluvil jsem s ním a vracel jsem se zpět na své místo, když Kronikář Que-nara zaujal místo u centrálního ohně a pustil se do vyprávění. Jeho hlas mi připadal povědomý, proto jsem se zastavil a zamžoural do záře velkolepé vavry.

Kronikářem Que-nara byl černý muž ve strakatém oděvu a vedle něj seděl pes s dlouhým, soudkovitým tělem.

„Šardos!“ zašeptal jsem. Samozřejmě že to byl Šardos. Překvapilo mě, že mi to nedošlo.

Kejklíř dřepěl u ohně a vyprávěl o prvních dnech našeho dobrodružství. Ze záplatovaného hávu vytáhl lesklé nástroje a začal hovořit o Chodci.

Někdo se dotkl mého ramene a já vzhlédl. Stál vedle mě vysoký Muž plání.

„Tady,“ řekl a podal mi tenký stříbrný kruh. „Odneste to k středovému ohništi. Žonglér to bude potřebovat.“

Sotva jsem vstoupil do kruhu světla Kronikářova ohně, napřáhl Šardos ruku. Usmál se, když jsem mu vložil stříbro do dlaně, a pustil se do *mé* části příběhu, zatímco ostatní – Que-šu, Que-kiri, Que-nara – nadšeně poslouchali.

Jak můj starý přítel hovořil, všechny události zapadly na místo, od Ohnivcova vyhoštění před dávnými staletími až po dnešní Noc vyprávění a Kronikáře, který se usadil naproti nám. Stařík vyprávěl a jeho ruce zatím hbitě kmitaly nad ohněm a navíjely na můj kus stříbra jiný, který mu přinesl sám Chodec. Lidé plání pokyvovali se zavřenýma očima hlavami, jak se události rozvíjely v jejich bohaté představivosti.

Šardos vytáhl něco z kapes a já se dozvěděl, co se doopravdy stalo pod hradem Di Caela, o plánech temného boha, o třináctém kameni v koruně, který v minulosti uvěznil svého nositele na

místě, kam nemohl žádný hlas, lidský ani božský, proniknout.

Ale konec příběhu byl nejlepší, protože Šardos se postavil a zvedl stříbrnou čelenku – novou Kronikářovu korunu ozdobenou dvanácti opály. Okolo něj se Que-tana, zahalení před světlem měsíce a hvězd do hávů, pustili do zpěvu Písně o Ohnivci, jejíž slova náhle dávala smysl. Už je nepřekrucoval zlosyn pod horou, takže našli skutečného hrdinu v srdci Vyprávění.

*„Tam v zemi slepých,
kde jednooký je král
a kameny jsou oči bohů,
vedou stezky k paměti a dál.*

*Tři staletí temna
loupení, sucha i střetů,
než k nám přijde Ohnivec
na čele i dvanáctou hvězdu.*

*Kameny k nám promluví právě z jeho ran,
vyvedou nás z temných hájů,
s moci vládnout životu i smrti,
ztracené pak světlo vrátí k nám.“*

Ve středu svého nového lidu zvedl kejklř nad hlavu třinácté boží oko a podal ho Chodci a ten pak Poutníkovi a ten dalšímu Muži plání.

Jak se kámen blížil ke mně, zpíval Šardos jména hrdinů, Lid plání ho doprovázel refrénem a tisíc hlasů se spojilo, aby si tato jména navždy vstřípilo do paměti.

„Dávám vám Bayarda Ostromeče,

který vládne hradu Di Caela...“
„Pamatujme si Bayarda Ostromeče...“

„A Ramira ze Chřtánu,
Velkého požitkáře a bojovníka...“
„Pamatujme si Ramira ze Chřtánu...“

Pokračoval Brithelmem, Danelou, Oliverem a mým ztraceným bratrem, ale můj zrak se rozostřil a srdce našlo mír, když mé vlastní jméno dostalo nový a očekávaný význam.

„A sira Galena, ochránce jednoho kamene,
jehož jméno v našem jazyce, léčitel znamená...“
„Pamatujme si Galena Cestybrana...“

Rozhlédl jsem se, jako bych očekával, že se k oslavě připojí mí přátelé a známí, že na mě budou zírat s úžasem a novým respektem. Ale všichni hleděli na Kronikáře Šardose, který si pomalu nasadil korunu na hlavu.

Všichni až na mladého stavitele Bradleyho, který zkoušel dovednosti na složitém korzetu mladé Ženy plání asi svého věku.

Všude okolo mě panoval té noci soulad.

* * *

Rozprostřel se po táboře a trval týden. Vzpomínám si na třetí noc, jak na mě Danela zavolala, když mě Brithelm v brzkých ranních hodinách vystřídal na hlídce. Zamířil jsem k ní s tím, že si asi vzpomněla na další věc, za kterou potřebuji pokárat, ale bylo tomu úplně jinak.

Místo toho mi učinila návrh, který jsem se chystal učinit já jí na hřebeni Vingaardských hor, než jsme sestoupili do temnoty za Que-tana a mým zajatým bratrem.

Danela řekla, že našla výborné místočko, kde rozprostřít příkrývky, bezpečné, ale přitom z dohledu ostatních. Je to prý teplé a překvapivě prostorné místočko.

Odhadovala, že je v něm dost místa pro dva.

Byl jsem si jistý, že její odhad je správný.

Vzala mě za ruku a odvedla křovím a vysokou trávou k onomu místu a k tomu, co měla na mysli, a pošeptala mi do ucha slova, která mě přesvědčila o tom, že se mi to jen nezdá.

„Jestli o tom jenom cekneš, zabiju tě.“

* * *

Můj příběh končí za zimní noci v ohněm prozářené hradní komnatě.

Zítřka zamíří někteří moji společníci na západ. Brithelm se rozhodl vrátit zpět do hor a vyhledat rozprchlé stoupence – stařenky posedlé počasím, nespavého kapitána a krásnou noční návštěvnici. Společně pak znovu postaví útočiště a přilákají blíž ptáky, aby mohli věštit.

Zní to sice neuvěřitelně, ale otec se chystá připojit k prostřednímu synovi v rozjímání. Kněžský hábit se k němu ale nějak nehodí a vypadá v něm směšně. Jenže na druhou stranu já jsem vypadal asi před měsícem podobně ve zbroji.

Otec se rozhodl oddat poustevnickému životu a tvrz přenechal ze všech lidí zrovna Gileandovi. Staroch totiž pod základy hradu Di Caela zamumlal nějakou přísahu – prý řekl, že se rád vzdá pozemských statků, jen když Gileanda znovu spatří, nebo něco podobného. Ať už byly okolnosti jakékoli, starý učenec odjel přede

dvěma nocemi, odhodlán vrátit se co nejrychleji zpět do knihovny a ke křivulím páchnoucím po jalovci a plísni.

Slyšel jsem, že měl problém udržet se v sedle.

Určitě za to mohlo něco, co se stalo pod zemí.

A co se týká mě já zůstanu ještě nějaký čas na hradě Di Caela. Bayard je stále upoutaný na lůžko zraněním a lady Enid brzy upoutá na lůžko mnohem delikátnější stav. Brandon Rus se vydal na svoji pouť a zdálo se, že je mu nějak lehčeji u srdce, a Ramiro si balí věci (a energickou Ženu plání) na cestu zpátky na hrad ve Chřtánu.

Až všichni odejdou, někdo to tu bude muset řídit.

Sir Robert a já máme totiž plán, víte? Koňské dostihy na velkém nádvoří. V zrestaurovaných budovách je dost místa i pro psy a sluhové dostali za úkol vytáhnout ze skladiště všechny mechanické ptáky.

Pokud se pár měsíců nic strašného nestane, vrátíme tomuhle místu život a uděláme z hradu správný domov pro dědice Bayarda Ostromeče a Enid di Caela, kde bude moc vyrůst.

O takových věcech přemýšlím, když se kolem hradu točí jako voda nebo kouř z Kronikářova ohně zimní vichry a já se připravuji pokračovat v tom, co začalo během Vyprávění na pláních Jihova. Nastal totiž čas, abych se zahalil do příkrývek a vášně a vydal se na obvyklý noční výlet za svítu svící, vůně parfému a láskyplného objetí jedinečné Danely di Caela.

Což je úžasné, ale zároveň nebezpečné dobrodružství samo o sobě.

Michael Williams

Rytíř Galen

1. vydání

Anglický originál Galen Beknighed

vydaný Wizards of the Coast, Inc.

Překlad Kateřina Niklová

Obálka Duane O. Meyers

Grafická úprava obálky René Baličky

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Odborná spolupráce Dalibor „Dalcor“ Zeman

Vydalo nakladatelství **FANTOM Print**

jako svou 132. publikaci

Ostrava 2008

Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 219 Kč

wwtv.fantomprint.cz

HRDINOVÉ. BYTOSTI Z DÁVNÝCH LEGEND KRYNNU.

RYTÍŘSTVÍ LASIČKU NIJAK ZVLÁŠT NEZMĚNIL. GALEN CESTYBRAN STÁLE NENÍ OCHOTEN VYRÁŽET ZA DOBRODRUŽSTVÍM, STÁLE SI CHRÁNÍ SVOJI KŮŽI DOSLOVA ZA KAŽDOU CENU. ALE KDYŽ JEHO BRATR BRITHELM TAJUPLNĚ ZMIZÍ, PŘESTANE GALEN NASLOUCHAT INSTINKTŮM. VYDÁ SE NA VÝPRUV, KTERÁ HO ZAVEDE HLUBOKO POD ZEM A DO SRDCE TEMNÉHO SPIKNUTÍ A PŘINUTÍ HO SÁHNOUT AŽ NA DNO JEHO ODVAHY...

www.fantomprint.cz

ISBN 978-80-7398-032-0

9 788073 980320